MARY ANNE WILSON

Undeva la San Diego

Traducerea şi adaptarea în limba română de ION NICULESCU

ALCRIS

Prolog

San Diego – California de Sud, 18 Decembrie.

„Doamnelor şi domnilor, bună seara şi bine aţi venit la întâlnirea noastră zilnică a emisiunii Drept la inimă…

Instantaneu, mii de telespectatori auziră mesajul reconfortant transmis de James Chapman, celebrul jurnalist al Canalului Trei.

La San Diego toată lumea îi cunoştea chipul, tăiat parcă din bazalt, cu mustaţa uşor grizonantă şi ochi strălucind de bunătate şi voie bună.

„Dacă treceţi printr-un moment dificil, dacă problema cu care vă confruntaţi vi se pare de nerezolvat, sunaţi la telefonul al cărui număr va apărea imediat pe ecran. Voi face tot ce-mi stă în putere ca să vă ajut. Şi voi o ştiţi”.

James Chapman rămase tăcut un scurt moment, apoi continuă:

„În seara aceasta vom vorbi despre doamna Walter Sanderson. Este una din poveştile care se-ntâmplă în fiecare zi. Doamna Sanderson a primit într-o zi o scrisoare de la Asigurările Sociale. Aceasta o anunţa că n-o să mai primească alocaţia periodică, dată în numele soţului ei. Motivul: decesul domnului Sanderson. Dar domnul Sanderson este este la fel de viu ca dumneavoastră şi ca mine! încă o dată este vorba despre o eroare grosolană care putea avea consecinţe dramatice dacă…

Murray Landers, patronul barului-restaurant Flaunder’s, unul dintre cele mai animate din portul San Diego, întoarse privirea de la micul său aparat TV.

Era oare posibil ca un post de televiziune să se intereseze şi de altceva decât de vieţile mai marilor zilei? Era oare de-ajuns să-i telefonezi lui James Chapman, ca să scapi de necazuri?

De câtva timp, viaţa i se părea îngrozitor de

nedreaptă. La cincizeci şi trei de ani trecuse prin multe şi îndurase destule. Dar niciodată nu se simţea atât de singur şi fără niciun rost ca acum.

Hannah dispăruse de cinci zile. Faptul nu părea să preocupe nici poliţia, nici pe locuitorii cartierului.

În orice caz, n-ar fi avut nimic de pierdut dacă.

Traversă bucătăria şi luă receptorul telefonului. Cu mâna tremurând, formă numărul care defila pe ecran.

Avea disperată nevoie de ajutor.

Capitolul 1

James Chapman se sprijini de peretele care mărginea vitrina cafenelei Flaunder’s sperând să găsească puţină căldură. Cauză pierdută: era săptămâna Crăciunului şi un frig de crăpau pietrele. Unii dintre trecători, văzându-l se înduioşau şi-i aruncau un „Crăciun fericit”, fără să-l privească în ochi. Pentru a suta oară se-ntrebă dacă nu visează. Dar nu, nu visa. Totul era adevărat şi palpabil.

Aşa cum adevărat era şi bancnota de un dolar pe care i-o întindea un marinar. Străduindu-se să adopte un surâs de circumstanţă, James îi mulţumi călduros:

— Cerul să-ţi înapoieze însutit, fiul meu.

Omul în uniformă albă îşi urmă drumul, fluierând vesel. Făcuse o „faptă bună” în ziua aceea.

James strecură bancnota mototolită în buzunarul stâng al vechiului său impermeabil, nu fără să-şi reprime un surâs. Cine ar fi putut să-l recunoască într-o asemenea înfăţişare grotescă?

Cu o şapcă trasă pe ochi, o barbă nerasă de trei zile, cu un surâs inert pe buze şi un chiştoc în colţul gurii, cu un hanorac ponosit acoperit cu un impermeabil fără formă, părea un vagabond fără căpătâi.

De altfel, nu avusese o altă soluţie. Murray Sanderson nu-şi putea permite luxul de a apela la serviciile unui detectiv particular, pentru a o găsi pe Hannah. Şi atunci, singura soluţie fusese să se amestece el însuşi cu lumea pe care aceasta o frecventa.

O uşoară bătaie pe umăr îl făcu să tresară. Se-ntoarse şi se trezi faţă-n faţă cu un bărbat de talie mijlocie,

cu ten oacheş, care făcea mari eforturi să-şi păstreze cât de cât echilibrul. O furie rece i se putea citi în ochii injectaţi.

— Tu eşti cel care pune întrebări? se interesă el cu voce răguşită.

Duhnea a alcool şi James se dădu un pas înapoi înainte să întrebe:

— Întrebări?

— Da, despre Hannah.

Ziaristul îşi stăpâni un zâmbet de satisfacţie. De data asta, peştele muşcase din momeală. Continuă:

— E un ban de câştigat. Ştiu că a dispărut şi.

— Nu-mi pasă de bani! De ce o cauţi pe Hannah? Ea nu ştie nimic.

Individul scoase un pachet de ţigări şi scăpără un chibrit. La lumina flăcării ochii i se îngustară, până deveniră ca două fante înguste. Pe urmă aruncă pe jos cutia de chibrituri privindu-l pe James prin norul de fum.

— Las-o în pace, repeta el. E o femeie bătrână. Nu ştie nimic!

Aruncându-i o ultimă privire lui James, se întoarse pe călcâie şi se pierdu în mulţime, clătinându-se. Era beat mort.

James porni în urmărirea lui, dar atenţia îi fu atrasă de ceva care strălucea pe asfaltul umed. Cutia de chibrituri! Se aplecă şi o luă, apoi o examină atent. Cartonul argintat reflecta luminile irizate ale emblemei barului-restaurant. Pe spate erau tipărite, cu litere gotice, cuvintele „FI. Elegance”. Cum ajunsese un beţiv în posesia unui asemenea obiect? Strecură cutia în buzunar. Cine ştie? Poate că era un indiciu.

Pierdut în gânduri, încetase să se mai intereseze de du-te-vino-ul mulţimii. Ridică privirea şi fu orbit de un blitz. Fusese fotografiat. Se părea că nu-i mai rămânea mult timp şansa de a trece neobservat!

* * *

Cu câteva minute înainte, Sabrina se adăpostise sub o streaşină, strângând sub pelerină aparatul foto cu

teleobiectiv. Tremura, pătrunsă de frig, felicitându-se că se îmbrăcase cu blugi şi pulover gros. Unde era oare iarna călduţă cu care erau obişnuiţi locuitorii Californiei?

Cu mâinile înfundate în buzunare, îl examină din nou pe bărbatul care rămânea nemişcat în faţa barului-restaurant. Ceva o intriga. În contrast cu vagabonzii din cartier, acesta părea preocupat şi atent la ceva se centâmpla în jurul lui. Totuşi, atunci când prostituatele încercau să-l agaţe, le ignora pur şi simplu. Fără discuţie, bărbatul avea un comportament ciudat!

Duse încet aparatul de fotografiat la ochi şi reglă obiectivul. Chipul mărit al bărbatului i se păru şi mai interesant decât înainte. Câteva şuviţe cărunte îi ieşeau de sub şapcă. O barbă deasă îi albăstrea faţa. Dar privirea lui atentă îi reţinu atenţia.

Clic. Fotografia promitea să fie interesantă. Luminile jucau pe pometii proeminenţi ai vagabondului. Un halo de lumini galbene şi albastre dădeau scenei un aspect aproape suprarealist. Nu, categoric, bărbatul nu se încadra în decor: gesturile îi era energice, ochiul prea cercetător.

Clic. Un alt vagabond se apropie de el. Era beat. Or să se-ncaiere? Totul era posibil în acest cartier. Dar nu, celălalt individ o luă din loc. Primul bărbat păru că vrea să-l urmărească.

În loc de aceasta, îl văzu cum se apleacă să ia ceva de pe jos.

Clic. De data aceasta, privirea bărbatului se îndreptă spre ea.

Asta schimba situaţia. Nu voia să aibă un contact direct cu subiecţii reportajelor sale. De altfel, prefera de obicei să fotografieze lucruri lipsite de viaţă propriu-zis, cum era faţada teatrului pe care o pozase, câteva străzi mai înainte. Sabrina se simţi deodată neliniştită şi acoperi obiectivul aparatului de fotografiat. Când îşi ridică privirea constată că bărbatul dispăruse. Se uită un moment la vitrina aburită a cafenelei Flaunder’s. Ghirlande strălucitoare încadrau uşa şi o rumoare veselă se auzea din interior ori de câte ori un client intra sau ieşea. În acea

seară, peste tot domnea o atmosferă de sărbătoare. Cu toate acestea, podoabele de ocazie nu făceau cartierul să pară mai bogat. Milioanele de dolari cheltuite pentru renovarea cartierului North Bey, nu ajunseseră până aici.

„Uită de Crăciun şi de vacanţa asta blestemată" mârâi Sabrina în sinea ei, uitându-se la cadrul luminos al ceasului de la mână. Acele indicau ora zece şi treizeci. Trebuia să se-ntoarcă. Deşi acasă n-o aştepta nimeni. Iar noaptea era lungă şi plină de coşmaruri. Aranjându-şi o şuviţă de păr, tânăra îşi ridică gluga şi porni hotărâtă spre Harbor Drive, unde îşi parcase microbuzul. O dată ajunsă, introduse cheia în broască şi deschise portiera. Deodată o mână de fier o prinse de umăr.

— Urcă. Avem ceva de lămurit, îi şopti o voce gravă la ureche. Tânăra simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Cu un gest scurt, necunoscutul o împinse înăuntru şi o forţă să se aşeze în spatele vehiculului.

Nu putea face nimic. Slab luminat, parcajul era pustiu.

— Ce doriţi? întrebă ea cu voce stinsă.

— Nu-ţi face probleme. Nu-ţi fac niciun rău.

În întuneric, tânăra nu putea distinge trăsăturile agresorului. Dar silueta i se păru oarecum cunoscută.

— De ce m-ai fotografiat? întrebă bărbatul, aşezându-se în faţa ei. Sabrina tresări. Bărbatul era chiar vagabondul pe care-l fotografiase mai înainte. Ascultându-şi instinctul, minţi.

— Nu v-am fotografiat.

— Ce tot spui? Te-am văzut.

Sabrina ezită un moment, apoi mărturisi:

— Fotografiam, pur şi simplu. Pentru un reportaj.

— Faci reportaje de noapte?

— Chiar aşa.

— Şi pentru cine lucrezi?

— Pentru nimeni. Sunt pe cont propriu.

Îşi reproşă imediat imprudenţa. Şi se grăbi să adauge:

— Aştept un prieten care trebuie să apară dintr-un

moment în altul. Face nişte fotografii, în apropierea portului.

— Bineînţeles. Dintr-un moment în altul.

De ce oare nu reuşea să mintă mai convingător? O trecu un fior prin tot corpul.

— Tot ce vreau să ştiu este dacă eşti de la poliţie ori din presă, reluă bărbatul încet.

— Eşti destul de curios pentru un vagabond! Ţi-am spus că sunt fotograf pe cont propriu. Convinge-te şi singur, adăugă ea arătând spre aparatura foto care se găsea în microbuz.

— Nu te enerva. Spune-mi doar dacă m-ai fotografiat. E o problemă de viaţă şi de moarte.

— Îţi repet că nu.

De data aceasta, răspunsese fără ezitare. Dar bărbatul părea sceptic.

— Îţi mai spun că nu-ţi doresc răul, îi spuse el, insistent. Vreau doar să ştiu cine eşti.

— Foarte bine. Îţi arăt licenţa de profesionist, dacă mă laşi să-mi iau geanta.

El aprobă şi ea se duse să cotrobăiască în geanta pe care o lăsase pe scaunul şoferului. Din ce motive se temea bărbatul să fie fotografiat? încerca să se gândească repede pe când scotocea în geantă. Da, găsise ce-i trebuia. Cu un revolver ţinut strâns în mână, se ridică şi-l îndreptă spre el.

— Acum o să ieşi din maşină ori o să-ţi trag un glonte între ochi!

Surprins, bărbatul ridică braţele.

— Deci domnişoara lucrează în poliţie?! spuse el zeflemitor.

— Nu, domnişoara este fotograf…

— Aşa. Un fotograf care se plimbă cu un revolver.

— Ieşi imediat! spuse Sabrina, fără să-l lase să sfârşească.

Bărbatul întoarse capul spre geam şi-şi înăbuşi un strigăt.

Instinctiv, tânăra se uită şi ea. Imediat, bărbatul îi

prinse încheietura mâinii în care ţinea arma.

— Nu-i decât o jucărie! spuse el examinând revolverul.

Apoi izbucni în râs.

— Şi tu eşti o şmecheră. Chestia asta e bună doar de stropit copiii. Bravo, ai mult sânge rece.

Sabrina îi remarcă o privire mirată. Tipul găsea situaţia mai mult decât comică. Fără îndoială, era mult mai puţin periculos decât îşi închipuise.

— Acum spune-mi adevărul, reluă el surâzând. Cine eşti? Tânăra scoase un suspin de uşurare.

— Ascultă, n-are rost să mai jucăm jocul ăsta de copii. De data asta o să-ţi dau legitimaţia, dacă insişti atât.

— Foarte bună iniţiativă, dragă domnişoară.

Fără să ia în seamă sarcasmul, scoase din geantă o legitimaţie de plastic cu o fotografie Photomaton.

— Uite domnule detectiv vagabond. Acum ştii totul despre mine! Bărbatul luă documentul şi-l citi rapid. Nume: Sabrina

MacFarland; profesiunea: fotograf; semne particulare: niciunul. Ba mai degrabă da: doi ochi ageri ca de pisică, un sânge rece excepţional.

Legitimaţia nu-i spunea nimic nou. De altfel, originalul i se părea mult mai interesant.

Îi zise, cu un surâs pieziş:

— Ei bine, domnişoară Sabrina MacFarland, am fi putut evita multe necazuri dacă mi-ai fi arătat legitimaţia imediat!

Ea nu lăsă să-i scape prilejul unei replici:

— Atunci, trebuie să spun că ai un mod destul de original de aţi exprima unele rugăminţi.

— Ţi-am spus că e vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte. În acel moment o maşină trecu pe lângă microbuz. În lumina farurilor, Sabrina întâlni privirea încărcată de maliţie a necunoscutului. Cu siguranţă, tipul ascundea ceva.

— Ei, atunci scuzaţi-mă dacă v-am deranjat într-un fel, zise acesta ridicându-se.

Deschise portiera culisantă a microbuzului şi coborî din vehicul. Înainte să dispară, se aplecă şi îşi strecură capul înăuntru.

— Mai ales, uită ce s-a întâmplat. Dumneata nu m-ai văzut şi nici nu mă cunoşti, îi zise pe un ton ce nu admitea replică.

Portiera se închise cu un declic sec.

Imediat, Sabrina sări în picioare. Îşi luă de pe podea conţinutul răvăşit al genţii, apoi lăsă spătarul scaunului pentru şofer şi se aşează la volan.

După trei încercări ratate, reuşi să facă motorul să pornească. Când ieşi din parcaj, inima încă i se zbătea în piept de emoţie.

James intră pe prima ulicioară care-i ieşi în cale. Scăpase ieftin! Dacă era recunoscut, pierdea orice şansă de a o mai găsi pe Hannah. Dar tânăra fotografă nu putuse să-l recunoască. La gândul acesta, râse înfundat. Nici propria mamă nu l-ar fi recunoscut!

Se uită la legitimaţia de plastic pe care o ţinea încă în mână, înainte s-o strecoare în buzunar. Brusc mâna i se crispă. Unde era cutia de chibrituri? Se scotoci mai bine prin buzunar. Şi în celălalt. Trebui să admită evidenţa: pierduse singurul indiciu – şi acela mic

— Care l-ar fi putut duce la Hannah. Doar dacă nu-i căzuse în microbuzul acela Volkswagen! în cazul ăsta, trebuia s-o găsească pe Sabrina MacFarland.

Un număr de telefon, era scris pe spatele legitimaţiei. Dar nu şi adresa.

Capitolul 2

„Şi acum, o veste de ultimă oră. Poliţia din San Diego, care efectuează o anchetă asupra morţii detectivului Andrew Dawson, asasinat acum o săptămână în apropiere de portul North Beach, a găsit un suspect. Este vorba de un anume Wayne Douglas Concklin, barman într-o cafenea situată nu departe de locul asasinatului. Mărturia lui ar putea face ancheta să înainteze. Aici se sfârşesc ştirile pe scurt. Următorul buletin la amiază, apoi la ora şase. În seara aceasta, nu uitaţi emisiunea lui James

Chapman, Drept la inimă.

Radioul încă mai bâzâia când cineva exclamă:

— Ce faci aici?

Scoţând un geamăt, James se răsuci pe canapea. Hotărât lucru, nu era posibil să aibă puţină linişte în dimineaţa aceea. Întredeschise un ochi. Îl durea tot corpul iar lumina zilei i se părea agresivă, ca şi vocea care-l trezise.

— Ce vrei… Brian, mormăi el ridicându-se încet.

Figura, proaspăt rasă a lui Brian Lake, îl privea cu o expresie de dezaprobare.

— Nimic, mă întrebam doar dacă nu eşti cumva în comă alcoolică.

— Foarte amuzant! îi răspunse James, trecându-şi mâna prin părul răvăşit. Ce oră e?

— Şapte şi jumătate.

— Trebuie că nu am un aer tocmai proaspăt.

— E ultimul lucru care s-ar putea spune! Ce cauţi la birou atât de devreme? Şi îmbrăcat în halul ăsta? Vii de la un bal mascat?

James zâmbi scurt. Fără umorul său dulce-acrişor, Brian ar fi fost un tip detestabil.

Îmbrăcat cu nişte pantaloni cu dungă impecabilă, cu o vestă bej, pantofii lustruiţi cu grijă, Brian corespundea perfect cerinţelor impuse de direcţia de la Canalul Trei.

— O să-ţi explic, Brian, dar lasă-mă să-mi revin.

James se ridică greu de pe canapea. Nu dormise decât patru ore şi se simţea sfârşit.

— Te credeam în vacanţă? îl întrebă Brian.

— Da. În sfârşit, nu tocmai. Doamne, hainele astea împuţite!

— Ce înseamnă deghizarea asta în vagabond?

— Nu ştiai că am o viaţă dublă?

Şi cum Brian nu părea să-i aprecieze umorul, continuă:

— A sunat telefonul tocmai când îmi încheiam emisiunea. La telefon era patronul unui bar-restaurant din apropierea portului North Beach. Ştii, cartierul care e pe

cale de a fi reconstruit.

— Ştiu. Şi mai departe?

— M-am dus acolo. O bătrână care lucra pentru tipul ăsta a dispărut.

O cheamă Hannah Vickers. Poate ai auzit vorbindu-se de asta?

Brian scutură din cap.

— Nu. De ce?

— Fiindcă a fost un star în cinematograful mut. Şi de altfel mi-ai face un mare serviciu dacă ai face nişte investigaţii în legătură cu subiectul ăsta.

— Imediat ce voi avea un moment liber. Îmi închipui că vrei să faci o emisiune cu subiectul ăsta?

James evită răspunsul.

— Deci, m-a sunat Murray Landers ca s-o găsesc pe Hannah Vickers.

— De ce n-a sunat la poliţie?

— A sunat. Dar Hannah Vickers este acum o cerşetoare şi poliţiei nu-i prea pasă. Cal Browsky, detectivul care s-a ocupat de caz mi-a spus că dosarul a fost clasat.

Brian clătină din cap în tăcere.

— Şi vrei să faci o emisiune cu subiectul ăsta? întrebă el din nou.

— Da, îi răspunse James, preocupat.

Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica prea bine, soarta bătrânei Hannah Vickers îl afecta profund. Mai făcuse reportaje senzaţionale, „bombe” de interes pasager. Dar de ce se făcuse totuşi ziarist, dacă nu era de niciun folos celorlalţi? Acum avea ocazia, dispariţia lui Hannah îi dădea prilejul.

Până la urmă, Carson Devies, directorul de programe de la Canalul Trei, îi dăduse mână liberă pentru emisiunea „Drept la inimă”, iar viaţa lui Hannah merita să mobilizeze toate mijloacele canalului pentru a-i veni în ajutor.

— Trebuie s-o găsesc, Brian, murmură ca pentru el însuşi.

Îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe mochetă.

— De aceea m-am îmbrăcat în vagabond. Dacă s-ar şti în cartier că sunt ziarist, n-aş inspira încredere nimănui.

— Ştii unde e?

— Nu. Dar parcă am dat de o urmă.

— Şi crezi că ăsta ar fi un subiect de emisiune pe care să-l accepte Carson?

Privirea lui James deveni strălucitoare.

— Are tot interesul! El este cel care m-a chemat să refac imaginea Canalului Trei. Parcă îl aud: Canalul Trei, televiziunea care are suflet, televiziunea care se interesează de viaţa telespectatorilor. Şi de altfel, nici tu nu eşti străin de această politică.

— Nu mă ocup de relaţiile cu publicul şi nici de publicitate, îi replică Brian, cam sec.

Cei doi se înfruntară o clipă din priviri. De multă vreme ştiau că n-au aceiaşi viziune asupra meseriei.

Evitând să înceapă o dispută, James schimbă subiectul:

— Dar tu ce cauţi aici, atât de devreme? întrebă el.

— Muncesc, îi răspunse Brian. Producătorul de la „Priviri asupra vieţii”, are nevoie de informaţii despre uciderea detectivului care a avut ideea să se deghizeze în moş Crăciun. M-a sunat în mijlocul nopţii ca să fac cercetări pentru viitoarea lui emisiune. Dar tu?

— Şi eu fac acelaşi lucru, îi răspunse James, vag.

Încercase să găsească adresa Sabrinei MacFarland în cartea de telefon a oraşului. În disperare de cauză, se decisese s-o sune, dar se răzgândise în ultimul moment.

— Mă duc să fac un duş, spuse el dintr-odată. Crezi că o să găsesc o lamă de bărbierit în baia lui Carson?

— N-am nici cea mai mică idee. Eu nu-mi permit să fac duş acolo!

— Ei bine, eu îmi permit! De altfel, el şi cu mine împărţim şi alte lucruri, adăugă James îndreptându-se spre uşă.

Se întoarse din prag şi adăugă:

— Până la urmă, Brian, tu care ai memoria figurilor,

n-ai întâlnit-o pe o oarecare Sabrina MacFarland? E fotografă.

— MacFarland?

Brian luă un aer preocupat şi trecu în revistă toate numele pe care le avea adunate în memoria sa de calculator.

— Nu cunosc nicio persoană cu numele ăsta, răspunse el în sfârşit.

— Păcat, mi-ar fi fost de ajutor.

În acel moment, James îşi reaminti cum îi dăduse fata cartea de vizită. Nu purta verighetă.

— Cred că nu e măritată.

— Şi-i cauţi adresa?

— Da.

— Şi când vrei să ai rezultatul?

James se uită la el zâmbind. Reuşise să-l intereseze pe Brian. Acestuia îi plăcea să fie considerat cel mai eficace ziarist de la Canalul Trei.

— Imediat ce ies din baia lui Carson, îi răspunse cu dezinvoltură.

* * *

Sabrina se întoarse gemând, în pat. Era din nou pradă aceluiaşi coşmar.

Dean încerca s-o reţină, iar ea nu putea să fugă. De ce se întâmpla asta? Încercase totul, Dumnezeule, cu adevărat încercase totul! Dar nu se schimbase nimic. Acum, o răceală glacială o cuprindea, în timp ce zăpada îi acoperea cu încetul picioarele.

— Îţi interzic să pleci! urlă Dean. Trebuie să rămâi cu mine! Rămâi! Nu era decât un vis, nimic altceva decât un vis. Dar nu reuşea să se desprindă. Forţele o părăseau, simţea cum membrele îi devin tot mai grele.

Trebuia să reziste, să facă faţă situaţiei. Dar cum? O disperare perfidă o cuprindea pe nesimţite, îi îngheţa inima, sufletul.

— „Trezeşte-te”! îşi strigă, în somn. „Trezeşte-te până nu e prea târziu”!

Brusc, avu senzaţia că se izbeşte de un zid. Se făcu

întuneric. Apoi nimic.

Ochii i se deschiseră dintr-odată. Era trează. În sfârşit! Respiră adânc, simţind uşurată cum se trezeşte la viaţă. De ce aceste coşmaruri, care o hărţuiesc tot timpul? Voia să uite trecutul, dar acesta îi revenea cu putere în somn. Era îngrozitor.

Încet, încet Sabrina îşi regăsi calmul. Realiză că visele i se schimbaseră după acel apel telefonic. Adormise fără probleme, dar spre miezul nopţii sunase acel telefon. Când ridicase receptorul, nu era nimeni la celălalt capăt al firului. Apoi se cufundase într-un somn agitat. Fără îndoială, amintirea străinului îi revenea în vis, hărţuind-o. Totuşi, nu arăta ameninţător. Ba chiar simţise că ar fi vrut s-o apere.

Primele licăriri ale zorilor pătrunseră în dormitor printre jaluzele. Ridicându-se tânăra se uită la pereţii acoperiţi de fotografii. Instantanee din San Diego. Ce legătură aveau cu viaţa reală? Totul i se părea dintr-o altă lume. îmbrăcată numai într-un tricou larg se duse spre bucătărie unde, într-o debara, îşi amenajase o cameră obscură. Bău un pahar mare cu lapte şi după două ore scoase din baia de developat fotografiile. Erau imaginile surprinse seara trecută. Se uită la ele şi apoi le puse la uscat.

Pe buze îi apăru un surâs de satisfacţie, atunci când le examină mai atent. Obţinuse exact efectul pe care-l dorise: jocul de umbre şi lumină între impozanta faţadă a teatrului, farurile maşinilor reflectate pe asfaltul ud şi siluetele uşor neclare ale trecătorilor. semănând puţin a fantome. Toţi, mai puţin unul.

Cu sprâncenele încruntate, Sabrina se uită la numeroasele imagini pe care le luase cu bărbatul care o urmărise până la microbuz. Avea o privire scrutătoare, ca şi cum se chinuia să găsească ceva. O privire care părea sinceră şi în care strălucea o urmă de bună dispoziţie. Intrigată, tânăra alese fotografiile pe care dorea să le mărească. Poate că aşa va descoperi cheia misterului.

* * *

La volanul Fordului său negru, James intră pe strada îngustă ce şerpuia pe sub bolta de verdeaţă a eucalipţilor şi sicomorilor bătrâni. Era zece dimineaţa şi un soare palid arunca raze timide asupra golfului San Diego. De o parte şi de alta a drumului erau numai parcuri şi grădini, case particulare şi pavilioane întreţinute cu grijă. Un cartier select, care respira calm.

Înainte să plece de la birou, găsise un bilet mâzgălit în grabă de Brian pe un petic de hârtie: „Nici urmă de Hannah, în perioada filmului mut. Ai adresa Sabrinei MacFarland”.

Nu-i rămânea decât să găsească microbuzul Volkswagen. Cu puţină şansă, acesta putea fi parcat la vedere şi atunci ar fi putut să arunce o privire înăuntru şi să dispară. Acest ultim gând îl indispuse puţin. Nu i-ar fi displăcut s-o reîntâlnească pe fotografa aceea drăguţă cu flăcări în ochi. Dar nu era timp de idile romantice. Deodată, se trezi într-o fundătură. Se afla în faţa unei case cu două etaje, cu pereţii văruiţi. Situată pe o colină, avea o privelişte magnifică spre golf. Poarta din fier forjat era deschisă. Aceasta era adresa.

James dădu în marşarier pentru a parca în josul străzii. Apoi urcă repede cei câţiva metri care-l despărţeau de casa Sabrinei MacFarland, se uită în jur să se asigure că nu e nimeni prin preajmă şi se furişă în grădină. Microbuzul Volkswagen era parcat în faţa garajului. Se apropie de maşină, rugându-se cerului să nu fie închisă. În câteva secunde, putea să recupereze cutia de chibrituri.

Puse mâna pe mânerul portierei şi răsuflă uşurat. Maşina nu era închisă. Portiera alunecă fără să facă zgomot…

Cu mâna crispată pe receptor, Sabrina se forţa să-şi păstreze o voce hotărâtă.

— Nu, nu vin să vă văd în vacanţă. Am mult de lucru. Vă rog să mă iertaţi, repetă pentru a treia oară.

— Dar, draga mea, toată lumea vine! Şi în plus, trebuie că ai suficient timp la dispoziţie, ca liber profesionistă! Ce fel de vacanţă poţi face în California? Nu

e nici măcar un strop de zăpadă.

Aceste ultime cuvinte reuşiră s-o irite pe Sabrina.

— Mamă, îţi repet că nu sunt în vacanţă! Iar despre zăpadă, ştii ce cred!

— Sabrina, fetiţa mea, ascultă-mă. Vrem mult să te vedem! Poţi pleca după două-trei zile.

Cuprinsă de o slăbiciune neaşteptată, tânăra se rezemă cu fruntea de perete şi inspiră profund. Mama ei nu renunţa niciodată uşor.

— Mamă, nu mai insista. Trebuie să închid acum. Am nişte filme de developat. Te sun diseară.

După ce închise, Sabrina stătu cu ochii închişi câteva secunde. Nu, nu se va întoarce acasă. Ar fi fost cel mai bun mijloc de a răsuci cuţitul în rană. Dar ce motiv să-i dea mamei sale care să explice asta? Se va mai gândi până diseară. Nu voia cu niciun preţ să provoace un scandal în familie.

Deodată, un mic zgomot îi întrerupse şirul gândurilor. Se duse repede în bucătărie şi ridică uşor storul de la fereastră. Un hoţ deschidea uşa de la microbuz!

Sabrina gândi repede. Era imposibil să sune la poliţie. Şi nici la ziarele de senzaţie, de altfel. S-ar fi grăbit să-i răscolească viaţa privată. Nu putea să le ofere şansa de a-i publica numele cu litere mari. Dar nici nu putea lăsa hoţul să-i fure microbuzul de sub nas!

Cu gesturi febrile, îşi luă geanta şi scoase de acolo micul său revolver. Bine că măcar atât putea să facă! Traversă repede bucătăria, deschise uşa de la terasă şi ieşi. Apoi se strecură ca o umbră în grădină.

James voia s-o găsească pe Hannah cu orice preţ. Pentru el, devenise aproape o obsesie. Nu-şi dădea prea bine seama cum o să-l ajute cutia de chibrituri, dar experienţa îl învăţase că niciun detaliu nu trebuie neglijat. În orice caz, cutioara aceea de carton era singurul lucru care-l putea, deocamdată, face să înainteze. Aşa că n-avea nicio ezitare!

Deodată, auzi un zgomot lângă el.

— Nu mişca, îi ordonă o voce din spate.

James lăsă mânerul portierei şi se întoarse cu calm.

— Ce vrei să faci? Să furi maşina? Ai nimerit greşit! îi spuse tânăra din faţa lui.

Dar James continuă s-o privească în tăcere. În întunericul din noaptea precedentă, nu prea văzuse cât era de frumoasă. Acum, o găsea strălucitoare. Părul brun îi cădea în falduri pe umeri, ochii verzi îi străluceau în soare şi toată atitudinea ei exprima un amestec de graţie şi sfidare.

— Îmi pare rău, dar. nu vreau să fur maşina, spuse James surâzând dezarmant.

— Adevărat? Şi credeţi că o să mă mulţumesc doar cu afirmaţia asta? Ce căutaţi aici?

Tânăra puse revolverul în pieptul lui James. Se părea că nu-l recunoscuse. Dar cât timp va mai dura până s-o facă?

Capitolul 3

Sabrina îl privi întâi drept în ochi şi apoi îl măsură din cap până în picioare: canadiană de tweed, blugi curaţi şi tricou albastru cu roşu.

Nu. tipul nu arăta a hoţ. Firele argintii din păr îi dădeau chiar un aer liniştitor.

Imediat, înţelese cu cine are de-a face. Era individul care-i intrase în microbuz, seara trecută.

— Tot dumneata? exclamă ea neîncrezătoare.

James îi răspunse cu un surâs.

— Ei bine, da! Nu ţi-a trebuit mult să mă recunoşti.

— Ce vrei, de fapt? Şi cum m-ai găsit? întrebă tânăra lăsând jos revolverul de jucărie.

— E o poveste mai lungă. Şi lasă naibii jucăria aia! îi spuse el arătând spre revolver.

Sabrina ridică din umeri.

— Ascultă, ajunge. O să chem imediat poliţia.

— Nu, n-o s-o faci.

— I-auzi, şi de ce mă rog?

El îi adresă un surâs ironic.

— Crezi că o să stau aici cuminte cât o să telefonezi la comisariat? Şi mai ce?

Era evident că îşi bătea joc de ea. Sabrina se uită pe furiş împrejur. Casa în care stătea era complet izolată. Din motivul ăsta o închiriase, cu şase luni în urmă.

— Ascultă, reluă el sigur pe sine, nu vreau să suni la poliţie şi nu mă poţi lăsa singur aici.

Făcu o pauză şi urmă:

— Pot să-ţi sugerez un fel de compromis?

— Bine! răspunse ea imediat.

— Lasă-mă să caut ce am pierdut aseară în microbuz. Apoi o să plec şi n-o să mai auzi vorbindu-se de mine.

Uluită de atâta îndrăzneală, Sabrina se mulţumi doar să dea din cap. În ciuda celor întâmplate, avea încredere în el.

James îi făcu un semn complice din ochi şi se strecură în microbuz. Îl văzu cum se aşază în genunchi şi cercetează cu atenţie podeaua.

— Nu-i nimic, zise el după câteva momente, ieşind din maşină.

I se desluşea decepţia în glas.

— Ce cauţi?

— O cutie de chibrituri. Argintie, cu un F în caractere gotice.

— Ai venit până aici doar pentru o cutie de chibrituri?

El confirmă din cap.

— Cine eşti?

Surprins, James ezită înainte de a răspunde:

— Credeam că m-ai recunoscut!

— Bineînţeles că te-am recunoscut. Eşti cel care m-a descusut cu atâta gentileţe aseară! Dar mi-a scăpat un amănunt: cum te numeşti.

— Mă numesc James Chapman.

— Poftim!

— James Chapman.

Repetându-şi numele, îi arătă cu un aer resemnat ce era imprimat pe tricoul său: o inimă roşie sub care era scris „Canalul Trei, televiziunea care are o inimă”.

Sabrina simţi că-i îngheaţă inima.

— Eşti ziarist? se bâlbâi ea.

— Da, n-ai auzit de televiziunea care are inimă? o întrebă el ironic.

Dar Sabrina nu mai era în stare să-i răspundă cu aceeaşi dezinvoltură.

— Ziarist? repetă ea înspăimântată.

În acel moment, James înţelese că ceva nu este în regulă.

— Sunt moderatorul emisiunii „Drept la inimă", îi explică el. Cel mai adesea pregătesc un subiect care se difuzează la ştirile de seară. Dacă subiectul este interesant, îi consacru o emisiune specială.

Sabrina îşi imagină că auzise destul. Acum că o descoperise, n-o să-i mai lase nicio clipă de răgaz.

— Întinde-o, îi ordonă ea iritată.

— Nu înainte să găsesc cutia aia de chibrituri. E important.

— Cutia de chibrituri? Atunci nu era vorba de o capcană?

— De ce?

— Pentru emisiune. E. O emisiune foarte importantă pentru mine.

— Ce emisiune? Despre ce e vorba?

— Îmi pare rău, dar este prea mult de explicat, îi răspunse el privind-o în ochi.

Deci, era adevărat? El nu ştia cine e? Părea că şansa se întorcea în favoarea ei. Nu-i venea să creadă.

— N-am văzut nicio cutie de chibrituri.

— Unde e coşul de gunoi?

— În casă, bineînţeles.

— O să ţi se pară ciudat, dar aş vrea să arunc o privire.

Sabrina ezită o clipă auzind soneria telefonului.

— Mă întorc imediat, spuse ea plecând spre terasă.

James se uită intrigat după ea. De ce se speriase atât de tare când auzise că este ziarist? În general, oamenii manifestau curiozitate şi simpatie pentru această meserie. Nu şi ea. Asta trebuie că ascundea ceva. Deodată, o

bănuială îi trecu prin minte. Şi dacă totuşi sună la poliţie? Nu putea să-şi permită riscul ăsta.

Fără să mai stea pe gânduri, se-ndreptă spre uşa cu geamuri care dădea spre terasă. În momentul următor, se găsea într-o bucătărie cu mozaic alb şi negru în care mirosea a cafea. Aruncă o privire mirată în jur. În afară de cafetieră, încă în priză, nu mai erau decât nişte cutii de carton, stivuite una peste alta. Din camera alăturată, se auzi vocea tinerei.

— Nu acum, te rog.

Împins de curiozitate, James înaintă până în pragul uşii.

Sprijinită de bar, tânăra stătea cu spatele la el.

— Dar. de ce nu mă laşi liniştită? îi spunea interlocutorului. Ţi-am mai spus că răspunsul este nu!

Tânăra închise telefonul cu un gest scurt. Apoi umerii i se zguduiră şi James o auzi cum îşi înăbuşă un hohot de plâns.

Emoţionat de atâta nefericire, ziaristul se apropie şi puse o mână pe umărul Sabrinei. Când ea se întoarse, prin ochi îi trecu un licăr de neîncredere. Dar tensiunea era prea mare. Suspină şi se strânse lângă el, scuturată de hohote de plâns.

După câteva momente păru să-şi vină în fire şi se depărtă brusc.

— Ce cauţi aici? întrebă ea cu voce înăbuşită.

— Vreau să arunc o privire în coşul de gunoi. Nu-ţi aminteşti? răspunse el jenat.

— Nu te mişca. Ţi-l aduc eu, îl atenţionă ea sec, înainte să iasă din bucătărie.

Se-ntoarse şi-i puse coşul în faţă, zicându-i rece:

— Hai, scotoceşte!

— Mulţumesc, murmură el, evitând s-o privească.

În timp ce el examina gunoiul, Sabrina încercă să-şi recapete calmul. Se simţea aşa din cauza telefonului primit de la mama ei, ori din cauza acestui străin ciudat? în orice caz, se simţea mai neliniştită şi mai dezorientată ca oricând.

James se ridică, având pe chip o expresie de decepţie.

— Nimic, exclamă el cu vocea uşor răguşită. Ar putea fi în altă parte?

— Mi se-ntâmplă să mai adun în sacoşă lucruri pe care vreau să le arunc mai târziu.

— Poţi să te uiţi acum? Te rog.

O rugase cu atâta blândeţe că nu avu puterea să-i reziste. îi făcu semn s-o urmeze. Intrară într-o cameră spaţioasă în mijlocul căreia se găsea un şemineu superb. În afară de două fotolii de piele neagră şi o masă joasă, în cameră nu se mai găsea nimic. Doar nişte fotografii în alb-negru pe pereţi.

Tânăra îşi goli geanta pe îndelete:

— Uită-te singur, îi zise ea încet. Nu e nimic.

James se uită în trecere la lucrurile împrăştiate pe jos: o pereche de ochelari de soare, un creion dermatograf tocit, un ruj de buze, un portofel. Nici urmă de cutia de chibrituri.

— Îţi mulţumesc totuşi, spuse el.

Se uită încă o dată la fotografiile de pe pereţi.

— Tu ai făcut fotografiile astea?

Ea îl aprobă tăcută. James se apropie să le vadă mai bine. Una era făcută într-un parc, la căderea serii, cu un balansoar şi un cer plumburiu. Nu-şi putu reprima un frison.

— Ce ai vrut să arăţi? întrebă el, întorcându-se spre ea.

Sabrina îndreptă spre el o privire mirată.

— De ce întrebi?

— Fotografiile sunt foarte frumoase, dar nu înţeleg.

— Încerc să surprind impresii de o clipă: frumuseţea unui gest, a unui volum, profunzimea unui spaţiu.

Părea că recită o poezie pe din afară.

— Şi unde e viaţa în toate astea? o întrebă James, privind-o drept în ochi.

— Poftim?

— Domnişoară MacFarland, nu există niciun fel de

viaţă în fotografiile astea, îi răspunse el aruncând o privire circulară prin cameră. Aşa cum nu e viaţă nici aici, nicio mobilă, nici cel mai mic semn de bucurie. Şi totuşi, Crăciunul e aproape!

Obrajii fetei se înroşiră uşor.

— N-am avut timp să mobilez casă, răspunse ea, plecând privirea.

— Când te-ai mutat?

— Acum şase luni. Am fost foarte ocupată, adăugă ea ca să încheie discuţia.

Dar James era hotărât să nu cedeze uşor.

— Ce ai pregătit pentru Crăciun?

— Nimic.

Pentru câteva clipe, se lăsă o tăcere grea.

— E trist, spuse el încet.

— De ce?

„Pentru că eşti singură. Şi fiindcă suferi" ar fi vrut el să-i răspundă. Dar consideră că nu avea dreptul. La urma urmei, n-o cunoştea deloc.

— Pentru că e o ocazie să te bucuri, răspunse James pe un ton vesel.

Dar nu mai urmă, văzând privirea întunecată a tinerei. De ce simţea nevoia s-o facă mai veselă? Ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o facă să râdă, să-i redea dragostea de viaţă.

— De fapt, îţi datorez o explicaţie. Adineauri m-ai crezut un nebun furios.

Fata scutură din cap.

— Nu-i nevoie. Am avut încredere. Dar n-ai găsit cutia şi acum poţi să pleci.

În loc de asta, James se aşeză într-un fotoliu.

N-o să scapi atât de uşor" îşi zise în sinea lui.

— Este adevărat că nu-i prea interesant. spuse el dezinvolt.

După privirea ei curioasă, înţelese că şi-a atins scopul. Urmă:

— Bine. Iată povestea. Un patron de bar m-a sunat într-o zi la televiziune. E cel de la Flaunder's.

— Cunosc locul, i-o tăie ea gânditoare.

Pentru el lucra o femeie, reluă James. Hannah Vickers. Trebuie că are vreo optzeci de ani, e mică de statură şi are părul alb.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Sabrina cu interes.

Ceva o fascina la acest bărbat. Poate vocea, dar mai ales ce i se citea în ochi: o bunătate imensă şi multă dragoste.

— A dispărut. Dar n-avea un domiciliu stabil. Nimeni nu ştia de unde vine. Într-o dimineaţă, a apărut la Murray Landers, patronul barului-restaurant, ca să caute de lucru. A angajat-o. Era o tipă serioasă, care nu dădea înapoi de la treabă. În momentele libere, le povestea clienţilor întâmplări de la Hollywood. Spunea că jucase în filme mute şi că fusese uitată după aceea.

James se întrerupse câteva secunde. Tânăra părea că-i soarbe cuvintele. Mulţumit că reuşise să-i capteze atenţia, urmă:

— Ultima oară când a văzut-o Murray, purta un palton roşu, luat nu se ştie de unde. Pentru ea, era culoarea Crăciunului. A doua zi n-a mai apărut. De atunci, a trecut o săptămână.

— Şi ce vrea patronul?

— Vrea s-o găsesc.

— Şi de ce nu a sunat la poliţie?

— A sunat. Dar s-au arătat grăbiţi să claseze afacerea. Pentru ei, Hannah nu este decât un vagabond în plus.

Sabrina ridică privirea şi se aşează lângă el.

— Dacă o găseşti pe Hannah.

Se corectă imediat, văzându-l că încruntă din sprâncene.

— Când o s-o găseşti pe Hannah, ce ai de gând să faci?

— Nu m-am gândit, încă. Dar important e s-o găsesc, nu-i aşa?

— Desigur, îi răspunse ea, surprinsă de determinarea cu care vorbea el.

Era oare posibil ca un ziarist să fie atât de interesat de soarta unei bătrâne, de care, după toate aparenţele, nu-i păsa nimănui, nici măcar poliţiei? Desigur, James părea generos, dar ar fi vrut să ştie până unde mergea cu generozitatea.

— S-ar părea că acea cutie era singura urmă de care dăduseşi.

— Exact.

— Dar în buzunarul paltonului tău te-ai uitat?

— Desigur. De altfel numai unul este bun. Celălalt era găurit.

— Găurit? Te-ai uitat în căptuşeală?

Chipul lui James se lumină.

— Drace. nu m-am gândit!

— Ei bine, ar trebui s-o faci.

Deodată, James remarcă privirea plină de viaţă a tinerei. O făcea şi mai frumoasă. Şi mai tânără. Ce vârstă putea să aibă?

Brusc, Sabrina se ridică.

— Am uitat să sting lumina în camera obscură. Mă întorc imediat.

— Ai laborator acasă?

Ea aprobă cu un semn din cap.

— Mi-ar plăcea să arunc o privire.

În faţa expresiei ei puţin ironice, adăugă:

— Doar în interes profesional, desigur!

O urmă pe Sabrina în cămăruţă. Negativele erau agăţate pe pereţi şi pe o sfoară la uscat.

— Ai tot ce-ţi trebuie, observă el.

— E un lucru obişnuit, în meseria mea.

James se pregătea să-i răspundă, când se recunoscu pe mai multe clişee. Înaintă şi luă unul la întâmplare.

— Credeam că nu m-ai fotografiat, aşa cum mi-ai spus, o ironiză el.

— Am minţit, mărturisi ea, roşind. Dar e şi greşeala ta! Mi s-a făcut frică atunci când ai intrat în maşină.

— Iartă-mă. Trebuia să ştiu cu cine am de-a face. Orice publicitate ar fi avut efecte dezastruoase asupra

anchetei.

La auzul acestor cuvinte, chipul Sabrinei se destinse.

— Atunci suntem chit! exclamă ea cu un surâs.

Uşor tulburat de farmecul ei James arătă spre clişeele împrăştiate pe masă.

— De ce mi-ai făcut atâtea fotografii?

— Eşti interesant. Lumina îţi lasă jocuri de umbre pe faţă. Erai. frumos.

James o privi cu atenţie.

— E o treabă bună, în orice caz. Plină de sensibilitate.

Nu mai spuse nimic. Totuşi, din fotografii se degaja un aer de infinită tristeţe, un sentiment de deşertăciune şi singurătate.

Ea păru surprinsă.

— De. sensibilitate?

— Absolut.

— Fotografiam la întâmplare, să ştii, răspunse ea roşind.

Apoi se întoarse şi începu să aranjeze fotografiile. În timp ce ea stătea cu capul plecat, James îi zări ceafa, care i se păru că o face atât de fragilă şi vulnerabilă, că se simţi tulburat.

— Câţi ani ai? o întrebă fără să gândească.

Ea se-ntoarse, surprinsă.

— De ce mă întrebi?

— Fiindcă în fotografiile tale se poate citi o maturitate surprinzătoare.

— Vârsta n-are de-a face cu asta, murmură ea văzându-şi mai departe de treabă.

— Ai fără îndoială dreptate.

Ea ridică ochii şi-l privi drept în faţă.

— Am douăzeci şi şase de ani.

Uimirea lui James se citi în licărirea maliţioasă din ochii ei. Simţi nevoia s-o provoace din nou.

— Eşti probabil prea vârstnică pentru a mai crede în Moş Crăciun? o întrebă privindu-i reacţia.

Sabrina avu un surâs rănit.

— Ce are Moş Crăciun atât de special? Crezi că după câteva zile de aşa-zisă solidaritate umană, lumea se va schimba? Şi atunci de ce să trişezi?

Dintr-odată, glasul i se frânse într-un hohot scurt, pe care şi-l reprimă înainte de a se întoarce cu faţa de la el. James o observă emoţionat simţind că îl cuprinde încetul cu încetul un val de reproşuri. Îşi aminti de cuvintele lui Carson: „James, tu îi iubeşti prea mult pe oameni. Şi nu eşti fericit decât dacă poţi să-i ajuţi. Vino la Canalul Trei. Acolo e locul generozităţii tale, acolo n-o să deranjezi pe nimeni, acolo o să fii în largul tău”.

James se sili să alunge aceste amintiri şi se uită la tânăra care continua să se frământe. Imediat îşi dădu seama că se impunea o certitudine: voia s-o ajute pe fata aceasta la fel de mult cum dorea s-o găsească pe Hannah. Da, dar cum putea să împace cele două dorinţe?

Capitolul 4

— Vreau să-ţi fac o propunere, declară brusc ziaristul.

Tânăra femeie îi susţinu cu greu privirea. Şi roşi uşor.

— Poftim?

— O propunere pentru o slujbă, preciză el.

— Domnule Chapman, nu sunt în căutarea nici unei slujbe.

— Spune-mi James, te rog.

Se apropie de ea.

— De fapt, am nevoie de ajutorul tău.

— Nu ştiu unde se află cutia de chibrituri. Uită-te în căptuşeala de la PALTON, dar.

— O să verific, dar nu e vorba de asta. M-ai întrebat ce o să fac dacă am s-o găsesc pe Hannah. Am găsit răspunsul. O să pregătesc o emisiune specială, care se va difuza în ianuarie. După sărbători, îi uităm prea repede pe amărâţii de lângă noi. Aceasta ar fi o ocazie de a aduce aminte de ei. O să vorbesc cu directorul de programe, chiar azi. Cu fotografiile tale, aş vrea să ilustrez reportajul.

Propunerea îi fu întâmpinată cu o tăcere. Sabrina se gândi că avea şi aşa prea multe probleme ale ei. Aşa că

problemele altora.

— Nu doresc să lucrez pentru televiziune, răspunse ea în cele din urmă. De altfel, nici n-aş fi în stare.

— Ba da! Sabrina, ai să reuşeşti să ajungi la sufletul oamenilor. În televiziune, o să faci miracole!

Să ajungă la sufletul oamenilor? Dar ăsta era lucrul pe care-l dorea cel mai puţin!

— Nu cred că.

— N-o să-ţi ia prea mult timp, mai ales că n-ai nimic special de făcut de Crăciun. Mă poţi însoţi ca să faci fotografii. După aceea, să le alegi pe cele mai bune va fi o joacă de copii.

Sabrina ar fi vrut să-i spună că se cam grăbeşte. De ce era atât de sigur că o s-o găsească pe Hannah? Pe de altă parte, i se oferea ocazia să aibă o scuză pentru a scăpa de obligaţiile unei vacanţe în familie.

Vocea lui James îi curmă şirul gândurilor.

— Cu cât ai vrea să fii plătită?

— Oh. nu e nevoie să fiu plătită! O s-o fac din solidaritate pentru o cauză bună, îi spuse ea, înroşindu-se la faţă.

Se simţea cumva vinovată să facă pe generoasa, câtă vreme propunerea lui James o scotea de fapt din încurcătură. În ceea ce priveşte banii, îi erau suficienţi cei pe care-i primea ca rentă.

— Totuşi, trebuie să ţi se dea măcar o sumă simbolică, reluă James.

— S-a făcut. O să-mi daţi cât puteţi, ştiind că nu vreau nimic, zise Sabrina râzând.

— Deci am încheiat târgul, răspunse el vesel.

„Ce ciudată e viaţa!” se gândi Sabrina. Bărbatul ăsta care o ameninţase la început, devenea acum salvatorul ei.

— Acum, nu ne mai rămâne decât să mergem la studio. Trebuie să te prezint lui Carson, spuse James, bine dispus.

— Acum?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. În plus, trebuie să mă uit şi în căptuşeala paltonului ăla blestemat!

Pe când îi spunea toate astea, James se gândea cum o să-i prezinte proiectul lui Carson. Era foarte meritoriu că voia să facă o emisiune specială, dar în acel moment Canalul Trei avea mari probleme financiare. Ce argumente ar fi putut să-i convingă? Totodată, Carson îi dădea întotdeauna ce dorea, nu-i punea beţe în roate.

— Trebuie să mergem chiar acum? întrebă tânăra, cu o urmă de teamă în glas.

James simţi că este pe punctul de a se răzgândi.

— Da, n-avem niciun minut de pierdut.

— Foarte bine, mă duc să mă schimb. Aşteaptă-mă aici.

Surprins de schimbare, James o urmări cu privirea. Deci, până la urmă, acceptase. Ce Crăciun ciudat urmau să trăiască.

Privirea i se opri pe grămada de fotografii pe care tânăra o lăsase pe măsuţă. Luă vreo câteva şi începu să le examineze rapid. Într-una din ele îl recunoscu pe individul care-l abordase în faţa restaurantului şi încruntă din sprâncene. Apoi surâse văzând cum arăta el însuşi, în poză. Îl prinsese bine! Arăta exact ca un vagabond! Dar ce găsise fata la el, de făcuse atâtea instantanee?

— Gata, am terminat! o auzi deodată pe Sabrina.

Se îmbrăcase cu pantaloni şi o vestă verde cu mâneci largi care-i accentua culoarea ochilor. Stătea în faţa lui, surâzând timid.

— Eşti foarte frumoasă, spuse James.

Tânăra îşi întoarse privirea.

— Aş vrea, reluă el repede, să iau şi fotografiile astea, dacă se poate.

— Desigur.

James puse satisfăcut fotografiile în buzunar. Urmau să-i servească la ducerea anchetei şi apoi pentru. Încă nu ştia pentru ce!

* * *

„La ora şase, vom avea ultimele veşti despre ancheta asupra morţii detectivului Andrew Dawson. Apoi îl vom asculta pe George Leone, intervievat pentru „Drept la

inimă”. Domnul George Leone are o poveste interesantă.

În timp ce James oprea radioul maşinii, Sabrina simţi deodată că regretă faptul că acceptase cu atâta uşurinţă propunerea pe care acesta i-o făcuse. Nicio scuză nu era suficientă pentru mama ei. Dar acum acceptase, şi presimţea că asta o va costa scump.

Se întoarse spre însoţitorul ei.

— De ce te străduieşti atât să găseşti o biată bătrână? Crezi că povestea ei o să intereseze publicul?

— E o întrebare bună. Sincer vorbind, cred că nu, dacă nu sunt făcute cunoscute nişte amănunte. În primul rând, mizez pe faptul că Hannah a fost o stea a cinematografului mut. Dacă asta e adevărat, desigur. În orice caz un singur lucru contează pentru mine.: să ajut cât mai mulţi dezmoşteniţi ai sorţii şi Hannah face parte dintre ei. Înţelegi, nu mă pot mulţumi doar cu a evoca soarta acestor oameni, fără să încerc să fac ceva pentru ei. E ceva mai puternic decât mine.

Legănată de vocea lui, Sabrina îl asculta în tăcere. Brusc, îşi dădu seama de ce emisiunea „Drept la inimă” avea atât de mult succes. James era desigur un bărbat seducător. Şi toată forţa lui de seducţie i se transmitea mai ales prin voce. O voce caldă, profundă, sinceră. O voce care n-avea nicio urmă de afectare, ca cele a atâtor alţi ziarişti de televiziune.

Îi aruncă repede o privire. Bărbia voluntară şi linia fermă a buzelor dădeau o impresie netă de forţă şi calm. „Ce personaj ciudat”! îşi spuse ea întorcând privirea.

— Aproape am ajuns, o anunţă James.

Dar tânăra, pierdută în gânduri, nu-i răspunse.

— Sabrina, visezi? reluă James surâzând. Mai bine ai admira clădirea Canalului Trei.

Un ansamblu de clădiri din oţel şi sticlă se înălţa la capătul străzii. Pe faţadă era pictată o inimă imensă, în albastru şi roşu. James încetini şi opri în dreptul unui grilaj dublu, care se deschise ca prin farmec în faţa Fordului.

— Te-ai mai plimbat vreodată pe culoarele unei televiziuni? o întrebă el, parcând maşina.

— Niciodată. E prima oară, răspunse ea tărăgănat.

O amintire urâtă îi reveni în memorie. Într-o zi, sunase un ziarist care încercase s-o mituiască pentru a obţine un interviu cu Dean. După ce închisese, debranşase telefonul, hotărâtă să plece cât mai departe posibil.

— Pari dezamăgită, îi spuse James coborând din maşină.

— Dezamăgită? Nu, dar.

— Vino să vezi ca lumea televiziunii nu-i decât o iluzie. Totul este artificial.

Sabrina ar fi vrut să-i spună că nici nu se aştepta la altceva, dar se opri. James îi dovedise totuşi că e altfel decât majoritatea confraţilor săi.

Ziaristul închise Fordul şi se-ndreptă spre holul de la intrare.

— Noi suntem producătorii majorităţii a emisiunilor noastre, îi zise el fetei, oferindu-i braţul. Canalul Trei are trei platouri la dispoziţie: două pentru ştiri, emisiunile speciale şi jocuri şi unul care este în exclusivitate pentru emisiunea de dimineaţă „Privire asupra oraşului”. Concurenţa este acerbă între programe. Normal: toată lumea doreşte să intre în „prime time”.

— Îmi pari cam cinic.

— Nu, doar realist. O calitate care se întâlneşte din ce în ce mai rar în meseria asta.

— Lucrezi independent? Său.

James o privi cu o uşoară ironie.

— Nu. Îmi produc emisiunile singur şi am un contract ferm. Mă rog, atât de ferm cât se poate, în meseria asta. Dar Carson mă cunoaşte prea bine ca să mă lase baltă. Deocamdată are nevoie de mine.

Deodată, Sabrina se opri din mers.

— Mi-am lăsat aparatul de fotografiat în maşină!

— N-are importanţă, n-o să ai nevoie de el acum.

Cu aceste cuvinte, James îi surâse şi împinse uşa de la intrare. Holul vast era decorat cu ghirlande luminoase multicolore, iar difuzoarele mascate în perete difuzau cântece de Crăciun. Un paznic se ridică grăbit, zărindu-l

pe James.

— Bună ziua, domnule Chapman. Nu vă aşteptam!

— Crăciun fericit, Marvin. Cum merge?

— Merge. Domnişoara n-are nevoie de un permis de intrare?

— Nu. Nu stăm mult. Nu-ţi face probleme, Marvin. Nu păzeşti cine ştie ce secrete de stat!

— Aşa e, domnule Chapman. Crăciun fericit la amândoi!

— Mulţumesc, Marvin. Studiourile sunt pe aici, adăugă James arătându-i tinerei un culoar la stânga lor.

Nici nu-şi isprăvi bine fraza că doi tineri năvăliră în hol cu braţele ocupate de genţi negre şi suporturi pentru microfoane.

— Puneţi totul la punct, le ordonă o voce din spatele lor. îl trimit şi pe Denyl imediat ce dau de el.

— Ca să zic aşa, ai avut o vacanţă cam scurtă, James, spuse unul dintre cei doi, înainte să iasă pe uşă.

— Ne vedem mai târziu, adăugă tovarăşul său. Trebuie să mergem în centru, pentru un reportaj.

Apoi liniştea se instală în hol. Dar nu pentru mult timp.

— James?

Sabrina se-ntoarse şi zări o femeie cu ochii violenţi, ce exprimau o mirare neîndoielnică.

— James? Credeam că eşti în vacanţă! spuse aceasta apropiindu-se.

— Am făcut o întrerupere, răspunse James. Ce se-ntâmplă aici?

— Se pare că poliţia l-a descoperit pe suspectul numărul unu! Ştii, cel acuzat de uciderea detectivului. Am trimis o echipă.

Se opri o clipă şi arătă spre birouri cu un gest grăbit.

— Carson este furios că nu-l găseşte pe Denyl. Ţipă că o să se ducă el însuşi la faţa locului. N-aş vrea să fiu în pielea lui Denyl, adăugă ea cu glas scăzut.

— Nu putea să-l trimită pe John ori pe Stacy? întrebă James.

— E un subiect senzaţional. Şi tu ştii cum e el: când vrea ceva, trebuie să aibă imediat. Acum îl vrea pe Denyl.

Se întoarse spre Sabrina şi spuse:

— Cred că nu ne cunoaştem.

— Sabrina MacFarland, se grăbi James s-o prezinte şi se-ntoarse spre tânără, ca să-i explice.

— Jill Segar lucrează pentru „Vânzătorul de Vise”, o emisiune de turism, de călătorii.

Cum tânăra scutură din cap, a necunoaştere, James continuă, amuzat:

— Sabrina nu se uită la televizor. Închipuie-ţi că nici măcar nu ştia cine sunt!

— Am citit că zece la sută din populaţie n-are televizor, spuse Jill, surâzând.

La auzul acestor cuvinte, Sabrina simţi că roşeşte uşor. Conştient de încurcătura în care se afla, James schimbă subiectul:

— Jill, după părerea ta, în ce dispoziţie e Carson?

— Devastatoare, răspunse aceasta fără ezitare. Pe o scară de unu la zece, probabil că nu trece de unu. Ar fi mai bine să ia puţin aer, zise Jill încreţind din nas.

— Asta-i petrecerea mea! Trebuie să-i vorbesc de un nou proiect.

— Ei bine, curaj! Acum trebuie să merg să-mi fac treaba. Şi tu, nu-i aşa?

— Da, e o pâine de mâncat, îi răspunse ziaristul surâzând. Sabrina, vii cu mine?

După câteva momente, James se opri în faţa unei uşi pe care numele lui era scris cu litere albastre, strălucitoare. O deschise şi-i făcu loc Sabrinei să intre.

Tânăra se uită tăcută la încăperea strâmtă, cu pereţi albi şi ferestrele cu storurile ridicate, cu un birou metalic plin de dosare şi hârtii.

James se duse la cuier şi îşi examină cu atenţie vechiul palton.

— Nu-i adevărat, murmură el surprins.

— Ai dat peste ceva? îl întrebă Sabrina, apropiindu-se.

— Da. Şi cel mai sigur mijloc de a şti este.

Fără să-şi sfârşească vorbele, James trase de căptuşeală, sfâşiind-o cu un gest energic.

Un obiect mic, argintat se rostogoli pe podea.

— Cutia de chibrituri! exclamă Sabrina.

James se uită la tânără cu ochi strălucitori. O tăcere complice se instală pentru câteva momente în încăpere. Iar apoi, fără un cuvânt, o strânse la piept.

Capitolul 5

Un val de căldură ameţitoare o cuprinse pe tânăra femeie. Ar fi trebuit fără-ndoială, să reziste şi să se opună, dar se simţea fără puterea de a face ceva. Prin această îmbrăţişare, James îi dădea vitalitatea, energia de care avea atâta nevoie. Când el se desprinse, se simţi aproape decepţionată. Îl văzu cum întorcea pe toate părţile cutia de chibrituri.

— Pot să mă uit? îl întrebă, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

Luă cutia şi se uită cu atenţie la „F”-ul imprimat pe carton. Trecuse atâta timp de când un bărbat n-o mai ţinuse în braţe.

— Litera asta ne-ar putea da un indiciu, spuse ea gânditoare. Ar putea să aibă o legătură cu Hannah?

— Nu. Numele ei e Vickers. Şi nu cred să existe cineva în anturajul ei care să aibă un obiect atât de elegant. Probabil e luată din altă parte.

— Inscripţia arată că e un obiect de lux.

— Ce vrei să spui?

— Ştii, cu ocazia marilor evenimente, cum ar fi o nuntă, ori o conferinţă de presă, se pot face obiecte personalizate, cărţi de vizită, invitaţii, cutii de chibrituri.

O bătaie uşoară în uşă la întrerupse convorbirea. Imediat Brian îşi făcu apariţia.

— James, îmi pare bine să te văd. Am primit informaţiile.

Se opri zărind-o pe Sabrina şi se uită întrebător la James. Acesta făcu prezentările.

— Sabrina, el e Brian Lake. Lucrează la

documentare. Brian, ţi-o prezint pe Sabrina MacFarland. O să mă ajute pentru o emisiune specială.

Apoi se-ntoarse spre tânără şi adăugă:

— Scuză-mă un moment. N-o să dureze mult.

Uşase-nchise după cei doi şi Sabrina închise ochii. Singură, în sfârşit. Era evident că bărbatul o tulbura mai mult decât era dispusă să admită. Dar era bine că nu trebuia să-l vadă decât câteva zile.

Ridică din umeri şi puse mâna pe cartea de telefon.

* * *

Brian se opri din mers, pe culoar.

— Acum că ai găsit-o, nu mai ai nevoie de informaţiile mele, zise încet către James.

— Glumeşti, cred.

Brian se lipi cu spatele de perete şi recită pe un ton monoton:

— Sabrina Afton MacFarland Gregory. Fotograf de artă. Ilustrează cărţile alea enorme care se cumpără doar pentru a le ţine în bibliotecă, dar nu se citesc niciodată. A primit un premiu, acum doi ani, pentru o cărţoaie despre oraşele americane. În culori. Superbă.

— Ce altceva ai mai găsit? întrebă James, cam iritat de stilul telegrafic al lui Brian.

— Aşadar, nu ştii? îl întrebă acesta, mimând surprinderea. Era vizibil satisfăcut.

— Să ştiu, ce?

— Era căsătorită cu Dean Gregory, un politician care era în plină ascensiune, urmând să intre în Senat. Dar a murit subit. Acum un an.

— Gregory. numele lui îmi este familiar. Care a fost cauza morţii?

— Un atac cardiac. Acasă, în Connecticut

La auzul acestor vorbe, pulsul lui James se acceleră.

— Sabrina era cu el?

— Nu, l-a găsit mort. Evenimentul a ţinut titlurile mari în ziare, dar nu din cauza lui Dean Gregory. Ai auzit de Henry MacFarland?

— Industriaşul care a făcut avere din plastic?

— El e! Iar Sabrina e fiica lui mai mică. Acum înţelegi de ce a atras atenţia presei: alianţa dintre ban şi putere, moartea neaşteptată. După aceea, ea a stat cu părinţii, o vreme. Apoi a dispărut. Dar acum ştim unde e, încheie Brian.

— Când a murit Dean Gregory?

— Acum un an, chiar înainte de Crăciun.

James simţi că-l ia ameţeala.

— Mulţumesc, Brian. Să nu mai spui povestea asta nimănui. Nu vreau să aibă necazuri.

— Poţi să contezi pe mine. Bine, imediat ce termin cu investigaţiile despre moartea detectivului, mă ocup şi de tine.

— Ne-am înţeles.

James îl privi cum se îndepărtează şi scoase un suspin adânc, înainte să se-ntoarcă în birou.

Sabrina se uită surprinsă la uşa care se deschisese brusc.

— Ai şi terminat? întrebă ea, intrigată.

— Da, cu Brian totul merge repede.

— James pot să te-ntreb ceva?

— Desigur.

— Brian ţi-a dat adresa mea?

James ezită o clipă:

— Da.

— E foarte eficace, nu-i aşa?

Ziaristul adoptă o tăcere prudentă în timp ce tânăra continuă, bănuitoare:

— Ce ţi-a mai spus despre mine?

James ar fi vrut să poată să evite răspunsul la această întrebare. Alese în cele din urmă un compromis între adevăr şi minciună.

— Asta-i cam tot ce mi-a spus despre tine, spuse el întinzându-i o hârtie boţită pe care Brian scrisese adresa.

Sabrina dădu din cap şi-şi reţinu un surâs maliţios.

— Într-adevăr, nimic nu poate fi ascuns de voi, ziariştii!

— Crezi. Dar de fapt, ce căutai în cartea de telefon?

Numărul unei tipografii din San Diego. O să-i sun!

Devenise dintr-odată atât de hotărâtă încât James se surprinse că o admiră. „Cu câtă pasiune trebuie că şi-a iubit soţul” se gândi. Gândul acesta îi provocă o strângere de inimă neaşteptată.

— James! Mă asculţi?

— Desigur! Ai făcut o treabă foarte bună.

Cu zâmbetul pe buze, tânăra luă telefonul şi formă numărul tipografiei. După câteva secunde, făcu o mutră decepţionată.

— Au închis pentru vacanţă, spuse întorcându-se spre el. O să-i sun în ianuarie.

După ce puse receptorul în furcă, telefonul începu imediat să sune.

— Începe, zise James ridicând receptorul. James Chapman la telefon.

— Bună ziua, Murray Landers. Trebuie să-ţi vorbesc. Poţi să treci azi pe la mine?

James îşi consultă ceasul.

— Nicio problemă. Cam peste o oră, e bine?

— Splendid! Intri prin spate, ca ultima oară. Ai găsit ceva? mai adăugă el, plin de speranţă.

— Nimic foarte concret, dar am o idee.

Interlocutorul său tăcu o secundă.

— E foarte bine, fiindcă am o altă problemă. Te aştept, domnule Chapman, adăugă acesta şi apoi închise telefonul.

— Ei bine, cred că lucrurile se complică, îi explică James tinerei. Era Murray Landers. Trebuie să-l văd imediat. O să profităm şi o să luăm nişte instantanee.

În ochii Sabrinei apăru o licărire poznaşă.

— Şi vrei să mergi aşa îmbrăcat? întrebă ea, arătând spre inima roşie-albastră de pe tricou.

James o privi şi apoi surâse.

— Nu, desigur. N-o să strig în gura mare că sunt ziarist! O să trebuiască să trec pe acasă, să mă schimb. Vii cu mine?

* * *

Era puţin după ora amiezii şi James se strecura cu Fordul său printre celelalte maşini de pe strada mare care ducea în portul San Diego. Contrastul cu centrul oraşului era izbitor. Imobilele nu aveau mai mult de trei, patru etaje şi aveau faţadele din cărămidă roşie, acoperite de graffitti.

— Sabrina, ştiai că un poliţist a fost asasinat în locul ăsta?

— Da, am auzit vorbindu-se.

— Echipa noastră s-a dus să filmeze arestarea presupusului asasin.

— Ce lovitură! exclamă tânăra, nu fără ironie.

— Adevărat. O să crească audienţa pentru Canalul Trei.

— Audienţa face legea, nu-i aşa?

— Da, şi trebuie făcut orice s-o menţii cât mai ridicată.

Sabrina tocmai se pregătea să-i spună că şi ea fusese victima acestei lupte pentru audienţă, dar privirea îi fu atrasă de faţada teatrului Fenwick, pe care o fotografiase cu o seară înainte. Nişte lucrători lustruiau mânerele uşii de la intrare în timp ce alţii ridicau un afiş în balconul edificiului.

— Ia te uită! S-ar părea că teatrul o să se deschidă în curând.

— E vorba de 2 l decembrie. Cu ocazia asta, primarul oraşului va inaugura restaurarea acestei părţi a oraşului. Un buget de douăsprezece milioane de dolari. Îţi dai seama!

Tânăra rămase tăcută în timp ce pătrundeau tot mai adânc în cartierul muncitoresc. Se uita la ulicioarele sufocate de gunoaie şi de vagabonzii aşezaţi pe brânci. Aici, mizeria părea la ea acasă şi nimeni n-ar fi putut s-o izgonească.

James viră pe o străduţă şi opri în faţă la Flaunder’s.

— E mai bine să intrăm prin spate. Aici cu cât eşti mai discret cu atât e mai bine.

Tăie contactul şi ieşi din maşină. Răceala aerului îi strânse gâtul. Aşteptă până Sabrina i se alătură şi apoi

ciocăni de două ori în uşă, care se deschise imediat.

— Bună ziua, domnule Chapman, bolborosi un bărbat cu chipul slab şi cu privirea ascunsă de nişte lentile groase.

— Am convenit să-mi spui James, nu-i aşa?

Murray Landers îi strânse mâna viguros, dar ochii întunecaţi îi trădau o oboseală de mult timp adunată.

— Murray, reluă James, ţi-o prezint pe Sabrina. O să mă ajute făcând câteva fotografii.

Bărbatul îşi şterse mâna de şorţul pătat şi apoi i-o întinse tinerei.

— Încântat să vă cunosc, domnişoară, Crăciun fericit!

— Şi dumneavoastră, îi răspunse ea cu căldură. Sunteţi proprietarul restaurantului?

— Proprietarul şi omul bun la toate, răspunse el invitându-i să intre.

Intrară într-o bucătărie luminată cu neon. Sabrina se uită împrejur. Văzu două vrafuri de vase, un aragaz, o masă de lucru pe care se aflau un televizor şi o vitrină frigorifică. Curăţenia era şi ea pe măsura sărăciei mobilierului.

— Staţi jos, spuse Murray, indicându-le scaunele din jurul unei mese din încăpere. Carlo! Pe unde mai eşti?

Un bărbat îndesat împinse uşa batantă a bucătăriei.

— Da, şefule!

— Ai tu grijă de restaurant şi ia comenzile. Acum e sfârşitul zilei, adăugă el spre James şi Sabrina

— No, şefule! consimţi Carlo, înainte să dispară.

— Ce s-a întâmplat, Murray? se interesă James, aşezându-se.

— Oh, nu-i prea vesel. Dar mai întâi lasă-mă să vă pregătesc ceva. Sunt sigur că muriţi de foame!

James şi Sabrina schimbară o privire complice.

— Vă pot propune o supă de legume ori sandvişuri. Sau amândouă.

— Aş mânca o supă, răspunse Sabrina.

— Şi eu, confirmă James.

Câteva minute mai târziu, aşezaţi în faţa unei farfurii

de supă şi a unei grămezi generoase de plăcintă cu mere, James şi Sabrina îl ascultau cu atenţie pe Murray.

— Cartierul devine de nelocuit. Un poliţist a fost ucis. Hannah a dispărut, iar acum i-a venit rândul lui William.

— Cine-i William? întrebă Sabrina.

— Un tip bătrân, care lucra la bucătărie, împreună cu Hannah. Ieri seară n-a mai venit. Şi nici azi.

James încruntă din sprâncene.

— A dispărut?

Murray aprobă cu o mişcare a capului.

— Era pe aici când am fost ultima oară?

— Nu, cred că nu.

— Dar oamenii străzii au obiceiul să vină şi să plece fără să anunţe. observă Sabrina.

Murray scutură din cap.

— Nu şi Hannah şi nici bătrânul William. Voiau să aibă un loc, unde să se simtă acasă. Ca să nu mai spun că se-nţelegeau de minune. După părerea mea William s-a implicat prea tare în dispariţia lui Hannah. A şi reînceput să bea. Din motivul ăsta nu prea mi-am făcut multe griji, ieri seară. Dar azi ar fi trebuit să apară. Ştia că pregătim masa de revelion. Trebuie pregătiţi peste douăzeci de curcani până pe 25 decembrie!

— Douăzeci de curcani?! repetă James, împingând farfuria goală.

— Ăsta-i obiceiul pe aici. Iar William era fericit că ne poate ajuta. Nu m-ar fi lăsat baltă fără motiv, sunt sigur.

„Mai ales că ai atâta încredere în el” se gândi Sabrina, emoţionată de povestea lui Murray.

— Nu crezi că William e în căutarea lui Hannah? întrebă James.

— Poate. S-ar supăra însă dacă aş anunţa poliţia. Ca mai toţi oamenii de pe aici, îi e frică de poliţie. Nici nu mă gândesc să le anunţ dispariţia lui William. N-ar servi la nimic. În orice caz, pentru Hannah n-au mişcat niciun deget.

— Au făcut totuşi un raport, observă James.

— Da, ceva să le liniştească conştiinţa. Am fost la

pensiunea unde locuia Hannah. Mă gândeam că poate o să-l găsesc şi pe William acolo. Mi-au spus că fusese pe acolo, săptămâna trecută. Apoi, nici urmă.

— Şi poliţia n-a făcut nimic?

— Nici măcar n-a trecut pe acolo! Patronul pensiunii m-a făcut nebun când l-am întrebat dacă nu i-a căutat şi poliţia. În orice caz, mi-a spus că ultima oară când a văzut-o pe Hannah, era în 13 decembrie. Purta veşnica ei pălărie şi mantoul pe care l-a găsit cândva.

Murray se uită la tânără şi încercă un zâmbet.

— Dacă aş avea măcar o fotografie, să v-o arăt! exclamă el. De altfel, dumneavoastră sunteţi fotografă. Hannah e micuţă, cu părul alb şi poartă o pălărie ciudată, neagră, cam prea mare pentru ea şi un mantou roşu, care-i ajunge până la călcâie.

Îşi lăsă capul în jos cu tristeţe şi James îşi puse mâna peste a lui.

— O s-o găsim, o să vezi. Am făcut investigaţii în lumea cinematografului mut. Până la urmă o să găsesc ceva.

Murray făcu un gest evaziv.

— Poate că nu spunea baliverne. Dar n-are importanţă. Mi-e teamă doar să nu i se fi întâmplat ceva.

Vorbea şi îşi frângea mâinile, nervos.

— Avea obiceiul să ne spună tot felul de poveşti, aşezată acolo, lângă uşa bucătăriei. Poveşti de la Hollywood. Ne-a spus că o dată a sărit de pe o faleză drept în spinarea unui cal. Avea întotdeauna să ne spună nişte poveşti de necrezut.

Ridică din umeri.

— Poate că nu erau decât poveşti.

În acel moment, Carlo intră în bucătărie, grăbit şi agitat.

— Patroane, ar fi bine să vii. E un tip în salon care pune tot felul de întrebări despre Hannah!

Capitolul 6

Murray se ridică grăbit.

— Vin imediat, spuse el. Veniţi cu mine, le spuse apoi

celor doi, dar staţi deoparte.

Sala restaurantului Flaunder's era o încăpere lungă în fundul căreia se găsea un bar vopsit în roşu. Mesele, acoperite cu feţe de mese în carouri, erau ocupate de clienţi. James şi Sabrina se aşezară la una din ele, aflată lângă uşa bucătăriei, în timp ce Carlo îi arăta lui Murray un bărbat aşezat la bar. Imediat, patronul restaurantului se îndreptă spre acesta.

— Dumneata întrebi de Hannah?

Bărbatul se dădu jos de pe scaun şi se-ntoarse spre el. Avea cam cincizeci de ani şi avea un chip palid şi prelung.

— Da, eu, îi răspunse el, cu glas tărăgănat.

Murray îi întinse mâna şi bărbatul se prezentă:

— Roy Lester.

Cei doi îşi strânseră mâna şi Roy Lester îşi aprinse o ţigară înainte să continue:

— Caut o bătrână care a lucrat aici, dar angajatul tău mi-a spus că nu mai este la dumneata.

— E adevărat. Ce doreşti de la ea?

— Am auzit că a fost actriţă de cinema şi aş vrea să-i vorbesc. Nu ştiţi unde aş putea s-o găsesc?

— Nu.

— Poate că aş putea să-i fac o vizită?

— Are o cameră la pensiunea Dreson, la doi paşi de aici. Dar nu e acolo. Am verificat.

Roy Lester trase un fum din ţigară şi clătină din cap.

— În orice caz, nu mă costă nimic să încerc. Nu întâlneşti în fiecare zi o stea de cinema, nu-i aşa?

Roy aruncă câteva monede pe tejghea.

— Banii pentru cafea. O să mai trec poate zilele astea pe aici ca să mai aflu noutăţi.

— Când doriţi, domnule! îi răspunse Murray.

Se uită după bărbat cum iese din restaurant şi apoi se îndreptă spre James şi Sabrina. I se citea decepţia în ochi.

— Aţi auzit? îi întrebă el.

Cei doi dădură din cap.

— Dar unde ar putea fi? se întrebă bătrânul. Întâi a dispărut Hannah, apoi William. Vă mărturisesc că nu mai pricep nimic.

Chipul lui exprima atât de multă nefericire, încât Sabrina simţi o strângere de inimă. Se ridică brusc.

— Mă duc să fac nişte fotografii, îi anunţă ea pe cei doi.

— Fotografii? Am uitat complet, zise James, scoţând din buzunar cele două clişee, pe care i le dăduse Sabrina.

— Îl recunoşti pe bărbatul ăsta? îl întrebă el pe Murray.

— William. E William, se bâlbâi acesta din urmă. Apoi se uită la clişeu a doua oară.

— Iar aici eşti tu! Eşti tu, nu-i aşa?

— Da, sunt eu, deghizat în vagabond. Tipul din fotografie m-a abordat direct. Eşti sigur că e William? întrebă James, privindu-l cu atenţie.

— Sunt sigur, fără-ndoială.

— Mi-a spus s-o las în pace pe Hannah. Îi era teamă că o să-i fac rău.

— Nu înţeleg, murmură Murray, scoţându-şi ochelarii şi ştergându-i nervos pe mânecă. O fi crezut că eşti de la poliţie. Îi e tare frică. Vreau să spun că a avut necazuri cu poliţia de cartier.

James scoase cutia de chibrituri din buzunar.

— Murray, ai mai văzut aşa ceva?

— Nu. De ce e aşa important?

— Nu ştiu. În orice caz, e o pistă, în lipsă de altceva. Acum, că a dispărut şi William, nu am ajuns prea departe.

Starea de rău a Sabrinei se accentua. Încerca un sentiment de simpatie sinceră pentru Murray, dar n-avea cum să-l ajute.

— Vă las puţin singuri, mă duc să trag câteva cadre.

— Vin şi eu imediat, îi zâmbi James.

După ce ajunse în stradă, tânăra trase adânc aer în piept. Frigul de afară îi făcea bine. Scoase aparatul foto din geanta de umăr şi tocmai se pregătea să se-ndepărteze, când se auzi strigată.

— Sabrina!

Se-ntoarse şi-l văzu pe James.

— Hai să facem câţiva paşi.

— Da, cu plăcere!

James îi oferi braţul.

— Poate c-ar fi mai bine să mergem să vedem unde stătea Hannah?

— E o idee bună.

Făcură câţiva paşi şi deodată, James îşi înăbuşi o înjurătură.

— Nici nu-ţi vine să crezi că poliţia n-a făcut măcar efortul de a o căuta!

Tânăra clătină din cap, nedumerită.

— Eu mă întreb în schimb unde locuieşte William. Îţi aminteşti ce i-a spus lui Murray?

— Nu prea. A spus că e un loc sigur. Murray zice că s-ar putea să fie o pivniţă.

Pe Sabrina o trecură fiorii.

— N-am să pot înţelege niciodată cum se poate ca nişte fiinţe umane să fie părăsite de semenii lor, doar fiindcă au rămas singure, ori fiindcă au căzut în patima băuturii.

Se întrerupse. Ei îi fusese atât de uşor să-l părăsească pe Dean.

— Toată lumea merită să fie iubită, toată lumea., zise ea gânditoare.

— E adevărat, îi răspunse James, cu vocea puţin răguşită.

Sabrina simţi deodată nevoia să ştie mai multe despre el.

— Spune-mi, James, ai pe cineva?

Ziaristul se opri din mers. Rămaseră în mijlocul drumului, privindu-se intens. Pietonii se împiedicau de ei, fără să le pese.

— Am o familie, îi răspunse el în cele din urmă, cu puţină nostalgie.

— Ai soţie şi copii? îl mai întrebă ea.

— Nu. Din motivul ăsta am plecat din Chicago fără să

ezit.

Îşi vârî mâinile în buzunarele canadienei.

— Altfel spus, am fost căsătorit, reluă el, şi n-am avut copii. Regret. Dar acum, toate astea aparţin trecutului.

Sabrina nu putea să-şi desprindă privirea de pe chipul lui. Ar fi vrut să-şi întipărească chipul acela în memorie până în cel mai mic detaliu: conturul buzelor sub mustaţă, ridurile fine de la colţurile ochilor, reflexul razelor de soare pe părul argintiu, răvăşit de vânt.

— Dar tu, Sabrina, ai pe cineva? o întrebă James.

Auzind întrebarea, tânăra se simţi prinsă în propria capcană.

— Vrei o poveste de circumstanţă ori ceva telegrafic? întrebă ea fals dezinvoltă.

— Nu te poate obliga nimeni să-mi răspunzi.

Încercând să se adune, tânăra îşi impuse să găsească acele cuvinte potrivite care s-o ajute să spună lucrurilor pe nume.

— Sunt văduvă de un an de zile. Familia a avut dintotdeauna grijă de mine. Am şi o profesie. Dar asta deja o ştii.

În ciuda aşteptărilor sale, potopul de întrebări de care se temea, nu se produse.

— Eşti îngrozitor de tânără pentru a fi văduvă, îi spuse el simplu.

„Întotdeauna suntem îngrozitor de tineri”, ar fi vrut ea să-i răspundă, dar se mulţumi doar să-i surâdă.

— Nu există vârstă potrivită pentru suferinţă, observă ea. Ai crescut în Texas? se grăbi apoi să schimbe subiectul.

Faţa lui James se lumină.

— Cum ai ghicit?

Ea îi surâse maliţios.

— După accentul tău tărăgănat.

— Îmi placi mult, Sabrina!

Surprinsă de declaraţie, tânăra femeie îşi întoarse privirea. Se gândi într-o străfulgerare la Dean, la dragostea pe care i-o dăruise. Dar el nu se mulţumise

niciodată cu atât.

Reprimându-şi valul de tristeţe care ameninţa s-o copleşească, spuse dintr-odată:

— Începe să fie frig.

James se-ntoarse spre ea, declamând teatral:

— Ah, iubita Californie de altă dată! Cu palmierii tăi, cu soarele tău arzător şi vara care nu se mai sfârşea.

Sabrina nu se lăsă păcălită. Ghici uşor ce se ascundea dincolo de acest joc. Înţelese totodată că era atrasă din ce în ce mai tare de el, că, poate, alături de el fericirea era posibilă.

— Dar tu, de unde vii? o întrebă deodată ziaristul, când ajunseră la capătul străzii.

— Din Est. De acolo unde e foarte frig iarna. Asta o ştii şi tu, fiindcă vii din Chicago, mai adăugă ea, aruncându-i o privire furişă.

— Nu mi-a plăcut niciodată frigul, îi răspunse el fără s-o privească. Aş părăsi regiunea asta fără cel mai mic regret.

O luară pe alt drum, la dreapta. Atenţia le fu atrasă imediat de o îngrămădeală din apropierea unui bar-restaurant. Un poliţist tocmai discuta cu un tip prea bine îmbrăcat, ca să fie din cartier.

— E Felinarul albastru, murmură James când trecură prin faţa barului. Murray mi-a spus că William venea şi el uneori pe aici. Ce caută poliţia aici?

— Poate că anchetează în legătură cu asasinatul detectivului.

— E posibil, şopti James, ca să nu fie auziţi de poliţistul, care-i remarcase.

Când ajunseră în dreptul unei clădiri cu trei etaje, el se opri.

— După descrierea lui Murray, aici locuia Hannah, spuse James, arătând cu degetul spre casă.

Apoi se îndreptă spre intrarea boltită şi bătu de două ori în uşă. După câteva momente, perdele se mişcară în spatele geamurilor de la fereastră. Apoi se deschise o uşă.

— Ce vreţi? îi întrebă un bărbat congestionat la faţă,

scoţând capul pe fereastră.

— Căutăm o femeie pe nume Hannah Vickers.

— Un moment, vin imediat.

Puţin după aceea, uşa se deschise şi apăru cel care părea patronul pensiunii.

— Vreţi s-o vedeţi pe biata bătrână? întrebă el privindu-i bănuitor.

— Trebuie să-i vorbesc.

— Îmi pare rău, dar nu-i aici.

— Poate ştiţi unde poate fi găsită? insistă James.

Bărbatul scutură din cap.

— N-am nici cea mai mică idee.

Încercă să închidă uşa, dar James îşi vârî piciorul în deschizătura uşii.

— Cât? îl întrebă pe bărbat, privindu-l insistent.

— De ce? Ce vrei să ştii?

— Sunt rudă cu ea. Sunt nepotul ei. şi vreau să-i las un bilet în cameră.

Individul, era clar, nu credea niciun cuvânt şi nici nu încerca măcar să ascundă asta. Dar dorinţa de câştig îi ţinea loc de convingeri.

— Cât eşti dispus să dai?

— Zece dolari.

Bărbatul îşi scărpină obrazul neras.

— Hmm. Eşti cel mai grozav nepot din lume. Intraţi.

Sabrina intră după James în vestibulul prost luminat, care mirosea a mucegai. În dreapta, o scară acoperită cu o mochetă tocită, ducea la etaj.

Bărbatul se scotoci prin buzunare şi scoase o cheie.

— E la ultimul etaj, în fundul culoarului, camera trei. Să nu furaţi nimic, adăugă el, privindu-i ameninţător.

Fără să se ostenească să-i răspundă, James luă cheia şi-i făcu semn Sabrinei să-l urmeze. În urma lui, pe scară, tânăra se uită la vopseaua scorojită. Locul era mizerabil.

Ajunşi la ultimul etaj, merseră pe culoar până la uşa camerei numărul trei. Cheia se răsuci cu un scârţâit.

Descoperiră: o cămăruţă rectangulară, cu obloanele închise. Mobilierul se rezuma la un pat de două persoane,

o comodă care ţinea loc de masă de toaletă şi un fotoliu tapisat cu catifea. Un parfum mai plutea încă în aer.

— Vino, spuse James.

Sabrina ezită o clipă, apoi intră şi închise uşa după ea.

— Ce căutăm? întrebă ea încet.

— De ce vorbeşti în şoaptă?

— Am impresia că aş fi o hoaţă. tu nu?

El se uită împrejur.

— Un pic. Dar n-avem încotro.

— Nu crezi că ar fi mai bine să plecăm?

— Nu, nu înainte să găsim ceva care să ne lămurească în legătură cu Hannah. Poate că a lăsat cadouri de Crăciun, vreo scrisoare. Murray zicea că-i plăceau sărbătorile.

Sabrina se apropie de comodă şi se uită la obiectele care se aflau pe ea. Remarcă imediat o iesle în miniatură aşezată pe un colţ. Era singurul semn al Crăciunului din încăpere. Alături se afla o fotografie îngălbenită, într-o ramă aurită.

Sabrina luă fotografia şi o examină cu atenţie. Călare pe un căluţ negru, o fetiţă cu obraji bucălaţi râdea în hohote. În planul doi, se distingea un decor de western. Un bărbat uscăţiv şi îmbrăcat în cow-boy o saluta cu pălăria, model Stetson. Sus, în stânga erau scrise câteva cuvinte. Cerneala se decolorase dar Sabrina reuşi să desluşească: „Micuţei mele Hannah, Februarie 1915”.

— James, uită-te aici! murmură tânăra, întinzându-i fotografia.

El se uită o clipă şi ridică privirea.

— Deci, nu sunt poveşti. Hannah a jucat cu adevărat în filme.

— Prietenul tău Brian a spus acelaşi lucru?

James puse fotografia pe comodă şi ridică din umeri.

— Poate că purta alt nume. Dacă Hannah era măritată, Vickers ar putea fi numele soţului. Fotografia asta e făcută acum şaptezeci de ani.

Se uită la Sabrina şi zâmbi.

— Totul se schimbă atât de repede în viaţă. Cum să ştii ce a făcut după aceea.

— Dar trebuie că a cunoscut pe cineva care să se-ntrebe ce i se-ntâmplă sau unde este, răspunse Sabrina, uitându-se la mica iesle. Cred că păstrează obiectul ăsta de multă vreme, adăugă ea. Ieslea asta n-a fost făcută de curând.

James luă ieslea cu delicateţe şi o puse în căuşul palmei.

— E făcută de mână. Dumnezeule, trebuie să existe un mijloc de a o găsi pe Hannah. Ieslea asta e uşoară ca aerul, dar există. Aşa şi Hannah.

— Ai vreo idee?

— Vreau să rămân pe aici, diseară. Poate să apară bătrânul William.

Sabrina se abţinu să-i spună să fie prudent. La urma urmei, ştia şi singur ce trebuie să facă.

— De ce nu dai un anunţ la TV? îl întrebă, totuşi.

— M-am gândit, dar Murray nu vrea ca istoria să devină prea zgomotoasă.

Se uită cu atenţie la Sabrina.

— Vrei şi tu s-o găsim, la fel de tare ca şi mine, nu-i aşa?

— Da, murmură Sabrina, plecând ochii. Nu mă pot împiedica. Şi totuşi, mi se pare o nebunie!

James îi surâse cu tandreţe.

— Şi când te gândeşti că ieri, la ora asta, nici nu te cunoşteam. Iar acum căutăm împreună o bătrână vagabondă, de care nu-i pasă nimănui. Îţi mulţumesc, Sabrina.

Tânăra îşi muşcă buzele.

— Te rog. N-ai pentru ce. Am avut şi alte motive să accept munca asta.

Îşi scoase aparatul foto.

— Lumina nu-i prea grozavă, totuşi aş trage nişte cadre.

În timp ce ea regla aparatul, James examină camera cu atenţie.

— Se pare că a plecat fără să-şi ia lucrurile. Asta dovedeşte că voia să se-ntoarcă, zise el încet.

Absorbită cu treaba ei, Sabrina nu-i răspunse. Luă câteva instantanee şi apoi se apropie de James, care o aştepta la uşă.

— Putem să ne oprim câteva momente la studio, înainte să te duc acasă? o întrebă el.

— Da, cu condiţia să fiu acasă la orele şase, îi răspunse tânăra.

James se uită la ceas.

— E trei şi jumătate. Avem timp suficient.

— Foarte bine. Atunci, să mergem.

Aruncară o ultimă privire prin încăpere şi ieşiră. James închise uşa cu cheia. Apoi coborâră scara în tăcere. Proprietarul îi aştepta jos, cu o halbă de bere în mână.

— Aţi stat să vă scrieţi memoriile? spuse el, adresându-i-se lui James.

Acesta îl lăsă fără răspuns.

— Cred că aţi mai fost pe aici, reluă bărbatul, privindu-l cu atenţie.

— Nu, zise James, e prima oară.

O luă pe Sabrina de braţ şi se pregătea să iasă, când patronul îl bătu uşor pe umăr.

— În orice caz, am impresia că te-am mai văzut pe undeva, mormăi acesta din urmă. Hai, la revedere! mai adăugă şi închise uşa.

Capitolul 1

James se pregătea să deschidă uşa maşinii, când Murray ieşi din restaurant.

— Aţi găsit ceva interesant? întrebă el apropiindu-se.

— Nu, chiar nimic, îi răspunse James.

O invită pe Sabrina să intre în maşină.

— Şi acum, ce faceţi?

— Diseară o să dau o raită pe la Felinarul albastru, fiindcă e una din bombele pe care le frecventa William. Nu se ştie niciodată.

— Şi eu? Eu ce să fac? întrebă el disperat.

— Stai aici. E mai bine să fii aici, dacă Hannah

încearcă să ia legătura cu tine. Poţi să suni şi la poliţie să vezi dacă n-au noutăţi. Întreabă de Calvin Browski şi spune-i că suni din partea mea. O să te ajute.

— Am înţeles şi te rog, ţine-mă la curent.

În timp ce James o pornea spre studiourile de la Canalul Trei, Sabrina se gândea ce să-i spună mamei sale.

— Nu mă aşteptam să fie o asemenea aglomeraţie, zise James.

Pe cele patru benzi ale bulevardului, maşinile rulau efectiv bară la bară. James frână brusc, ca să evite un motociclist care staţiona imprudent şi maşina rămase pe loc.

— Asta mai lipsea, să rămânem blocaţi în ambuteiaj, spuse el, înăbuşindu-şi o înjurătură.

Se uită spre Sabrina.

— Spune-mi, ce căutai aseară în cartierul ăsta?

Ea ridică uşor din umeri.

— A fost o întâmplare. Trecusem pe aici săptămâna trecută şi remarcasem faţada teatrului Fenwick. Mi-a plăcut felul în care este decorat şi doream să trag câteva cadre de noapte. După aceea am privit fără o ţintă precisă. şi m-am trezit pe strada asta. Am fost fascinată de animaţia care domnea peste tot, de firmele de neon, de mulţimea de culori.

James rămase tăcut câteva clipe, apoi se hotărî brusc.

— Sabrina, mi-ai spus că ai fost căsătorită. Soţul tău era şi el artist? Fotograf, de exemplu?

Înainte să-i răspundă, tânăra trase adânc aer în piept.

— Nu, era avocat. Şi nu ştiu exact dacă ar fi fost în stare să facă o poză cu un aparat automat de fotografiat.

— Ca şi mine, de altfel!

— Soţia ta lucra în televiziune? îl întrebă şi Sabrina.

— Alisa era, este şi va fi întotdeauna o studentă eternă. Şi-a luat o sacoşă de diplome care nu-i servesc la nimic şi din câte ştiu încă mai urmează tot felul de cursuri!

— Îmi place să cred că glumeşti.

— Niciun pic. Sunt doar realist, cum ţi-am mai spus.

— Şi nu lucrează nicăieri?

— Nu. Din întâmplare, şi-a găsit un bărbat care-i satisface toate capriciile.

— Înţeleg. murmură tânăra femeie.

Tăcerea se aşternu din nou între ei. James aruncă o privire grăbită spre însoţitoarea lui. Aceasta radia un fel de fragilitate care-l emoţiona profund. Totuşi, o cunoştea puţin. Şi cu cât trecea timpul, simţea că se ataşează mai mult de ea.

Ajunseră la studiori pe la cinci şi jumătate. După ce trecură dincolo de uşa de la intrare, Sabrina remarcă imediat o agitaţie şi o forfotă deosebite.

— Tocmai pregătesc jurnalul de la ora optsprezece, îi explică James. Şi în plus, şedinţa de redacţie probabil că s-a terminat. Într-o asemenea situaţie, atmosfera e un pic tensionată, mai ales dacă unul dintre producători a adus vorba despre eterna problemă a bugetului!

— Tu nu pari prea preocupat, observă Sabrina.

— Mai mult sau mai puţin. îi răspunse James, împingând uşa de sticlă ce dădea acces spre un şir de birouri.

Din partea cealaltă apăru un bărbat de talie mijlocie. James nu-l observă şi-l îmbrânci zdravăn fără să vrea.

— La dracu', Chapman. Nu poţi să te uiţi pe unde mergi?

Blond şi uscat, necunoscutul îl fulgeră pe ziarist cu privirea.

— Ah, îmi pare rău Carson. Nu te-am văzut! Sper că nu ţi-am făcut niciun rău.

— Hm. Nu s-a întâmplat nimic. Ce cauţi pe aici?

— Carson, ţi-o prezint pe Sabrina MacFarland, fotograf, lucrează cu mine. Sabrina, ţi-l prezint pe Carson Davies, directorul de programe.

Niţel încordată, tânăra îl salută pe director, gândindu-se că întâlnirea ar fi putut să aibă loc în circumstanţe mai fericite. Simţi cum o apasă privirea de oţel albastru a lui Carson Davies.

— Chapman, reluă acesta. Spune-mi ce cauţi pe aici? Te credeam în vacanţă! Şi să nu-mi spui că te-ai întors din simpatie pentru mine. Hei, cum staţi cu montajul? întrebă un bărbat care trecu cu nişte bobine de film în braţe.

— S-a terminat. Încerc acum filmul în aparatul din studio, îi răspunse cel întrebat fără să se oprească din mers.

Carson îl urmări cu privirea şi-i surâse lui James.

— Iartă-mă, tocmai am ieşit dintr-o şedinţă de redacţie cam agitată.

— N-am nici cea mai mică îndoială, îi răspunse James.

— Trebuie să lămuresc nişte lucruri cu Jill. De data asta, voia să facă „Vânătorul de vise” în America de Sud! Nici mai mult nici mai puţin! Emisiunea asta costă cât bijuteriile coroanei. James, cred că n-ai venit doar ca să mă vezi! Vrei să-mi ceri ceva?

— Nici vorbă, Carson. M-am întors doar fiindcă îmi era dor de voi.

— Serios? Şi de ce te năpusteşti peste mine pe culoare?

Mirată, Sabrina urmărea schimbul de replici amicale dintre cei doi bărbaţi. Era evident că lui James nu-i era frică de directorul său.

— Gata cu gluma, spuse ziaristul încrucişându-şi braţele. Am într-adevăr ceva important să-ţi cer. Acordă-mi zece minute.

— Zece minute? N-ai putea să-mi explici totul în zece cuvinte?

James scutură din cap şi apoi se uită atent la Carson.

— Vreau să dovedesc că televiziunea Canal Trei are inimă cu adevărat! Ţi-am spus totul în unsprezece cuvinte.

— Văd că ştii să numeri!

— Iar tu eşti prost dispus.

Carson schiţă un surâs.

— Foarte bine James, du-te în birou imediat. O să-mi explici totul în amănunt. Încântat să te întâlnesc, Sabrina, adăugă el întorcându-se spre tânăra femeie, şi îmi pare rău

de această mică altercaţie. James nu se uită niciodată pe unde merge! Pe curând.

Spunând aceasta, se-ntoarse şi dispăru rapid într-un birou.

— Carson Davies, stăpânul corabiei, imediat după Dumnezeu. observă James, suspinând.

— Nu pare a fi şi stăpânul tău!

Ziaristul se strâmbă puţin.

— Sabrina, e imposibil să-ţi ascundă omul ceva.

Se întrerupse, uitându-se la aparatul de fotografiat.

— Ce-ar fi să dai la developat filmul aici? În felul ăsta, vom avea fotografiile imediat.

Sabrina nu ezită prea mult. Îi plăceau prea mult orele pe care le petrecea în camera obscură. Să-şi developeze singură filmele, i se părea un fel de alchimie palpitantă.

— Îmi pare rău James, prefer s-o fac singură. O să le ai mâine dimineaţă.

— N-am decât să-ţi respect dorinţa.

Parcurseră culoarul în tăcere.

— Ce se-ntâmplă aici? zise James descoperind uşa de la biroul său larg deschisă.

Înăuntru, Brian Lake era aşezat confortabil în fotoliu şi strângea telefonul la ureche cu umărul.

— Da, apreciez în mod deosebit gestul dumneavoastră. Când doriţi. Pe curând.

După ce închise, le explică:

— M-am aşezat aici pentru că e singurul loc linitstit din întreaga clădire. Chiar şi la documentare au înnebunit cu toţii!

— Ai cumva noutăţi? întrebă James.

— Nu. În continuare, nici urmă de Hannah Vickers la Hollywood. Trebuie că avea alt nume.

— Desigur, fiindcă noi am descoperit o fotografie veche care dovedeşte că a jucat în filme.

Cu aceste cuvinte, ziaristul scoase din buzunar cutia de chibrituri şi i-o întinse lui Brian.

— Cutia asta este de la o tipografie specializată în obiecte personalizate. E închisă în timpul vacanţei de

Crăciun. Poţi să-l găseşti pe patron?

— Poate să ia mult timp, dar o să încerc.

— Păstreaz-o. Ştiu că ai să faci tot ce este omeneşte posibil.

— La revedere, zise Brian îndreptându-se spre uşă.

După plecarea lui, James se uită la fată.

— Cred că scumpul domn Carson ne aşteaptă. Să mergem.

Sabrina îl urmă până ajunseră la uşa pe care era scris numele directorului de programe. James bătu scurt de două ori şi intrară imediat.

Carson era aşezat la birou şi le făcu un semn din cap.

— Începusem să-mi pierd răbdarea! Vă rog, luaţi loc.

Sabrina fu plăcut surprinsă de confortul care domnea în încăpere. Luă loc într-un fotoliu de piele din faţa biroului lui Carson şi se uită la acesta zâmbind politicos. Judecând după aparenţe, acesta nu se afla în cea mai bună dispoziţie.

James se aşează şi el şi aşteptă ca directorul să spună ceva.

— Sunt numai urechi, James. Trebuie să fie ceva al naibii de important dacă insişti atât.

— Exact, îi răspunse ziaristul.

Apoi începu să-i povestească lui Carson, care dădea din când în când din cap.

— Ca să concluzionez, Carson, aş vrea să fac o emisiune specială.

Cuvintele acestea căzură ca un tăiş de ghilotină. Sabrina văzu cum chipul lui Carson se crispează imperceptibil.

— Dacă am înţeles bine, zise rar directorul, vreţi să faceţi o emisiune specială despre o vagabondă care, pentru moment, nu e de găsit.

— Am s-o găsesc, chiar dacă pentru asta va trebui să angajez un detectiv particular.

Carson încruntă din sprâncene.

— Dar dacă e moartă?

James se ridică brusc, strângând din fălci.

— Carson, ştii că dacă am spus că fac o emisiune specială, poţi conta pe mine.

— Mai puţin în cazul în care totul se termină ca ultima oară? remarcă directorul, cu un aer sumbru.

James rămase o clipă tăcut. În cameră domnea o tensiune insuportabilă.

— E ultimul tău cuvânt? întrebă ziaristul în cele din urmă.

Carson rămase impasibil.

— James, ştii de ce te întreb toate astea. Dar este hotărât, îţi aprob proiectul. O să încerc să-ţi găsesc o fereastră în program spre mijlocul lui ianuarie. Apoi arătă din cap spre Sabrina.

— Aranjează cumva să primească un onorariu, dacă vrei.

— Am şi aranjat, răspunse James, destins dintr-odată.

Sabrina urmărise cu atenţie toată discuţia. Dar acum nu avea decât o singură dorinţă: să iasă cât mai repede cu putinţă din încăpere. Se ridică.

— Dacă mai sunt şi alte probleme de pus la punct, vă pot lăsa singuri şi iau un taxi, îi spuse lui James.

— Nu, am terminat. Dar numai dacă domnul director nu are şi alte întrebări.

Cei doi bărbaţi se uitară o clipă unul la celălalt, apoi Carson dădu din cap.

— Nu mai am alte întrebări, James.

Ziaristul îl salută şi se-ndreptă spre uşă. Ajunşi pe culoar, îşi puse mâna pe umărul Sabrinei.

— Sabrina, te rog încă o dată să mă aştepţi. Vreau să mă schimb înainte să mă întorc în port. Mi-am lăsat zdrenţele alea în birou. Ca să nu mă mai duc înapoi acasă.

— Sigur, te aştept.

James intră în biroul lui Carson, fără să mai bată la uşă.

— Pot să-ţi folosesc baia, cinci minute?

Carson era aşezat la birou şi părea gânditor.

— De când ai început să-mi ceri permisiunea?

— De când am hotărât să devin un tip respectabil.

Carson ridică din umeri.

— Du-te, dar să-ţi foloseşti aparatul personal de ras.

* * *

James conducea în tăcere. Caloriferul maşinii şi torsul regulat al motorului începură s-o toropească pe tânăra femeie. Lipindu-şi faţa de geamul portierei, întrebă brusc:

— James, ce te-a făcut să produci „Drept la inimă”?

— De fapt, e o idee a lui Carson. Avea nevoie de un reporter care să meargă pe teren şi să vadă ce doresc telespectatorii.

— Şi ce doresc?

— Doresc emisiuni care să-i privească personal. Ideea emisiunii „Drept la inimă” e să pună televiziunea în serviciul lor, să-i ajute, dacă este posibil.

— Este o ambiţie nobilă.

— Nu fi cinică.

— Nu sunt cinică. Găsesc că această idee este generoasă. Tot atât de generoasă ca şi tine, spuse ea cu voce şoptită.

Închise ochii şi-şi lăsă gândul să hoinărească aiurea. N-avea chef de vorbă şi se simţi fericită că James înţelesese asta.

Deodată, nişte imagini îi reveniră în memorie: zăpada, maşina ei care nu voia să pornească. Voia să fugă, să scape de Dean. Simţi o mână în gât, cuvintele i se înghesuiră pe buze.

— Ce spui, Sabrina? întrebă James.

— Poftim?

— Am crezut că ai spus ceva.

— Nu, spuse ea, străduindu-se să-şi recapete calmul.

— De puţine ori mi s-a întâmplat să fie zăpadă de Crăciun, continuă James fără să remarce tulburarea interlocutoarei sale.

Dean îi spunea neîncetat că nu se simte bine, că e surmenat. După trei ani, reuşise în cele din urmă să înţeleagă ce-l făcea să se-nchidă în birou! Ieşea de acolo întotdeauna cu o privire goală, cu mâinile tremurânde şi

într-o stare de euforie pe care n-o avea în mod obişnuit.

— Ţi-ar plăcea să schiezi?

Vocea lui James se amesteca într-un fel straniu cu amintirile. O auzea înăbuşit, aproape ireală.

— Uneori mi se întâmpla.

Dar, spunând cuvintele astea, tânăra femeie îl auzea pe Dean repetându-i: „O să schiem de Crăciun. Am nevoie de aer curat. Nu sunt atât de prins. O să schiem. Vreau ca totul să se termine".

— Sabrina? Îţi place să schiezi?

— Nu ştiu să schiez, spuse ea cu greu.

Două zile de răgaz şi speranţe firave. Apoi, Dean recăzuse. De această dată, decepţia fusese prea mare, eşecul imposibil de suportat. Plecase.

Totuşi, Dean fusese singurul bărbat din viaţa ei. Se cunoscuseră la începutul adolescenţei, la acea vârstă dulce şi tulburătoare, când fiecare este gata să dea totul celuilalt. Se îndrăgostiseră cu pasiune. Abia după mulţi ani descoperise drama în care se afla Dean. Se luptase cu înverşunare, folosindu-se de toate vicleniile dragostei ca să-l ajute să iasă din infernul în care se găsea.

Lupta aceasta o lăsase epuizată, fără dorinţă de viaţă.

Dean îi era mai străin ca nicicând. Trăia într-un univers în care drogurile luaseră locul oricărui sentiment omenesc.

Disperată, se suise în maşină şi condusese timp de trei ore, fără să ştie unde merge. Apoi se-ntorsese acasă: ningea monoton. Zăpada acoperea totul cu un linzoliu alb.

Nu o călăuzea dragostea. Nu. Dar nu putea renunţa. Urcase scările cu greu. Uşa de la dormitor era larg deschisă. Se apropiase.

Îşi înfipse unghiile în palme. Nu mai voia să-şi amintească. Dar imaginile acelea îi reveneau fără încetare. Nu reuşi să scoată niciun sunet.

Dean întins pe pat. nemişcat. oglinda pe covor. pe oglindă, un praf alb.

Un strigăt îi sfâşie pieptul.

Capitolul 8

— Sabrina?

Într-o fracţiune de secundă, tânăra femeie îşi dădu seama că de fapt nu reuşise să scoată niciun sunet.

— Da, James, murmură, ce s-a întâmplat?

— Am ajuns la tine acasă.

Ea îşi descleştă degetele şi respiră adânc. Apoi îşi îndreptă privirea către James. Cu impermeabilul acela ponosit şi cu şapca pe cap, i se părea un străin.

— N-am simţit cum a trecut timpul. Cunoşteai drumul, nu-i aşa? îi spuse, redresându-se în scaun.

— Dar tu, dormeai?

— Nu, picoteam şi mă gândeam.

James intră pe aleea la capătul căreia se afla casa ei. Opri în faţa curţii şi opri motorul.

— Nu te conduc până la uşă. După cum sunt îmbrăcat, cred că e mai bine să nu mă arăt!

Sabrina îşi luă geanta şi ezită un moment, înainte să iasă. Ideea de a intra într-o casă goală o umplu de o teamă nelămurită.

— Bine, îţi mulţumesc că m-ai condus. spuse ea ezitantă.

În întuneric nu i se putea distinge expresia feţei. Reluă cu efort:

— Mă voi gândi la tine în seara asta. Sper ca totul să meargă bine.

Ar fi vrut ca acel moment să se prelungească la nesfârşit. îi era atât de bine lângă el.

— O să te sun mâine dimineaţă ca să ne întâlnim pe undeva, spuse el, mângâind-o pe mână.

Tulburată, îl lăsă să termine şi apoi deschise portiera.

— Pe mâine, James.

După ce Fordul dispăru după colţul străzii, se-ndreptă încet spre uşa de la intrare. Pe când introducea cheia în broască, auzi soneria telefonului. Era maică-sa, fără îndoială! Se repezi în salon, căută pe pipăite întrerupătorul, se împiedică de ceva şi în cele din urmă ridică receptorul, la a şasea sonerie.

— Alo? întrebă, gâfâind.

— În sfârşit! încerc de câteva ore să te găsesc, îi răspunse mama ei, la celălalt capăt al firului.

— Mamă, doar ţi-am promis că am să te sun seara asta.

— Ştiu, dar este ora zece seara şi vreau să mă culc.

— Iartă-mă, spuse Sabrina. Am uitat de decalajul orar, îmi pare rău.

— În sfârşit, am două lucruri importante să-ţi spun. Te-a căutat un bărbat după-amiaza asta. Mi-a explicat că este vorba de o poliţă de asigurare. Dar nu cred povestea asta.

Sabrina se sprijini de zid, simţindu-şi picioarele nesigure.

— Crezi că era un reporter?

— Da, am vrut să-ţi spun că n-ar trebui să vii acum pe aici. N-ar fi prudent.

— Linişteşte-te, mamă. N-aveam de gând să vin. Am ceva de lucru în vacanţa asta de Crăciun, spuse Sabrina cu uşurare.

— Şi în ce constă lucrul acela de care te ocupi?

— Este un fel de studiu sociologic, într-un cartier sărac din San Diego.

Ştia însă că mama ei o să fie satisfăcută de răspuns.

— Bine, draga mea, te sărut şi ţine-mă la curent.

— Şi eu te sărut mamă şi spune „Crăciun fericit” la toată lumea, din partea mea.

După ce închise, tânăra femeie îşi lăsă privirea să hoinărească prin încăpere. Acum era obişnuită cu tăcerea. De când murise Dean, trebuise să înveţe să înfrunte singurătatea. Dar în seara aceea se simţea totuşi deosebit de singură. Îşi lăsă aparatul de fotografiat şi se-nchise în laborator. După mai puţin de un sfert de oră, atârna pe sfoară probele, la uscat. Printre cele treizeci şi şase de cadre găsi trei care i se părură suficient de interesante ca să le mărească. Un clişeu înfăţişa faţada barului Flaunder’s şi celelalte două erau luate în camera la Hannah.

Tânăra femeie aranjă cu meticulozitate materialul, stinse lumina şi ieşi în salon. Pentru prima oară, după mult timp, se simţea apăsată de tăcere. Se uită la televizorul portativ pe care-l ţinea într-un colţ al camerei. Nu ezită nicio secundă. Apăsă pe buton. Pe al treilea. Fără succes. Ecranul era zebrat în dungi albe şi negre. Înciudată, răsuci antena în toate părţile şi atunci auzi telefonul. Cine putea să sune la ora asta? Ezită o clipă, apoi se grăbi să ridice receptorul.

— Sabrina?

James. Se lăsă să cadă pe pat şi înţelese deodată cât efort trebuise să facă pentru a nu se gândi la el în ultimele ore.

— Da, James, ai dat peste ceva interesant în seara asta?

— Nu. Cum au ieşit pozele din camera lui Hannah?

— Nu prea rău. O să le vezi mâine. Vrei să ne întâlnim la Murray?

— Nu. Trec să te iau pe la prânz, e mai simplu.

Cu ochii închişi, Sabrina încerca să se impregneze de vocea lui caldă şi profundă.

— Eşti tot în oraş? întrebă ea.

— Nu, sunt la o prietenă. N-o să întârzii prea mult. Pe mâine, Sabrina.

— Pe mâine, îi răspunse, simţind un pumnal în inimă.

Imediat ce închise, se blestemă în gând. De ce nu se gândise mai înainte? Era evident că un bărbat atât de atrăgător ca James, trebuia să aibă o prietenă.

Cu moartea în suflet se vârî în aşternut şi rămase cu ochii larg deschişi. Chipul lui James nu-i ieşea din minte. Erau oare primele simptome ale dragostei? închise ochii şi savură din plin deliciile acestei noi senzaţii.

În seara aceea, adormi fără teamă. Ştia că n-o să mai aibă coşmaruri.

* * *

Lui Hannah nu-i plăcuse niciodată să stea în întuneric. Avea o teamă copilărească pe care trecerea timpului nu reuşise să i-o alunge. Dar nu trebuia să facă

nicio mişcare, să n-o aducă el. William o asigurase că o să fie departe, dar nu-l crezuse decât pe jumătate. Bărbatul nu va abandona partida aşa de uşor. Nu el. Şi nu după ceea ce făcuse.

Închise ochii şi se-nfăşură mai strâns în pătura pe care o purta deasupra mantoului. Continuă să joace un joc de memorie „Aminteşte-ţi, aminteşte-ţi" era formula magică. Se scufundă din nou în trecut, în timpul când totul mergea atât de bine. Era cu multă vreme în urmă când mama îi spunea poveşti ca să nu-i mai fie frică de întuneric.

Un zgomot uşor o făcu să tresară. Se aşeză pe pat şi trase cu urechea. Sus, oamenii veneau şi plecau. Poate că „celălalt" era printre ei. Cel care-i voia răul.

Dacă era nevoie, mai putea rezista o vreme. Îi mai rămăseseră provizii: două tablete de ciocolată, alunele pe care i le adusese William şi nişte sticle cu apă. Pentru spălat îi era suficientă chiuveta. Acum înţelese de ce nu vorbise nimănui de locul ăsta. Dar când o să se întoarcă? îi era atât de frică şi se simţea atât de singură. „Aminteşte-ţi, aminteşte-ţi" îi spunea o voce din trecut.

Filmul cu Bill. Era atât de atent. Ea era atacată de indieni şi el o salva, călare pe un cal mare. Mai auzea şi acum tropăitul copitelor. O salva. Ca şi William.

— William, unde eşti? şopti Hannah, în întuneric.

* * *

James se prăbuşi pe canapeaua de piele şi-şi goli paharul de coniac. De când îi telefonase Sabrinei cu două ore mai înainte, nu încetase să se gândească la ea.

— James?

Îşi ridică privirea spre Brian.

— Mai vrei un pahar? îl întrebă acesta.

James se uită la ceas. Ar fi trebuit să mai prelungească această şedere la Kathy, prietena lui Brian, dar simţea nevoia să fie singura.

— Mulţumesc, Brian, dar nu vreau să mai rămân, spuse el, şi se ridică. Vă mulţumesc la amândoi.

— A fost drăguţ din partea ta că ai trecut să mă vezi,

îi răspunsese Kathy, o tânără femeie brunetă foarte frumoasă.

James o sărută pe Kathy şi se-ndreptă spre uşă.

— Ştii, am aflat nişte lucruri care te-ar putea interesa despre prietena ta, spuse Brian însoţindu-l.

— Despre Sabrina?

— Da. I-am dat telefon unui prieten de la o televiziune locală, nu departe de locul unde locuiesc părinţii ei.

— Şi ce ţi-a spus?

— Dean Gregory a murit pe când se aflau în vacanţă în casa de la ţară a părinţilor Sabrinei. Când au sosit ajutoarele, era prea târziu. Întâmplarea a făcut vâlvă. Dar când prietenul meu s-a dus s-o viziteze pe mama ei, aceasta practic a negat că ar avea o fiică.

— Asta fiindcă, fără-ndoială, vrea s-o protejeze, răspunse James. Uneori ziariştii fac mai mult rău decât bine!

Brian îi aruncă o privire mirată.

— Îţi mulţumesc că te ocupi de toate astea. Pe mâine, mai adăugă James deschizând uşa.

— Odihneşte-te, spuse Brian, cred că ai nevoie.

* * *

Sabrina se trezi cu sentimentul că abia se culcase. Soarele năvălea impetuos în cameră. Se uită la deşteptător şi constată cu stupoare că era ora zece. Îşi înăbuşi un căscat şi se ridică pentru a face un duş. Ajunsă sub jet, se frecţionă cu energie, apoi îşi puse un pulover violet şi un pantalon negru. Coborî apoi în bucătărie să-şi facă o ceaşcă de cafea.

În acel moment, se auzi soneria de la intrare. Îşi consultă maşinal ceasul de la mână. Arăta ora unsprezece. James trebuia să apară înspre prânz. Un sentiment de nelinişte o marcă deodată, amintindu-şi de avertismentele mamei sale.

— Cine e? întrebă, de după uşă.

— James.

Uşurată, răsuci cheia şi deschise uşa. James stătea în

prag, îmbrăcat cu blugii lui dintotdeauna şi ţinând mâinile în buzunarele de la giacă.

— Bună, Sabrina, spuse el surâzând.

— Ai venit mai devreme! remarcă ea, puţin încurcată.

— Ştiu, dar am terminat ce aveam de făcut mai devreme decât era prevăzut şi cum vremea stă să se strice, mi-am zis că am putea să recunoaştem locurile începând chiar de acum.

— Aşteaptă-mă un minut, James. Vreau să-mi caut lucrurile, spuse Sabrina, îndreptându-se spre scară.

Urcă câteva trepte apoi se-ntoarse. El rămăsese în mijlocul camerei, cu ochii fixaţi asupra ei.

— Dacă vrei să vezi fotografiile, sunt în laborator. Ştii unde e, nu-i aşa? îi spuse ea evitându-i privirea.

După cinci minute, tânăra femeie reveni în laborator şi constată oarecum surprinsă că James alesese cele trei fotografii care-i plăcuseră şi ei.

— Sunt nişte fotografii excelente, murmură el, fără să se-ntoarcă.

Luă clişeul care arăta camera lui Hannah şi-l privi în lumină, dând capul pe spate.

— Da, chiar este o fotografie foarte bună. Prinde foarte bine atmosfera, spuse întorcându-se spre ea.

Ochii lui albaştri întâlniră privirea Sabrinei. Timp de o secundă, ea simţi o emoţie atât de puternică încât trebui să facă un efort supraomenesc să nu se observe.

— Aşa crezi? spuse în cele din urmă.

— Absolut. Nimeni n-ar putea rămâne insensibil la ceea ce ai surprins pe peliculă. Ai într-adevăr talent, Sabrina.

Auzind cuvintele acestea, tânăra femeie roşi uşor. Deci era din nou în stare să-şi arate sensibilitatea? Un pic ameţită, se-ntoarse şi începu să-şi încarce aparatul. Mai luă încă două cutii cu film şi le puse în poşetă. Când îşi ridică privirea, realiză că James o priveşte cu atenţie.

— Ceva nu e în regulă? îl întrebă, schiţând un surâs.

— Nu, dimpotrivă. Tocmai îmi spuneam că sunt cam stupid, imaginându-mi că acea cutie de chibrituri ar putea

să mă conducă la Hannah. Dar sunt bucuros că m-a ajutat să te întâlnesc pe tine.

Puse fotografiile într-un plic şi se-ndreptă spre salon.

— Este într-adevăr o coincidenţă curioasă, recunoscu Sabrina, închizând uşa laboratorului după ei.

Ajunşi în maşină, James deschise radioul şi porniră spre port. Pe timpul drumului, se arătă deosebit de bine dispus şi-i arătă punctele de atracţie ale oraşului. În timpul celor şase luni petrecute la San Diego, Sabrina nu reuşise cu adevărat să afle unde erau situate Muzeul Marinei, Facultatea de Litere şi Grădina zoologică. Remarcă deodată că norii începuseră să întunece cerul, dar asta nu-i strica buna dispoziţie.

Când ajunseră la Flaunder's, Murray îi aştepta în bucătărie. Un miros de friptură de curcan plutea peste tot, iar doi necunoscuţi se învârteau în jurul mesei de lucru.

— Vi-i prezint pe Charles şi Tony, spuse Murray, mă ajută zilele acestea.

Cei doi salutară cu un semn din cap şi continuă să lucreze.

— Pregătim cam o duzină de curcani.

— Aveţi noutăţi? se interesă Murray, invitându-i pe amândoi să ia loc.

— Nu, răspunse ziaristul. Ieri seară am stat aproape patru ore în stradă. Era să fiu arestat şi am strâns patru dolari. Asta-i tot!

Sabrina îl privi uluită.

— Era să fii arestat?

— Da, cred că au zis că perturb ordinea publică! răspunse James, surâzând în colţul buzelor. A trebuit să şterg puţina în viteză.

— Dar noutăţi în legătură cu William? întrebă Murray.

— Nimic.

— Dar tu, ai sunat la comisariat?

— Da şi am cerut să vorbesc cu detectivul Browsky dar nu era acolo. În afară de el, nimeni nu ştia nimic despre Hannah.

Murray îşi scoase ochelarii şi-i şterse.

— Nu-mi fac prea multe speranţe, dar.

Se opri, auzind sirena stridentă a pompierilor. Uşa bucătăriei se deschise brusc şi Carlo se-ndreptă spre ei.

— S-a găsit un corp sub schele, la colţul străzii, zise el rotindu-şi ochii în cap.

Murray se ridică şi îşi puse ochelarii.

— Oh, Doamne. Cine este?

— N-au spus nimic. Crezi că ar putea fi Hannah, şefule?

Murray nu răspunse şi ieşi grăbit din cameră. Uşile batante se trântiră în urma lui. Parcă înţeleşi, Sabrina şi James se repeziră pe urmele lui.

— Carlo, stai aici! zise James, înainte să iasă.

Ajunşi în stradă, zăriră imediat o aglomeraţie, nu departe de ei. James o prinse protector pe Sabrina de braţ.

— Sper să nu fie Hannah, murmură el, iuţind pasul.

Sabrina îi aruncă o privire neliniştită şi simţi o strângere de inimă când zări şi o ambulanţă lângă maşina pompierilor. Imediat apărură şi poliţiştii, care începură să elibereze locul.

Un număr de curioşi rămăseseră totuşi în jurul schelei. Nu departe de ei, nişte brancardieri cărau o targă. Sabrina remarcă un bărbat care stătea mai departe. Îi dădu un cot uşor lui James.

— Uită-te, nu-i Roy Lester? îl întrebă.

James îi urmări privirea şi-i confirmă din cap, dar atenţia îi era atrasă de altceva.

— Hai să vedem ce fac infirmierii, spuse el trăgând-o spre adunarea de oameni.

Murray era aplecat asupra brancardei, cu capul în mâini. Se apropiară şi Sabrina scoase un ţipăt înăbuşit, zărind faţa tumefiată a bărbatului întins pe targă. Nu-l văzuse decât în fotografie, dar îl recunoscuse imediat. Era William.

Capitolul 9

Sabrina simţi cum o cuprinde panica. Imagini fragmentate îi reveneau în memorie. O noapte de iarnă –

pompieri. brancarde. Dean, în maşina salvării. Dean acoperit cu un cearşaf alb.

Sângele îi zvâcnea în tâmple şi trebui să facă apel la toată energia ca să-şi păstreze sângele rece. Fără să-şi dea seama, îl prinsese pe James de mână şi-l strângea din toate puterile.

Murray se ridică şi veni spre ei, palid la faţă.

— E grav rănit. Mă duc cu el la spital.

Se întrerupse o secundă şi se uită la James.

— Vrei să-i spui lui Carlo să-mi ţină locul până mă întorc?

— Desigur, îi răspunse acesta.

După ce-i mulţumi, Murray se grăbi spre ambulanţă. Se urcă în spate, alături de infirmieră, portierele se trântiră şi maşina porni imediat, în urlete de sirene.

James se uită la tânăra femeie.

— Sabrina, te simţi bine?

— Da. am avut un şoc, e adevărat, dar acum mi-a trecut.

Cu degetele încă împletite de ale lui, începu să râdă uşor. Avea impresia că exact în acel moment doar simpla prezenţă a lui James o ajuta să nu se scufunde iar în coşmarul amintirilor sale.

— De ce râzi? o întrebă James.

Ea reuşi cu greu să-i susţină privirea.

— Oh, cred că pur şi simplu era să leşin! Din fericire, eşti lângă mine, mai adăugă ea râzând.

El îşi ridică privirea.

— Sabrina, ştii că poţi conta pe mine.

— Ştiu.

— Iar acum o să încerc să aflu mai multe de la poliţie. Dar pentru asta. ar trebui să-mi dai drumul la mână.

Ea izbucni în râs.

— Desigur, m-am agăţat de tine fără să-mi dau seama.

— Pe curând. îi spuse el încet.

Sabrina se uită după el şi-şi ridică gulerul la vestă. Un vânt îngheţat începuse să sufle.

James se-ndreptă spre poliţistul care rămăsese lângă schele. Mulţimea se împrăştiase după plecarea ambulanţei.

— Iertaţi-mă, puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat? întrebă politicos ziaristul.

— Ei, încă unul din golanii pe care-i întâlneşti peste tot! A căzut de pe schelă! Sunt sigur că era beat mort.

— Şi a urcat atât de sus? se uită James neîncrezător la construcţia metalică.

— Da. A avut noroc că unul din şefii şantierului a venit pe aici în dimineaţa asta. Bietul bătrân a alunecat de la ultimul etaj, dacă nu cumva s-o fi aruncat. Cu ăştia nu se ştie niciodată mai adăugă poliţistul încruntat.

Deodată, făcu ochii mari, uitându-se mai atent la James.

— Dar. nu sunteţi de la televiziune? Nu sunteţi cel care face emisiunea despre poveşti adevărate? îl întrebă el brusc.

Lăsând umerii, ziaristul scutură din cap.

— Nici pomeneală. Semănăm poate, dar el e mai tânăr ca mine! spuse el şi se-ndepărtă.

Se uită după Sabrina şi o zări un pic mai departe sprijinită de un zid. Stătea cu capul plecat şi părea încă sub impresia şocului prin care trecuse. Fără îndoială, vederea bătrânului pe targă îi răscolise amintiri dureroase. „Dumnezeule, viaţa nu prea ne face cadouri” se gândi James, apropiindu-se de ea.

Sabrina ridică fruntea şi-l întrebă cu o lucire de speranţă în privire:

— Ei?

— Poliţistul mi-a spus că William a căzut de pe schelă. A fost găsit de unul din şefii de şantier şi.

În acel moment o maşină se ivi de după colţ în viteză şi frână brusc lângă ei. Şoferul lăsă geamul jos şi se aplecă înspre ei. Era proprietarul de la pensiunea Derson.

— Bună! Ştiam eu că o să dau peste voi! zise el cu un surâs uşor.

— Ne căutai? îl întrebă James, apropiindu-se de maşină.

— Nu. Am auzit că a avut loc un accident şi am venit să văd. Apropo, uşa de la camera mătuşii voastre a fost spartă.

— Când s-a întâmplat? îl întrebă James, devenind atent.

Bărbatul ridică din umeri.

— În dimineaţa asta, cred. Am auzit nişte zgomote pe la şase şi am urcat. Uşa de la cameră era larg deschisă. Dar nu mai era nimeni acolo. Trebuie că au fugit pe fereastră. Oricum, au răscolit totul!

— Şi poliţia ce zice?

— Poliţia? Nici n-am chemat-o. N-ar fi făcut altceva decât mai multă dezordine. adăugă el blazat.

— Putem să trecem pe acolo, peste cincisprezece minute?

Bărbatul ridică din umeri, indiferent.

— Dacă vreţi.

Apoi ridică geamul şi demară. James se uită după maşină, uluit.

— Oare ce căutau în camera lui Hannah? murmură el pentru sine. Nu era nimic de furat.

Sabrina nu spuse nimic. Nici ea nu înţelegea.

— De ce vrei să ne întoarcem acolo? îl întrebă în cele din urmă.

— O să ştiu când ajungem acolo. Dar mai întâi hai să-l sunăm pe Carlo.

Se întoarseră şi se îndreptară în tăcere spre restaurant. Vântul încetase, lăsând locul unui frig pătrunzător. James îşi ridică fermoarul la bluză şi tânăra simţi în acel moment nevoia să se strângă lângă el, ca să-i simtă căldura binefăcătoare a trupului lipit de al ei. Brusc, James se întoarse spre ea.

— Aş fi vrut să vorbesc mai mult cu poliţistul, spuse el, dar m-a recunoscut.

— Dar ce i-ai spus? întrebă Sabrina.

— I-am spus că James Chapman este mult mai tânăr decât mine, dar că semănăm foarte mult.

— Şi te-a crezut?

— Nu ştiu. Oricum, n-am mai stat să-mi pună şi alte întrebări.

Sabrina regretă că nu-i văzuse niciodată emisiunea. Trebuia neapărat să-şi pună televizorul la punct!

— La ce te gândeşti, Sabrina?

Timp de o secundă privirile lor se-ntâlniră.

— Îmi spuneam că nu te-am văzut niciodată la televizor, îi răspunse spontan.

— N-ai pierdut mare lucru!

— Ba nu, sunt sigură că eşti telegenic. Şi „Drept la inimă" trebuie că este o emisiune pasionantă. Eşti născut pentru meseria de ziarist.

În loc de răspuns, el o cuprinse pe după umeri. Sabrina nu se feri, îşi schimbă doar într-o parte aparatul de fotografiat.

— Aşteaptă să vezi cu ochii tăi! îi zise James, râzând. Eu însă pot să spun că tu ai talent. Ţi-am văzut fotografiile.

— Îmi place ce fac, recunoscu Sabrina. Asta e fără-ndoială important.

— Cum ai ajuns să faci fotografii?

— A fost cumva din cauza mamei mele. Într-o zi pe când eram în vacanţă, mi-a cumpărat un aparat de fotografiat. Aveam şapte ori opt ani. Cred că voia să-mi găsesc o ocupaţie! zise tânăra râzând uşor.

— Ai avut o copilărie fericită? o întrebă, ţinând-o strâns lângă el.

— Acum îmi dau seama că da. În vremea aceea, totul era simplu. N-aveam griji, nici greutăţi materiale. Copilăria a fost pentru mine o perioadă privilegiată a vieţii.

— Este adevărat. Dar nu suntem conştienţi de acest privilegiu atunci când suntem tineri. Doar retrospectiv.

— Dar tu? Îmi închipui că erai teroarea şcolii! spuse Sabrina, aruncându-i o privire maliţioasă.

— Cum ai ghicit! Eram chiar mai mult decât teroarea şcolii, eram o adevărată năpastă! spuse el imitând vorbirea tărăgănată a celor din Texas.

— Îmi închipui! Şi doreai de pe atunci să devii jurnalist?

— Nu. Am înlocuit pe cineva la televiziunea locală şi am descoperit că lucrul ăsta îmi place. Am dorit să fac reportaje, să cunosc oameni, să descopăr arizonturi noi. Aşa a început totul!

Ajunseră lângă Flaunder's şi Sabrina întrebă deodată:

— James, tu n-ai putea să dispari fără să-i pese cuiva, nu-i aşa?

El o privi surprins.

— Aşa e. Dar tu?

Tânăra rămase descumpănită o clipă. Dispăruse o dată ce-i drept, dar nu avusese de ales.

— Nu ştiu. Chiar m-am întrebat câteodată, murmură ea.

James nu spuse nimic şi bătu scurt la uşă. Carlo le deschise imediat.

— Intraţi le spuse când îi zări. Era Hannah?

— Nu, William, spuse James aşezându-se la masă.

Carlo făcu ochii mari, năucit.

— William? Oh, nu. scoase el un geamăt. E mort?

— Nu, dar viaţa-i atârnă de un fir de păr. L-au dus la spital şi Murray e cu el acum. Te-a rugat să-i ţii locul până se-ntoarce.

Carlo aprobă din cap şi dădu un pumn în masă, scăpând o înjurătură.

— Ce se-ntâmplă cu cartierul ăsta? Şi poliţia care nu face nimic, dar nimic! Şi cu Hannah ce s-a întâmplat? Poate că în clipa asta e moartă de mult.

James se ridică şi-i puse o mână pe umăr.

— Liniştește-te Carlo, n-o să vă lăsăm singuri. Acum trebuie să ne ducem la pensiunea Derson şi după aceea la spital. Vrei să-i transmiţi ceva lui Murray?

Carlo scutură din cap.

— Nu, spuse simplu. O să stau aici până se-ntoarce.

* * *

Sabrina îşi înăbuşi un strigăt de indignare când intrară în camera lui Hannah. După ce închise uşa cu grijă, James înaintă până în mijlocul camerei.

— Ei bine, au făcut o treabă de profesionişti! spuse el uitându-se în jur.

Părea că un uragan se abătuse asupra lucrurilor din încăpere. Toate obiectele personale ale lui Hannah erau aruncate pe jos, sertarele erau răsturnate, iar fotoliul de catifea, spintecat şi răsturnat.

Sabrina simţi cum îi vin lacrimi în ochi. Era mult prea nedrept! îngenunche lângă comodă şi începu să caute cu disperare mica iesle care probabil era ascunsă printre rufe şi hârtii. În cele din urmă dibui măgăruşul şi împreună cu James şi celelalte figurine.

— Dar ce căutau? murmură Sabrina. Cred că ştiau că Hannah n-avea de nici unele.

James se ridică fără să răspundă şi luă o cutie mică de lemn, care se găsea lângă pat. Pe capac era gravat un H.

— Cred că în cutia asta se găsea ieslea, spuse el îngenunchind din nou lângă ea.

Puse cu atenţie figurinele de sfinţi şi animale înăuntru cutiei şi apoi închise capacul.

Sabrina strânse din dinţi.

— Îţi mărturisesc că nu înţeleg nimic, spuse ea căutând cu privirea fotografia lui Hannah.

O zări pe comodă şi o luă imediat.

— De ce îţi doresc răul? murmură ea privind chipul surâzător al fetiţei. James, ce facem mai departe?

— Nu ştiu, mărturisi el descumpănit. Poate că o să mă adresez unui detectiv particular.

Sabrina se ridică şi puse fotografia lângă cutia de lemn.

— Mi-ai spus că te gândeşti să spui toată povestea la televiziune. Fă-o acum! îi spuse ea, privindu-l în ochi.

James încruntă din sprâncene.

— O s-o fac. Dar mi-e frică să nu stric lucrurile mai rău. Ştii că ziariştii nu sunt prea iubiţi în cartierul ăsta.

— Cu atât mai rău pentru tipii din cartier, James. Trebuie s-o găsim pe Hannah cu orice preţ. Şi nu-i decât o singură cale: lansarea unui anunţ la televiziune. Există cu

siguranţă cineva care a văzut-o fie pe stradă, fie în autobuz ori în vreun magazin. Şi în cazul ăsta, ne va anunţa. Dar pentru asta trebuie să dai anunţul la televizor.

Vorbea cu atâta determinare încât James se uită la ea mirat.

— Ai dreptate pe de-a-ntregul, Sabrina. Nu mai putem aştepta.

— E urgent. Este poate în pericol de moarte.

Se opri, cuprinsă de o ameţeală uşoară. Ce i se-ntâmpla? Dispariţia lui Hannah o afecta mai mult decât îşi imaginase. Bătrâna devenise deodată legătura care o ţinea ataşată de bărbatul acesta, pe care-l cunoştea totuşi prea puţin.

— Nu suport să văd o femeie atât de bătrână rămasă fără apărare, adăugă ea cu voce schimbată.

Emoţionat, James se apropie de ea şi o mângâie uşor pe obraz.

— De ce plângi, Sabrina? murmură el.

Ea îşi ridică ochii spre el. Nici măcar nu-şi dădea seama că plângea.

— Mi-e frică pentru Hannah, spuse cu voce tremurătoare.

— Lasă că o să se termine bine, o să vezi, îi spuse James încet.

Rămase un moment s-o privească în ochi. Sabrina simţi atunci că acea clipă la care spera şi de care se temea în acelaşi timp, sosise. Încet, cu mişcări blânde el o cuprinse în braţe şi o strânse lângă el. Tânăra femeie nu opuse nici cea mai mică rezistenţă. Abandonată la pieptul lui, savura momentul acela care-i alunga toate suferinţele, toate spaimele.

Îşi ridică privirea spre el şi aşteptă să fie sărutată. îl simţi ca pe o uimire mare, de o puritate unică. James nu se mai sătura de buzele ei catifelate şi totuşi le părăsi pentru a-i săruta obrajii şi apoi se-ntoarse iar. Tânăra femeie se simţi cuprinsă de o fericire atât de mare încât o trecură fiorii. Crezând că depăşise limita, James se-ndepărtă de ea, aproape jenat.

— Sper să nu-mi iei în nume de rău, îi spuse surâzând dezarmant.

Sabrina rămase mută. Cum ar fi putut să-i descrie oare sentimentul de împlinire de care era cuprinsă?

— Nu, cred că am dorit asta la fel de mult, spuse în cele din urmă. Ţi s-a zbârlit mustaţa! adăugă apoi cu o lucire maliţioasă în privire.

— Îmi pare rău, îi răspunse el surâzând. Dacă mustaţa mea te deranjează, o pot rade.

— Să nu cumva să faci asta! N-or să te mai recunoască spectatorii.

El surâse din nou şi apoi reluă, serios:

— Ai dreptate, Sabrina. O să dau un anunţ pe post. Dar înainte.

Căuta ceva.

— …O să-i cer unui desenator de la Canului Trei să-i facă un portret lui Hannah, după fotografie.

Un plan de acţiune se înfiripa încet, încet în mintea lui. Dar acesta i se părea că n-ar putea să reuşească fără ajutorul Sabrinei.

— Ai vrea să mă ajuţi? o întrebă el.

Tânăra femeie respiră adânc, înainte să-i răspundă. Totul trebuia să continue ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic între ei.

— Dacă e vorba de fotografii, răspunsul e da, răspunse ea cu voce hotărâtă. Restul nu mă priveşte.

Un pic surprins, James se uită la ea cu o privire un pic ironică.

— Înţeleg că nu vrei să te implici prea mult, dar.

— Cum adică? Găsesc chiar că deja am şi făcut-o îi replică ea.

— Bine. Nu mai insist.

Decepţia i se citea în ochi.

— James, te rog să înţelegi. Nu pot face mai mult.

— Atunci să nu mai vorbim, murmură el luând fotografia lui Hannah, pusă pe comodă. O puse apoi în buzunarul interior de la bluză.

— O s-o ţin eu, reluă el ideea. Este singurul indiciu pe

care-l avem în legătură cu trecutul lui Hannah.

Ea nu-i răspunse şi începu să mai tragă câteva cadre. Se duse lângă uşă şi ca să aibă o mai bună perspectivă şi fotografie hainele răspândite pe pat.

— Am terminat, zise apoi, acoperind obiectivul. Crezi că ar trebui să facem puţină ordine?

— Nu. E mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Şi mai prudent. Ia doar ieslea. O să i-o dau lui Murray. Cred că o să fie cel dintâi care o să ne contacteze.

— Ai dreptate, recunoscu tânăra femeie, punând ieslea în sacul de umăr.

— Atunci, hai să mergem. Trebuie să ajung la studio cât mai repede posibil.

Jos îi aştepta proprietarul.

— Ei, ce au furat? îi întrebă acesta.

— Nimic. În orice caz, vă mulţumim că ne-aţi anunţat, spuse James scoţând portofelul.

Proprietarul scutură din cap.

— N-am făcut-o pentru bani. Nu-mi place ce se-ntâmplă aici. Ar trebui să-l căutaţi pe fiul ei cel mic, mai adăugă el, înălţând din umeri.

James se uită la el surprins.

— Nepotul ei?

Capitolul 10

— Da, nepotul ei, dar nu e deloc afectuos cu ea! Şi n-o să fie nici cu voi de altfel, le mai spuse bărbatul, privindu-i suspicios.

— Poţi să mi-l descrii? îl întrebă James.

Tipul se gândi o clipă şi apoi zise:

— Puţin mai scund ca tine, destul de slab, cam cincizeci de ani. Dacă-mi amintesc bine, are o cămaşă în dungi şi nişte blugi vechi. Nu cred că are un aer prea distins, asta e sigur!

Într-o străfulgerare, ziaristul se gândi la Roy Lester.

— Când a fost ultima oară pe aici?

— Ieri seară, imediat după voi.

— Şi ţi-a spus cum îl cheamă?

Proprietarul dădu din cap.

— Nu. Dar s-a folosit de acelaşi paşaport ca şi voi, spuse el, frecându-şi arătătorul de degetul mare.

— Şi ce voia?

— Voia să lase ceva în camera bunicii lui.

James decise să joace totul la risc şi scoase o carte de vizită din buzunar.

— Ascultă, dacă tipul se întoarce, vrei să mă anunţi? Proprietarul citi iute ce era scris pe bucata de carton şi surâse scurt.

— Ştiam eu că te-am văzut pe undeva, domnule Chapman. Hannah e mătuşa dumitale?

— Nu, dar înseamnă mult pentru mine.

James n-avea timp de confesiuni. Trebuia să se mişte repede. Bărbatul cel gras se uită la el cu admiraţie.

— Încântat să vă cunosc, domnule Chapman, Oscar Berkeley, spuse el întinzând mâna.

James îi strânse mâna şi-i spuse:

— Vă mulţumesc pentru colaborare şi vă rog să mă sunaţi.

Se dădu într-o parte din faţa uşii ca să-i facă loc Sabrinei.

— Puteţi conta pe mine, le spuse Oscar Berkeley în spatele lor. James îi mulţumi cu un semn din cap şi se-ndreptă spre Fordul spre care mergea şi Sabrina. Urcară în maşină şi fără s-o mai privească, ziaristul demară imediat.

Vremea se schimba şi nori ameninţători umbreau cerul.

— Semnalmentele pe care ni le-a dat Berkeley îţi amintesc de cineva? întrebă James dând drumul la încălzire.

— Roy Lester, răspunse Sabrina fără nicio ezitare.

Privirile li se întâlniră pentru prima oară de când se îmbrăţişaseră.

— Deci Lester a mai intrat în camera lui Hannah, urmă James, atunci de ce s-a mai întors ca să răscolească peste tot?

— Pentru că a fost un admirator! Un împătimit de

cinema. murmură tânăra.

James o luă la stânga în intersecţie şi ea se uită mirată.

— Unde mergem?

— Vreau să trec cinci minute pe la comisariat. Vreau să cunoşti un detectiv. După aceea mergem la spital.

Opri maşina în faţa unui imobil izbitor de nou care contrasta evident cu celelalte locuinţe mai modeste de pe aceeaşi stradă.

— Sper să nu te plictisească prea tare să mă însoţeşti, spuse el, întrerupând contactul.

— Cred că n-am de ales, îi replică tânăra femeie.

De fapt nu-i plăceau poliţiştii şi nici ziariştii. Îşi aminti pentru câteva clipe, de interogatoriul la care fusese supusă, după moartea lui Dean. Vocea spartă a inspectorului, zgomotul făcut de maşina de scris, întrebările care nu se mai sfârşeau. Îi trebui toată energia să poată să-şi alunge amintirile.

— Vin cu tine, spuse dintr-odată.

James o privi în ochi şi-i surâse.

— Îţi mulţumesc, îi spuse simplu.

Detectivul Calvin Browsky nu semăna cu niciun poliţist pe care Sabrina să-l fi întâlnit până atunci. Era îmbrăcat în blugi, cu o cămaşă înflorată, Hawaiană, avea chipul bronzat, încadrat de o claie de păr blond şi părea un obişnuit al plajelor californiene, mai mult decât orice altceva. Şi nu purta nici măcar pistol la centură.

Biroul pe care-l avea la etajul al doilea al comisariatului, mirosea încă a zugrăveală. Sabrina observă rapid rafturile pline cu vrafuri de dosare, stilul funcţional al mobilierului, mocheta gri. Totul era nou.

— James, îţi mai spun o dată că nu ştiu nimic. Şi în plus, ar trebui să fiu în vacanţă!

Ziaristul se aşează la biroul lui Calvin, care stătea confortabil într-un fotoliu de piele.

— Colegii tăi fermecători nici măcar nu ţi-au pomenit de cazul ăsta, îi spuse James, privindu-l în ochi.

— Ştii foarte bine că poliţia are treburi mult mai

importante de făcut în momentul ăsta.

— Spune mai degrabă că Hannah face parte, din categoria celor pe care-i consideraţi vagabonzi.

— Nu este şi punctul meu de vedere, în orice caz, îi răspunse Calvin, doar mă cunoşti? Dar în momentul ăsta toată trupa se ocupă de cazul Dawson. Şi îţi repet încă o dată, că trebuie să fiu în vacanţă!

— Şi eu, îi replică James, un pic cam sec.

Calvin se uită la Sabrina, care asculta în tăcere, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Andy Dawson mi-a fost prieten. Am lucrat mult împreună. A fost arestat un suspect, un oarecare Concklin. Dawson îl avusese în vedere la un moment dat. Trafic de droguri.

— Crezi că el e vinovatul?

— S-a găsit un cuţit asupra lui, care ar putea fi arma crimei, dar nu există niciun martor. În cartier domneşte legea tăcerii. Oamenii se tem de poliţie.

— Da, nu aveţi o imagine prea bună în opinia publică, recunoscu şi James.

Calvin trase un fum din ţigară şi apoi pocni din degete.

— Hai să facem un târg, declară el privindu-l pe James.

— Un târg? întrebă acesta din urmă, nedumerit.

— Da, tu te ocupi ca oamenii să-şi facă o părere mai bună despre noi, iar eu mă ocup personal de afacerea Vickers.

James ezită o clipă apoi îi întinse mâna.

— S-a făcut.

În timpul drumului spre spital, Sabrina rămase gânditoare.

— Cum o să-şi poată plăti William cheltuielile de spitalizare? întrebă ea dintr-odată.

— O să se ocupe probabil de asta Asigurările Sociale, spuse James pe când se apropiau de o clădire mare din cărămidă roşie.

În acel moment răsuna sirena unei ambulanţe şi

trebuiră s-o lase să treacă pentru ca apoi să se strecoare în parcajul spitalului. Sabrina simţi un fior văzând cum vehiculul se-ndrepta spre clădirea urgenţelor. Se îndreptau şi ei tot într-acolo.

— Dacă nu, aş putea să plătesc eu pentru el, spuse ea brusc.

— Tu? repetă James, oprind motorul. N-ar trebui să-ţi cheltuieşti banii pentru cineva pe care nu-l cunoşti!

— Am bani suficienţi, spuse ea simplu.

— Am crezut că nu ai fi vrut să te implici în povestea asta!

— Aş vrea să-l ajut pe William. Cum îţi închipui că aş putea rămâne nepăsătoare faţă de nenorocirea acestui om?

James o privi cu atenţie. Avea în privire un amestec de neîncredere şi admiraţie.

— Ştiu că eşti o fiinţă sensibilă. Şi foarte generoasă, şi asta mă emoţionează foarte tare. Vii cu mine? o întrebă el, deschizând portiera.

— Nu.

Surprins, James se-ntoarse spre ea.

— De ce?

— Nu vreau să vin. Pur şi simplu. Te aştept aici.

James înţelese din privirea ei întunecată că nu trebuia să mai insiste.

— N-o să stau prea mult, spuse el ieşind din maşină.

Ea îl urmări cu privirea şi apoi dădu drumul la radio. Ideea de a se găsi iar în atmosfera morbidă din spital, în mirosurile acelea de dezinfectant, i se părea insuportabilă. Erau atât de multe lucruri pe care nu le mai putea suporta. Oare când va reîncepe să trăiască din nou?

Hannah îşi astupă urechile auzind sirena unei ambulanţe care trecea pe stradă. Detesta sirenele. Dacă ar fi avut un ceas, ar fi ştiut cel puţin de cât timp William nu mai venise. Aşa, ştia doar că nu mai venise de multă vreme. Îi mai rămăseseră câteva alune, dar acum ar fi vrut să iasă. Nu se mai simţea în siguranţă. Când se afla în mijlocul oamenilor se simţea în siguranţă.

Îşi aranjă aşternutul şi îşi trase pătura până sub

bărbie şi se uită spre gura de aerisire.

* * *

După cincisprezece minute, James se aşează din nou la volan.

— Am aranjat totul. L-am prevenit pe Murray că un grafician de la Canalul Trei o să-l caute astăzi sau cât se poate de curând, spuse el închizând portiera.

Sabrina se ridică în scaun.

— Cum se simte William?

— A rezistat căzăturii. Murray va aştepta să fie scos din sala de operaţii.

Sabrina îi întinse cutia în care se afla ieslea în miniatură.

— Ai uitat să-i dai asta, spuse ea.

— Adevărat. Dar nu era momentul cel mai potrivit.

Ea confirmă cu un semn din cap şi puse cutia în lăcaşul pentru mănuşi. Se simţi slăbită dintr-odată. Povestea i se părea fără sfârşit. Dar nu voia ca James să-şi facă o impresie greşită.

— Rolul meu a luat sfârşit, reluă ea privind înainte. Acum trebuie să pregăteşti secvenţa cu Hannah. E totuşi emisiunea ta, mai adăugă, fără prea mare convingere.

James se uită rapid la ceas şi apoi porni motorul.

— Aşa e. Trebuie să trec repede pe la studiouri şi apoi te duc acasă.

Fără să-i lase timp de răspuns, demară rapid şi părăsi parcajul spitalului. Strângea volanul şi se gândea la un mijloc de a o reţine pe Sabrina.

— Pot să-ţi mărturisesc ceva? întrebă el brusc, accelerând, ca să depăşească o altă maşină.

— Ce anume?

— Îmi placi mult, Sabrina, şi. ca să vorbesc deschis, îţi mărturisesc că aş vrea să fii prietena mea.

Se uită la ea pe furiş. Cu obrazul rezemat de geamul portierei, părea teribil de departe.

— Sabrina?

— Da, te-am auzit, murmură ea fără să-ntoarcă privirea.

— Crezi că am putea porni de la zero şi să ne cunoaştem cu adevărat? o întrebă, punându-şi uşor mâna peste a ei.

Ea era ca de gheaţă.

— De ce doreşti să-mi fii prieten?

El înghiţi în sec şi se hotărî să joace cu cărţile pe faţă.

— Pentru că vreau să te cunosc. Dar nu te simţi obligată. N-am obiceiul să-i rog pe oameni să-mi fie prieteni!

— Prieteni, repetă Sabrina în şoaptă. Vrei să-ţi spun adevărul? întrebă ea întorcându-se spre el.

— Da.

— Eu şi soţul meu am fost prieteni ani de zile înainte să ne căsătorim. Venea mereu pe la mine. Abia mult mai târziu am descoperit că suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

Din acest unghi, totul părea simplu şi clar. Iar Sabrina voise să fie şi ea tot atât de sinceră şi deschisă pe cât fusese şi James cu ea.

— Nu vreau să mai insist asupra acestui subiect, urmă ea, dar pe scurt, aş vrea să-ţi spun că nu cred în prietenia dintre un bărbat şi o femeie. Asta am decis după moartea lui Dean, să fiu singură. Prefer să fac singură tot ce e de făcut şi.

— Să supravieţuieşti de una singură?

— Să supravieţuiesc? Nu ştiu dacă este vorba de supravieţuire, dar mă simt suficient de puternică pentru a mă descurca singură, fără ajutorul nimănui.

— Adevărat?

— Da, e alegerea mea.

James înţelese că nu mai e nimic de adăugat. Să vedeau studiourile şi asta îl făcu să-şi alunge cumplita decepţie pe care o resimţea. Se va gândi la asta mai târziu. Acum trebuia să-şi mobilizeze toate resursele pentru a-l convinge pe Carson Davies. Şi meciul se anunţa a nu fi dintre cele mai uşoare!

* * *

O tăcere apăsătoare pluti câteva momente în birou, pe când Carson se răsucea uşor cu scaunul spre James şi Sabrina. În cele din urmă, James reluă conversaţia:

— Pentru a rezuma situaţia, am trei minute la dispoziţie, în timpul jurnalului de seară. Se va afişa un portret al lui Hannah şi eu voi comenta din off: „Cunoaşteţi această persoană”?

— James, ştii că insertul nu trebuie să depăşească cincisprezece secunde, îi replică scurt Carson.

— Ştiu. Vor fi trei inserturi de cincisprezece secunde cu fotografia lui Hannah copil, portretul făcut de Al după descrierea lui Murray şi o fotografie a cartierului făcută de Sabrina. Totul pe un fundal adecvat. Cu o masă de montaj digitală se pot face minuni.

Carson îl privi cam sceptic.

— Este cel mai potrivit moment pentru a face un apel de felul ăsta, urmă James. De Crăciun, oamenii sunt mai generoşi, se gândesc la copiii lor, la fericire.

— Opreşte-te, i-o tăie Carson, ridicând o mână. Dacă mai continui o să încep să plâng.

James ridică din umeri.

— Atunci? îl întrebă el privindu-l în ochi.

— Atunci, ce?

— Pot să mă folosesc de cele trei minute, din jurnalul de seară?

Carson încruntă din sprâncene.

— După toate aparenţele, ai aranjat totul înainte să vorbeşti cu mine. În sfârşit. Oricum, eu nu cred că publicul e interesat de genul ăsta de întâmplări.

Sabrina îl văzu pe James cum strângea din pumni.

— De ce nu? Pentru că e o vagabondă bătrână şi prin urmare merită cu prisosinţă să se afle pe o listă a persoanelor dispărute?

— Nu, n-am gândit nimic de felul ăsta şi tu o ştii prea bine.

Se auzi o ciocănitură uşoară în uşă şi Carson se duse să deschidă.

— James mai este la dumneavoastră? se auzi o voce

de bărbat.

— Aici sunt, spuse ziaristul îndreptându-se spre uşă fără să-l privească pe Carson.

— Uite portretele. Sunt trei, spuse desenatorul. Sper să meargă.

— Mulţumesc, Al. O să luăm legătura mai târziu.

Schimbară o strângere de mână şi apoi James se aşează iar la birou, în faţa lui Carson.

— Astea sunt portretele pe care vrei să le afişezi? întrebă acesta din urmă.

James încuviinţă din cap şi Sabrina se ridică pentru a examina desenele. Descoperi chipul unei femei ridate, încadrat de un păr alb, pieptănat pe spate. Avea ochii plini de blândeţe, iar pe buze îi flutura un surâs pe care tânăra îl recunoscu imediat: expresia era aceeaşi cu cea din fotografia cu Hannah în copilărie.

— Da, ea este, murmură Sabrina.

Carson se ridică şi ocoli biroul ca să examineze portretele. Apoi făcu un semn de resemnare.

— Bine, James, ai permisiunea mea pentru seara asta. Dar încearcă să subliniezi rolul Canalului Trei în povestea asta.

— O să port însemnele postului pe frunte, dacă va fi nevoie, îi replică James bine dispus.

— Cum vrei să faci?

— Ar trebui să am studioul doi la dispoziţie ca să difuzez mesajul în timpul jurnalului de la ora unsprezece.

— Nicio problemă, zise Carson. Vreau şi eu să-ţi fac o sugestie: dacă vrei să mai faci şi alte apeluri mâine, o să fiu de acord. Trebuie doar să fiu sigur că studioul va fi liber în timpul dimineţii.

James sări în picioare.

— Carson, eşti nemaipomenit! spuse el, ducându-se să-i strângă mâna. Mulţumesc.

Apoi o luă pe Sabrina de braţ şi ieşi din încăpere, fără a mai întoarce capul. Când ajunseră în biroul ziaristului, Sabrina se duse la fereastră şi privi la ploaia care lovea în geamuri.

Se făcuse întuneric.

James ridică receptorul telefonului şi descheie nasturele de la gulerul cămaşii.

— Alo? Chapman la telefon. Carson mi-a aprobat să utilizez platoul. Când terminaţi?… Perfect. Spuneţi echipei să aranjeze totul, vin în cincisprezece minute.

Puse receptorul în furcă şi declară:

— Acum, trebuie să mă îngrijesc de cum arăt!

Tânăra se întoarse spre el şi-l văzu cum îmbrăca o cămaşă cu sigla Canalului Trei pe buzunarul din stânga. După aceea îşi puse o cravată cu dungi negre şi albe pe care şi-o înnodă rapid, iar apoi trase pe el o haină bleumarin.

— Nu trebuie decât să mă mai machiez puţin şi totul o să fie în regulă, mormăi el spre Sabrina. Vrei să vii cu mine în studio?

Ea îl privi o clipă apoi întoarse capul. Cel din faţa ei era cu totul alt bărbat. Un ziarist, un profesionist perfect stăpân pe el însuşi. Cu viteza fulgerului, o mulţime de imagini i se perindară prin amintire. James îmbrăcat ca un boschetar, James ascultându-l pe Murray, James care o îmbrăţişa. Dar cine era el cu adevărat? Dar până la urmă asta nu avea niciun fel de importanţă. Pe moment, nu-şi dorea altceva decât să pună capul pe umărul lui şi să-l simtă cum o strânge în braţe.

Se uită pe fereastra care vibra din cauza vântului. Furtuna care îşi făcea de cap afară părea că reflectă starea pe care i-o provoca apropierea de James.

Capitolul 11

Sabrina trase adânc aer în piept, încercând să-şi calmeze bătăile inimii.

— O să dureze mult? întrebă, întorcându-se spre James.

Acesta ridică din umeri.

— Nu cred. Echipa mă aşteaptă şi am să reiau subiectul discuţiei de ieri seară.

— Bine, atunci vin cu tine, îi spuse tânăra fără să mai ezite.

James luă portretul şi fotografia lui Hannah şi se-ndreptă spre uşă.

— Să mergem.

Un pic nervoasă, Sabrina urmări printr-un labirint de culoare până ajunseră în dreptul unei încăperi, tapetată cu oglinzi, a cărei uşă era lăsată deschisă. Înăuntru, o tânără roşcată machia un bărbat aşezat în faţa unei mese de machiaj, încărcată de flacoane şi pămătufuri de toate felurile şi mărimile.

— Deci n-ai plecat în vacanţă, spuse tânăra salutând din mână.

— Nu scapă ei aşa uşor de mine! răspunse James. Mai ai mult?

— Nu, am terminat. Eşti mulţumit, Stacy?

— Perfect, răspunse bărbatul de pe scaun. Ei bine, dragul meu îţi cedez locul, mai adăugă el şi se ridică.

— Ei, şi acum între noi doi! spuse tânăra şi se-ntoarse spre James.

În timp ce acesta se aşeza în faţa oglinzii şi-şi desfăcu gulerul cămăşii, Sabrina îi admira linia fermă a cefei şi profilul regulat. Se simţi din nou cuprinsă de o tulburare ciudată.

— Drăguţă, nu vrei să închizi uşa, spuse Daphne începând să-l aranjeze pe James.

— Desigur, răspunse Sabrina intimidată.

Apoi se apropie de cei doi şi admiră dexteritatea cu care machiora îşi făcea meseria.

Zece minute mai târziu, James şi Sabrina intrau în studio. Era o încăpere circulară, cu tavanul plin de reflectoare. Pereţii erau vopsiţi în alb iar podeaua era acoperită de cabluri. Înfiorată de răcoarea aerului, Sabrina regretă că nu-şi luase haina. Îşi încrucişă braţele pe piept şi se apropie de platoul care ocupa jumătate din studio.

În spatele unei mese semicirculare se afla un ecran alb.

Echipa de filmare se-nvârtea în jurul a trei camere de luat vederi. Fiecare dintre tehnicieni avea căşti pe urechi.

— Aprinde reflectorul central, spuse unul dintre ei.

Mulţumesc, e perfect.

— Sunteţi gata? întrebă James luând loc în spatele unei mese semicirculare.

— Da, mai facem doar o probă, răspunse operatorul şef. Motor! Spune-mi ceva, James, îl rugă el pe ziarist.

— Sosetele arhiducesei. zise acesta, aranjându-şi microfonul pe cravată. Mă auziţi în cască?

— Perfect. Cadraţi puţin uşa la dreapta! îi răspunse bărbatul, întorcându-se spre cameraman.

James o căuta din ochi pe Sabrina şi-i făcu un gest amical.

— Poţi să rămâi în regia de studio şi să stai jos, îi zise el, arătându-i un scaun din spatele camerelor.

— Mulţumesc, răspunse Sabrina, puţin intimidată.

Se aşeză şi-l văzu cum îşi consultă rapid filele aşezate în faţa lui, după care ridică mâna dreaptă.

— În regulă, sunt gata.

Mai multe reflectoare se aprinseră şi o lumină roşie se aprinse instantaneu deasupra uşii de intrare a studioului, interzicând accesul.

James trase aer în piept şi începu:

— Dragi telespectatori, bine aţi venit la emisiunea „Drept la inimă”. În seara asta n-am să vă vorbesc despre cineva care a fost ajutat de noi, ci de cineva care are nevoie de ajutorul nostru, de ajutorul dumneavoastră, de fapt.

Se opri câteva secunde şi reluă:

— În câteva secunde, o să vedeţi pe ecranele dumneavoastră o fetiţă cu surâs fermecător. E Hannah. Poate unii dintre dumneavoastră aţi văzut-o într-un film.

Tulburată, Sabrina închise ochii ca să audă mai bine povestea pe care o ştia deja atât de bine. Totul începe ca un basm cu zâne bune. Iar James era un povestitor fascinant.

Îşi dădu deodată seama că lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji. Senzaţii pe care le crezuse amorţite, după moartea lui Dean, ieşeau acum la iveală. Cu inima bătând, simţea cum o cuprinde o căldură în tot corpul, ascultând

vocea învăluitoare a ziaristului. Şi odată cu această revenire la viaţă simţi dorinţa de a avea alături pe cineva. O dorinţă înăbuşită atât de multă vreme, care acum îşi reclama drepturile cu toată puterea. O dorinţă căreia, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i cedeze.

La gândul acesta, Sabrina se simţi aproape înfricoşată.

O oră mai târziu, James se-ntoarse în biroul său unde-l aştepta Sabrina. Îşi scoase imediat haina şi cravata.

— Vrei să-mi faci un serviciu şi să apeşi pe butonul verde de la telefon? îi spuse el. E de la biroul curierilor. Cere să trimită pe cineva.

Tânăra se execută, fără să-l privească.

— Gata, spuse punând receptorul în furcă. Acum ce mai trebuie făcut?

— Aşteaptă curierul şi dă-i fotografia şi portretul să le ducă în studioul de montaj, ca să poată fi difuzate în seara asta.

— Ar trebui să decupăm decorul, nu-i aşa? îl întrebă.

James veni lângă ea şi luă de pe birou un cuţitaş de tăiat hârtie. Apoi scoase cu atenţie fotografia din ramă. Deodată, încruntă din sprâncene.

— Uită-te ce scrie pe spate, îi zise el întinzându-i fotografia.

Tânăra citi cu voce tare:

— Charles Landis. Fotograf, Hollywood. Crezi că-i poţi da de urmă? întrebă ea cu speranţă.

— Nu ştiu.

James luă telefonul şi formă un număr.

— Brian? Tot eu sunt. Am găsit numele fotografului pe spatele fotografiei. Charles Landis. Da. de la Hollywood! Perfect. Să mă ţii la curent.

Închise şi se uită la Sabrina.

— Poate că de data asta am pornit pe drumul cel bun! exclamă el cu ochii strălucitori.

Tânăra femeie se lăsă să cadă în scaunul Fordului şi se uita posomorâtă la ploaia care cădea pe parbriz. Era extenuată. Torcând uşor, maşina ieşi din parcaj.

— O să meargă, spuse James, angajându-se în trafic.

— Sper, murmură Sabrina.

Ce altceva ar mai fi putut să spună? în acel moment, nimic nu i se părea mai important decât viaţa lui Hannah. Fără să-şi dea seama, se ataşase de această femeie pe care n-o cunoştea aproape deloc.

— Aş vrea să-ţi spun ceva, zise James deodată.

— Ce anume?

— Carson a avut dreptate să fie atât de neîncrezător faţă de mine. După părerea mea, crede că traversez o perioadă de reconsiderări şi nu se înşală prea deloc.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea mirată.

James izbucni în râs.

— Eşti fără-ndoială prea tânără, ca să înţelegi! Dar ştii, ajuns într-un anume moment al carierei, când faci bilanţul, totul poate căpăta alte dimensiuni, sistemul de valori, prudenţa. Şi trebuie să iei totul de la zero, cumva.

— Te înţeleg perfect. Dar chiar crezi cu adevărat că nu mai are încredere în tine? îl întrebă Sabrina.

— N-am vrut să spun asta. Aş vrea să ştii că l-am cunoscut pe Carson în timpul războiului din Vietnam. S-au stabilit între noi, atunci şi acolo nişte legături ce nu pot fi distruse. Când a fost chemat să remanieze Canalul Trei, s-a gândit imediat la mine. Totuşi, între noi există o mare diferenţă. Carson trăieşte în lumea afacerilor şi gândeşte lucrurile în termenii acestei lumi: rentabilitate, profit.

— În timp ce tu.

— Pe mine mă interesează oamenii. Relaţiile interumane, cum se spune în profesie. Atunci când am decis să locuiesc la Chicago, sunt deja zece ani de atunci, mă gândeam că o să stau multă vreme acolo. M-am căsătorit, mi-am luat casă acolo, iar televiziunea regională mi-a propus o slujbă interesantă.

Se întrerupse o clipă şi scoase un oftat.

— Totul ar fi putut să continue, dar n-am putut rezista. Cu un an înainte să vină Carson să mă caute, am lăsat totul baltă. Mi-am părăsit soţia, munca la televiziune şi am pornit pe drumuri. Voiam să fiu singur, simţeam

nevoia să ard toate punţile în urma mea.

Sabrina îl asculta în linişte. Nu-i putea zări chipul în penumbră, dar ghicea uşor că toate aceste mărturisiri îl costau teribil de mult.

— De ce ai plecat? îl întrebă încet.

— S-a întâmplat ceva care m-a obligat să reconsider totul. E şi foarte frig iarna la Chicago. şi mi s-a cerut să fac un reportaj despre un bătrân, un muncitor pensionar de multă vreme.

Vocea lui deveni impersonală, iar Sabrina avu impresia că uitase că este lângă el.

— O să ţin minte numele lui toată viaţa: Leo Jarvis Monroe. Avea optzeci şi şase de ani şi locuia într-un apartament sordid de două camere. Când am ajuns acolo, am găsit un cadavru. Murise de frig, de o săptămână. Am fost cuprins de un asemenea sentiment de revoltă încât n-am putut să fac reportajul. Mi-am depus legitimaţia de ziarist şi mi-am făcut bagajele.

Începu să bată uşor cu degetele pe volan.

— Toate astea pot părea de necrezut. Ziariştii au reputaţia că sunt destul de rezistenţi la astfel de lovituri, că au pielea tăbăcită. Louise, soţia mea, n-a înţeles niciodată ce mă însufleţea. Din punctul ei de vedere, aveam o meserie prestigioasă şi bine plătită. Şi atunci, de ce să fi căutat altceva? Dar nu aveam acelaşi fel de a înţelege viaţa.

Ridică din umeri şi se uită o clipă la Sabrina.

— Poate te plictisesc cu toată povestea asta?

— Nu, dimpotrivă, îi răspunse Sabrina, întorcându-se spre el. Şi ce s-a întâmplat mai departe?

— Ca să n-o mai lungesc, am acceptat oferta lui Carson, pentru că îmi dădea posibilitatea să descopăr alte sensuri ale meseriei. Dar nu sunt sigur că nu mă consideră prea sentimental. Dacă a avut nişte ezitări în cazul lui Hannah, a fost pentru că şi-a amintit de reacţia mea în cazul bătrânului Monroe.

— Îi era teamă că ai să laşi iar totul baltă?

— Poate. Dar ştie de asemenea că am învăţat să fac

compromisuri şi de aceea are încredere în mine. Asta nu-l împiedică însă să-ncerce să mă ţină sub control!

James intră pe străduţa care ducea la casa Sabrinei în timp ce ploaia creştea în intensitate.

— Tare mi-e teamă că n-o să pot face fotografii multă vreme, dacă timpul nu se ameliorează, spuse tânăra amintindu-şi de treburile ei.

James frână în dreptul intrării şi opri motorul.

— Ei bine, atunci n-avem decât să aşteptăm să iasă soarele! spuse el râzând. Te conduc până la uşă cu umbrela.

— Nu, nu-i nevoie, James. Mulţumesc şi pe mâine.

Trânti portiera şi porni spre uşa de la intrare. Orbită de ploaie, îşi strânse aparatul foto la piept şi o luă la fugă. Se împiedică şi căzu, înăbuşindu-şi un ţipăt. Aparatul îi zburase pe pavaj. Când deschise ochii, James era aplecat asupra ei.

— Sabrina, ai păţit ceva? o întrebă el cu solicitudine.

Se pregătea să-i răspundă când simţi cum două braţe puternice o ridică de la pământ.

— Aparatul de fotografiat. murmură.

— O să-l iau după aceea, îi răspunse el ducând-o până la uşă.

O lăsă uşor în prag şi ieşi iar în ploaie.

Clătinându-se, Sabrina reuşi să vâre cheia în broască, dar degetele îi erau atât de îngheţate încât nu reuşea s-o deschidă.

— Lasă-mă pe mine, spuse James întorcându-se pe peronul de la intrare.

Răsuci cheia şi împinse uşa. Sabrina se repezi pe culoar ca să aprindă lumina. Simţi în tot corpul căldura plăcută care domnea în casă. Când se-ntoarse spre James, privirile lise-ncrucişară.

Rămaseră unul în faţa celuilalt câteva secunde, neştiind ce să spună. Sabrina rupse prima tăcerea.

— Hai în salon, spuse şi îşi scoase haina, punând-o pe calorifer.

Se uită tulburată cum el se apropie de ea.

— Eşti udă până la piele, murmură el, mângâind-o pe obraz. Unde ţii prosoapele?

Sabrina făcu un efort să nu-i poată ghici emoţia de care era cuprinsă. Era atât de bine ca un bărbat să se ocupe de ea.

— Să le caut, spuse, îndreptându-se spre scară. Aşază-te în salon.

Urcă la etaj, abia stăpânindu-şi bătăile inimii. Gânduri de tot felul îi treceau prin minte pe când scotea dintr-un dulap nişte prosoape de baie. Dar n-avea chef să se gândească. N-avea nici timpul şi nici dorinţa s-o facă. O aştepta James. Pe când cobora scara simţi un fel de beţie, care o făcea parcă să plutească. îl găsi pe James la bucătărie, pregătindu-se să branşeze cafetiera.

— Mulţumesc, îi spuse el, luând prosopul.

Îşi scoase geaca şi o aruncă pe un scaun. Apoi îşi înfăşură prosopul în jurul gâtului.

— Nu-i un moment potrivit ca să răceşti, zise el privind-o maliţios.

— Ah, nu! O să mă schimb. Mă întorc imediat, îi răspunse Sabrina, ieşind din încăpere.

— Sabrina, ai televizor?

Fata se opri mirată în prag. James continuă:

— Mi-ar plăcea să te uiţi la jurnal ca să-mi spui ce părere ai despre ce am înregistrat mai înainte.

— Am un televizor portabil, dar cred că nu mai funcţionează.

— L-ai trântit?

— Aşa cred. Are o imagine complet neclară. Îl aduc în cinci minute, adăugă ieşind din încăpere.

În cameră, Sabrina îşi scoase veşmintele ude şi îşi puse un pulover de mohair şi o fustă strâmtă. Luă televizorul şi coborî în picioarele goale.

Când o văzu, James se ridică, grăbindu-se s-o ajute.

— N-am băgat de seamă că ai părul buclat, îi spuse surâzător.

— Când plouă, e un adevărat blestem! exclamă Sabrina.

Se duse în bucătărie şi aduse două căni de cafea. Îl găsi pe James îngenuncheat în faţa televizorului, uitându-se nedumerit şi răsucindu-i butoanele.

— Ai reuşit să-i faci ceva? întrebă tânăra, privind cănile pe masă.

— Pentru moment, nu. Recepţia nu este prea bună în locul ăsta, din cauza dealurilor. Şi nici priza de antenă nu mi se pare potrivită.

Sabrina se aşeză pe canapea şi-l privi cum încearcă să repare priza. Afară, rafalele de ploaie continuau să se reverse asupra casei, dar înăuntru se simţea în siguranţă. James apăsă pe un buton şi televizorul începu să ţiuie. În cele din urmă apăru şi imaginea. Sabrina izbucni în râs văzând că au nimerit un moment de publicitate.

— Bravo, James. Imaginea e perfectă.

— Televizorul este mic, dar suficient pentru astă seară, îi răspunse el, aşezându-se pe canapea, alături de ea.

— N-ai ceva de băut, din întâmplare? o întrebă.

— Ba da, e o sticlă de coniac în dulapul de deasupra frigiderului. Mi l-a trimis tata acum nu ştiu cât timp şi aproape am uitat de el.

James se ridică şi se duse la bucătărie.

— Până începe jurnalul o să pregătesc o doctorie tare. Vin imediat cu ceva recomandat şi de doctori.

După ce James ieşi din cameră, Sabrina se lăsă pe spate pe canapea şi închise ochii, ascultând ploaia care bătea în ferestre.

Deodată, nişte cuvinte îi reveniră în memorie. „Doctorul. Trebuie chemat doctorul”. O cortină se ridică şi nu mai putu să controleze imaginile care i se revărsau în amintire. Cadavrul lui Dean, întins pe podea, în faţa ei. îi scăpă un ţipăt.

James simţi că-i îngheaţă sângele în vine, când o auzi. Puse sticla deoparte şi se repezi în salon. Sabrina era ghemuită cu genunchii la piept şi braţele în jurul genunchilor, legănându-se înainte şi înapoi.

O luă în braţe şi-i masă ceafa ca s-o liniştească.

Respiraţia fetei deveni mai regulată în câteva secunde, dar începu să tremure. Se uită la el, descumpănită.

— Lasă-mă, îmi pare rău, îi spuse şi începu să plângă în hohote. Nedumerit, James o strânse mai tare.

— Spune-mi ce se-ntâmplă, Sabrina. E din cauza lui Hannah?

— Nu. am avut un coşmar. Nişte imagini pe care nu le pot uita.

O trecură fiorii. Reluă cu greutate:

— Iartă-mă. O să treacă. James simţi că vrea să se îndepărteze şi o ţinu mai strâns lângă el.

— Vrei să-mi spui ceva? o întrebă cu voce schimbată.

Tânăra femeie îşi ridică privirea spre el. Avea ochii plini de tristeţe şi pe gene îi luceau lacrimi.

Tulburat, James îi şopti:

— Sabrina. poţi avea încredere în mine.

În loc de răspuns, îl cuprinse cu braţele după gât şi se strânse lângă el. Încet, încet, bătăile nebuneşti ale inimii i se calmară şi respiraţia îi deveni mai regulată.

Apoi, senzaţiei de bine îi urmă o senzaţie mult mai profundă, cunoscută şi parcă nouă totodată. Cu gesturi mai degrabă timide, începu să mângâie părul şi ceafa bărbatului de lângă ea. Se opri ruşinată şi se uită la el.

Încercă o senzaţie de surprindere. În ochii lui recunoştea imaginea propriei dorinţi. La fel de puternică, la fel de irezistibilă ca a ei. Fascinată, îl văzu cum se apleacă spre ea şi-i acoperă cu sărutări fruntea, ceafa, scobitura gâtului.

Nu mai rezistă. Sabrina îşi înăbuşi un geamăt şi buzele li se uniră într-un sărut furtunos. În tăcerea care-i înconjura nu se mai auzea decât ritmul întrerupt al respiraţiilor lor. Gesturile le deveniră curând febrile, buzele nerăbdătoare. Încurajat, James îşi strecură o mână sub pulover şi-i mângâie sânii. Sabrina îşi lăsă capul pe spate, cu corpul lipit de cel al bărbatului.

Parcă nu mai cunoscuse niciodată o asemenea irepresibilă explozie de dorinţă. Era oare dragoste? Gândul acesta îi trecu prin minte cu o neaşteptată brutalitate. Îl

împinse pe James de lângă ea.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă acesta cu glasul schimbat.

— Îmi pare rău. nu pot. Nu pot.

Clătină din cap, disperată. Cum ar fi putut să-i spună că-i era teamă, teamă să nu se-ndrăgostească?

James o privi cu blândeţe.

— Nu-i nimic, Sabrina. Înţeleg foarte bine.

Capitolul 12

Se îndepărtă de ea şi îşi aranjă cămaşa.

— Trebuie să plec, spuse el ridicându-se. O să te sun mâine. Incapabilă să scoată un sunet, Sabrina închise ochii. Nu avea forţă nici să mişte. Asculta confuză zgomotul paşilor lui pe pardoseală, uşa de la intrare trântindu-se şi apoi motorul maşinii. După care urmă o linişte aproape materială.

Când deschise ochii, o cuprinse un sentiment adânc de singurătate. Ca să iasă din starea asta, aprinse televizorul. Jurnalul de la ora unsprezece începea peste puţin timp. Se duse să se aşeze pe canapea, forţându-se să urmărească spusele prezentatorului. îl recunoscu pe bărbatul pe care ea şi James îl întâlniseră în cabina de machiaj. În gura acestuia, cuvintele „încetarea focului în Orientul Mijlociu", „atentat", „victime" sunau banal.

Deodată, se auzi soneria de la intrare. Surprinsă, Sabrina ezită. Soneria se auzi pentru a doua oară. Se duse la uşă.

— Cine este?

— James.

Imediat, trase ivărul şi-i deschise. El rămase în prag, cu părul răvăşit de vânt şi cu un surâs jenat pe buze.

— Iartă-mă, voiam doar să-ţi dau asta, spuse el scoţând cutia în care se afla ieslea lui Hannah.

— Dar. de ce vrei să mi-o dai?

— Mă întorc la studio şi n-aş vrea s-o rătăcesc şi să se strice.

Sabrina înţelese că era doar un pretext pentru a o vedea.

— Foarte bine, spuse ea râzând, o s-o păstrez până mâine.

— Da. doar până mâine, repetă el.

Apoi îi întinse o carte de vizită.

— Îţi las numărul meu de telefon. Nu se ştie niciodată.

Cu aceste cuvinte, o sărută grăbit pe frunte şi făcu calea întoarsă. Sabrina se uită după el cum se îndepărtează prin ploaie şi se întoarse în salon. Inima îi bătea cu putere. „Nu se ştie niciodată”. Puse cutia şi cartea de vizită pe o canapea şi se afundă în perne.

Îşi îndreptă atenţia spre canalul televizorului. Secvenţa cu James trebuia să apară după câteva momente.

— Ca să încheiem, un cuvânt despre afacerea Dawson, urmă prezentatorul. Wayne Concklin, care a fost interogat azi la poliţie, urmează să fie transferat în arest, în detenţie provizorie.

Imaginea unui hol de comisariat era afişată pe ecran în timpul comentariului. Dar Sabrina nu mai asculta. În mulţimea de curioşi şi ziarişti care-l înconjura pe Wayne Concklin recunoscu chipul cuiva. Roy Lester! Stupefacţia îi spori şi mai mult atunci când reuşi să surprindă între acesta şi Concklin, o privire complice. Spera ca obiectivul camerei să mai insiste asupra lor, dar imaginea se întrerupse şi prezentatorul luă din nou cuvântul.

— Jurnalul de ştiri s-a terminat. În câteva momente, după publicitate, vă veţi întâlni cu James Chapman pentru o ediţie specială a emisiunii „Drept la inimă”. Vă mulţumesc pentru atenţie, pe mâine.

Sabrina îşi luă privirea de pe ecran. Gândurile i se îndreptau insistent spre Roy Lester. Nu se putuse înşela: era chiar el. Ce căuta la comisariat? Nu avu mult timp de gândire, căci pe ecran apăru figura lui James. Cu frumoasa lui voce gravă, acesta îşi începu povestirea.

— În seara aceasta nu vom vorbi despre o persoană care a primit ajutorul nostru, ci despre o persoană care are nevoie de ajutor.

Pe Sabrina o încercă un sentiment de bucurie,

imaginându-şi că, odată cu ea, mii de alte persoane privesc la televizor chipul lui James. Prin felul său simplu şi direct de exprimare, acesta crea o legătură de un fel special, între el şi telespectatori.

— Astăzi, Hannah, la aproape optzeci de ani, trăieşte singură şi cu mijloace modeste. Dar nu acesta este lucrul cel mai grav. Mai grav este că a dispărut din 13 decembrie. Ultima oară când a fost văzută, purta o manta roşie care o făcea să semene cu Moş Crăciun şi o pălărioară ciudată, de culoare neagră. Dacă din întâmplare aţi întâlnit-o, formaţi numărul de pe ecran.

Montajul fusese în mod deosebit de reuşit. Ca prin farmec, chipul lui Hannah, în cărbune, se suprapunea pe fotografia ei din copilărie. Surâsul era acelaşi.

Sabrina ascultă genericul final fără prea multă atenţie. Acum nu le rămânea decât să aştepte şi să spere. Stinse televizorul şi luă cutia şi cartea de vizită pe care i le dăduse James, de pe canapea.

Din nou, îi veni în minte Roy Lester. De ce nu l-ar suna pe James, ca să-i împărtăşească bănuielile ei? Ezită o clipă şi zări sticla de coniac rămasă pe bar. Decise să-şi toarne un pahar. Orice era mai bun decât să se învârtă ca un leu în cuşcă.

Întinsă pe canapea, Sabrina sorbea din paharul de coniac. Căldura binefăcătoare a alcoolului i se răspândi curând prin vene. În câteva momente, se cufundă într-un somn profund.

Tresări auzind soneria telefonului. Orbită de lumina zilei, se ridică într-un cot şi îşi dădu seama că adormise. Se uită imediat după cutia lui Hannah. Alunecase printre perne. Telefonul continua să sune aşa că se ridică grăbită.

— Alo? murmură în receptor.

— Bună, Sabrina. Sunt James. Te-am trezit?

— Hmm. Ce oră e?

— E. aproape unsprezece.

Tânăra se sprijini de perete şi se frecă la ochi.

— Unde eşti? întrebă în cele din urmă.

— Într-o cafenea, care se cheamă. aşteaptă o

secundă. La Palomar.

Auzind aceasta, Sabrina zâmbi. Localul era chiar lângă casa ei.

— Sabrina, am nevoie de ajutor.

— De ajutorul meu?

— Da. O să fiu direct: după secvenţa de aseară Canalul Trei a fost copleşit de numărul de telefoane primite. Ne lipseşte personalul, dar ştiu că ai să ne ajuţi să facem faţă situaţiei, pentru câteva ore.

— Şi fotografiile?

— E ceaţă. Nu-i o vreme potrivită pentru aşa ceva.

După tonul vocii lui James, Sabrina înţelese că James vorbea serios.

— Bine, de acord, spuse ea, treci să mă iei peste vreo zece minute.

— Mulţumesc, eşti minunată. Pe curând.

Închise imediat.

* * *

Hannah se încolăci în patul mic şi se uită la luminator. Ploaia cădea întruna, monotonă, iar William nu mai venea.

Sângele îi zvâcnea în tâmple. Îi era frică. În lumina slabă din încăpere, i se părea că zăreşte umbre ameninţătoare.

Se ridică şi se lipi de peretele de cărămidă. Simţi prin îmbrăcăminte umezeala care picura pe pereţi. Nu mai avea nimic de mâncare şi timpul se scurgea cu o încetineală insuportabilă. Ce oră putea să fie? Odată, avusese un ceas. Un ceas frumos cu iniţialele ei, încrustate pe brăţară. Încruntă din sprâncene, încercând să-şi amintească cui dăruise ceasul acela. Dar nu reuşi cu niciun chip. Memoria începuse s-o înşele, cu trecerea anilor, şi lucrul acesta o agasa. Uitase de altfel şi multe alte lucruri. Uitase şi chipurile atâtor cunoscuţi şi prieteni. Şi măcar de-ar fi putut să uite şi chipul „acela”! Sărmanul Moş Crăciun. Nu crezuse că mai este în stare să fugă. Dar atunci când bărbatul o văzuse, o rupsese zdravăn la sănătoasa. Apoi se ascunsese şi-l aşteptase pe William.

Şi acum, de ce oare acesta nu se mai întorcea? Plecase să afle ce se-ntâmplase cu Moş Crăciun. Asta n-ar fi trebuit să-i ia atât de mult timp.

Închise şi deschise ochii imediat. Chipul bărbatului acela îi revenea mereu în amintire. Nu putea să-l uite. Dacă William nu se va întoarce înainte de căderea serii, va pleca să-l caute.

— Înainte să trec pe la tine, am trecut pe la Murray, spuse James luând-o spre studiourile Canalului Trei.

— Are noutăţi despre William? întrebă Sabrina.

— Da, William este tot în stare proastă, dar o să-şi revină. I-am spus lui Murray că vrei să iei asupra ta cheltuielile de spitalizare. A fost emoţionat până la lacrimi.

James opri la stop şi continuă:

— Canalul a redifuzat apelul în dimineaţa asta. Din motivul ăsta am nevoie de ajutorul tău, neapărat. Trebuie să vorbeşti cu telespectatorii.

Stopul se schimbă pe verde şi James o luă la stânga şi ajunse curând în faţa studiourilor. În timp ce parca maşina, Sabrina încercă să-şi facă un pic de ordine în gânduri. Îşi dădea seama că, împotriva voinţei ei, era din ce în ce mai implicată în toată această poveste. Iar acum era pe punctul să facă şi pe telefonista! Totuşi, când ajunse în biroul pe care i-l dădu Carson Davies se puse pe treabă cu multă convingere. James plecase în studio să-şi pregătească episodul de seara.

Cele opt linii de telefon nu se mai opreau din clipit.

Se aşeză la birou şi începu să răspundă, încercând să-şi păstreze calmul.

— Da, bună ziua. Aici redacţia emisiunii „Drept la inimă”, vă ascultăm.

De câte ori repetase fraza asta, nici n-ar fi putut să spună. Apelurile se succedau, câteodată extravagante, alteori serioase.

— Am văzut o doamnă cu palton roşu, în apropierea staţiei de autobuz. Dar era acum câteva săptămâni.

— Hei, mai crezi în Moş Crăciun? Umblaţi după cai verzi pe pereţi!

— După părerea mea, a fost răpită de extratereştri.

Sabrina zgâriase câteva cuvinte în blocnotes, ori de câte ori i se păruse că interlocutorul spune lucruri interesante. Cei mai mulţi însă telefonau din curiozitate, n-o văzuseră pe Hannah.

— Se dă vreo recompensă? întrebaseră brutal unii dintre ei şi închisese imediat ce auzise răspunsul negativ. Fără s-o descurajeze, acest episod îi dădu o idee. Când sună următorul telespectator, îl anunţă că se oferă cinci mii de dolari celui care o găseşte pe Hannah.

— Moartă sau vie? se trezi întrebată.

— Trebuie doar s-o găsiţi, îi răspunse, abţinându-se cu greu să nu-i trântească telefonul în nas.

Era aproape ora trei, când James dădu buzna în birou.

— Ai avut apeluri interesante? o întrebă el fără nicio introducere.

— Nu, nu cu adevărat. Dar m-am decis să ofer o recompensă.

El o privi cu stupefacţie.

— O recompensă?

— Cinci mii de dolari.

James scoase un şuierat şi dădu din cap.

— Eram sigur că o să faci ceva, murmură el şi se apropie de ea.

O prinse de mână şi-şi împleti degetele cu ale ei. Apoi o sărută tandru, pe frunte.

— Am avut mare noroc să te întâlnesc, adăugă el.

Sabrina scutură din cap.

— Era singura soluţie, spuse ea simplu. N-am niciun merit.

James se depărtă de ea şi se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc la studio ca să înregistrez anunţul ăsta. Trebuie neapărat să apară în materialul de la ora şaisprezece.

Plecă şi o lăsă în continuare să răspundă la telefon.

— Alo, aici „Drept la inimă”. Bună ziua…

În ora care urmă, înregistra mai puţine apeluri. Apoi

centrala fu din nou luată cu asalt. Unii voiau să ştie dacă auziseră bine, alţii dacă Hannah exista cu adevărat. Cei mai mulţi dintre încurcă lume întrebau dacă James Chapman o să candideze la alegerile viitoare. La un moment dat, Sabrina închise telefonul şi izbucni în râs. Când James intră în birou avea lacrimi în ochi.

— Ce e aşa de vesel? o întrebă el.

— Închipuie-ţi că mulţi te văd viitor deputat.

El ridică din sprâncene.

— Pe cinstea mea, e o idee de aprofundat. Şi în afară de asta, care au fost reacţiile?

Sabrina ridică din umeri.

— Sunt foarte interesaţi de recompensă.

— Evident.

James tăcu un moment.

— Sabrina, sunt sigur că ţi-e foame. Şi mie, de altfel. E târziu, dar mai putem merge la restaurant. Te invit.

Tânăra femeie îl aprobă cu entuziasm. Pe când James o ajuta să-şi pună mantoul, mâinile li se atinseră şi, privindu-l, simţi un fior de plăcetre.

După puţin timp, erau instalaţi la masa unui restaurant cu specialităţi de peşte şi fructe de mare. Dar Sabrina mâncă fără poftă. Se simţea iar deprimată şi ploaia care cădea fără-ncetare n-o ajuta nici ea să fie bine dispusă.

— Spune-mi, James, ce ai să faci dacă ai să descoperi că Hannah e moartă? întrebă când ajunseră în maşină.

— Va trebui să accept, îi răspunse el cam sec.

Ziaristul se uită la drumul care-şi desfăşura panglica plumburie sub ploaie. Circulaţia era bună şi accelera uşor. Deodată, tânăra îşi aminti de William.

— Dumnezeule! Trebuie neapărat să sun la spital, să-mi trimită factura.

— N-ar fi mai bine să o faci la faţa locului?

Sabrina îşi muşcă buzele, ca să nu dea un răspuns categoric.

— Nu cred că… în sfârşit, nu e necesar. Le dau numărul de card prin telefon. Dacă e posibil, desigur.

El ridică din umeri.

— Asta nu e prea greu. Dar am o idee. Să trecem pe la mine ca să telefonezi. Spitalul nu e prea departe şi în caz că sunt probleme, poţi ajunge acolo uşor.

În ciuda unei uşoare ezitări, tânăra femeie nu găsi nimic să-i răspundă.

— De acord, îi spuse după câteva clipe de tăcere.

Apoi se concentră asupra ceţii uşoare care începuse să se lase. Se înseră şi ploaia se transformase într-o burniţă fină.

James deschise uşa apartamentului şi Sabrina descoperi cu surprindere o încăpere mare care nu cuprindea mai multe mobile decât ale sale. Cu excepţia unui brad de Crăciun lângă şemineu şi a unei canapele, încăperea era goală.

Se-ntoarse spre el cu un surâs şăgalnic.

— Se pare că şi tu te-ai mutat de curând!

El râse scurt.

— N-am apucat să despachetez.

— De câtă vreme stai aici?

— Aproape de un an. De când am hotărât să plec din Chicago. Carson mi-a găsit apartamentul ăsta. Dar n-o să stau prea mult aici. Nu prea îmi place cartierul.

Îi arătă telefonul, aflat pe jos, între brad şi şemineu.

— Simte-te ca acasă. Cât telefonezi, am să pregătesc ceva care să ne încălzească.

Sabrina nu se lăsă mult rugată. După ce îşi scoase încălţările, formă numărul spitalului pe care i-l dăduse James şi ceru serviciul de contabilitate. Discută îndelung cu cineva pentru a-l convinge să treacă nota de plată a lui William pe numele ei. Respiră uşurată după ce închise telefonul.

— Au acceptat, îi spuse lui James când se întoarse. Dar trebuie să merg la spital ca să semnez hârtiile.

James se aşeză pe covor, alături de ea. Aprinsese între timp şi focul în şemineu. Şi flăcările tremurau jucăuşe, răspândind o căldură binefăcătoare.

— În sfârşit, un lucru care s-a rezolvat, observă el

întinzându-i un pahar de coniac.

Apoi se uită prin încăpere.

— Apartamentul ăsta are un singur avantaj: afară e o privelişte superbă asupra golfului San Diego.

Pronunţase cuvintele cu o voce răguşită. Tulburată, Sabrina strânse paharul în mâini şi se uită la coniacul de culoarea ambrei.

— E Crăciunul. murmură ea. Crăciunul.

— Şi ce e aşa de teribil în asta? o întrebă el mângâind-o pe obraz.

— Nimic, cred că nimic. Aş vrea să pot explica, dar.

— Nu-mi spune nimic dacă nu doreşti. Cuvintele sunt uneori inutile.

— James, nu-ţi pot da ce îţi doreşti.

El o privi în ochi şi un surâs i se desenă pe buze.

— Şi ce îmi doresc, după părerea ta? o întrebă el blând. În ochii tinerei femei era o strălucire nostalgică.

— Vrei să mă dăruiesc toată ţie, spuse ea dintr-o răsuflare.

— Şi nu te simţi în stare?

— Ba da, dar.

El o prinse de bărbie şi îşi apropie faţa de a ei.

— Dar ce? Te înţeleg Sabrina şi nu îţi cer să mă iubeşti.

— Meriţi mai mult. Nu vreau să te fac să suferi.

— Ştiu cel mai bine ce merit, murmură el, aplecându-se să-i atingă buzele.

Sabrina întoarse capul. Era cuprinsă de sentimente contradictorii. Apoi, brusc, îl cuprinse cu braţele şi îşi oferi gura cu un suspin de abandon.

— Fă dragoste cu mine James. Fă dragoste cu mine, acum!... Tulburat de rugămintea ei, o luă uşor în braţe şi o duse spre canapea. Luminile de pe stradă luminau slab chipul tinerei femei. O puse pe pat şi începu s-o sărute cu pasiune. Febra pasiunii îi cuprinse pe amândoi. Cu gesturi stângace, presaţi de forţa dorinţei, se dezbrăcară unul pe celălalt.

Îi simţi mângâierile pe piele şi i se oferi pe de-a-

ntregul. Apoi nu mai simţi nimic, decât potolirea unei dorinţe de prea multă vreme reprimată. Sabrina simţi cum se apropie clipa extazului. Invadată de valul de plăcere care urca din interiorul ei, nu-şi putu reţine un strigăt.

Capitolul 13

Soneria insistentă a telefonului îi făcu să revină la realitate. Sabrina îşi înăbuşi un geamăt şi se strânse lângă James.

— Cred că ar fi mai bine să răspund, murmură el, când telefonul sună a şasea oară.

Se desprinse de ea şi întinse mâna după receptor.

— Alo?

Brusc, îndepărtă aşternuturile şi se aşeză pe marginea patului.

— Eşti sigur? întrebă el coborând vocea imperceptibil. Dumnezeule. Foarte bine. Îţi mulţumesc că m-ai sunat.

După ce închise telefonul, tânăra femeie văzu că este livid.

— Era Cal, spuse el morocănos. Poliţia a descoperit corpul unei bătrâne îmbrăcată într-un palton roşu, lângă golf.

Sabrina se ridică imediat şi-l prinse de umeri.

— Atunci? întrebă ea, cu nervii încordaţi.

— E moartă, spuse James.

Cuvintele acestea o făcură pe Sabrina să se simtă cuprinsă de revoltă.

— Nu e posibil! strigă ea cu disperare. Ei bine, Crăciun fericit la toată lumea.

Ar fi vrut să se ascundă în spatele sarcasmelor, dar lacrimile îi inundară frumoşii ochi de culoarea jadului.

— Linişteşte-te, Sabrina. Viaţa este un risc continuu, nu-i aşa? spuse James.

— Dar Hannah a murit! A murit! strigă ea cu un gest confuz.

Izbucni în hohote de plâns. Speriat, James o luă de mâini şi o obligă să se aşeze.

— Hai, poţi să plângi. Asta o să te liniştească, îi

murmură el blând, mângâind-o pe obraz.

Apoi, parcă temându-se să n-o rănească mai adăugă:

— Nu eşti tu vinovată că a murit. Şi nici fiindcă soţul tău a murit.

Faţa Sabrinei se crispă dureros pentru o secundă, apoi cuvintele începură să i se înghesuie pe buze.

— Oh, James. Am încercat cu adevărat să-l ajut, m-am dedicat cu totul lui. Dar el n-a înţeles. N-a mai fost nimic de făcut. Iar acum e mort.

O nouă criză de plâns o făcu să se-ntrerupă. James o prinse după umeri.

— Dragostea nu poate împiedica pe cineva să moară de o criză cardiacă, îi spuse el blând.

Sabrina scutură din cap şi o lucire ironică îi trecu prin privire.

— Dragostea? Dacă măcar ar fi fost asta. Eu, l-am iubit nebuneşte, dar el nu m-a iubit!

Se opri o clipă şi apoi reluă cu răsuflarea întretăiată:

— Dean era toxicoman. Tot ce conta pentru el era să aibă doza zilnică asigurată. Şi-a luat viaţa singur.

Îşi şterse lacrimile, înfuriată.

— În ziua aceea, l-am lăsat singur câteva ore. Simţeam nevoia să mă limpezesc. Când m-am întors, l-am găsit căzut în cameră. Mort din cauza unei supradoze.

James nu spuse nimic câteva momente. În ochii Sabrinei era atât de multă disperare încât se simţea neputincios.

— Sabrina, te simţi vinovată? Vreau să zic… Crezi că Dean a murit din cauza ta?

Tânăra femeie avu un surâs sarcastic, în colţul buzelor.

— De ce m-aş simţi vinovată? îi răspunse. N-a vrut să mă asculte, nici nu mai existam pentru el.

Lacrimile i se iviră iar în ochi, dar îşi muşcă buzele ca să nu plângă. Îşi aruncă părul pe spate cu o mişcare a capului şi respiră profund.

— Să nu mai vorbim despre asta, spuse ea cu răceală. E o perioadă din viaţa mea pe care vreau s-o uit. Îmi pare

rău că ţi-am făcut asemenea mărturisiri. Dar este vina ta. Tu m-ai antrenat în povestea asta, chiar dacă eu n-am vrut să mă implic. Şi iată rezultatul!

Un pic confuz, James o văzu cum începe să-şi pună lucrurile pe ea. Era palidă la faţă şi o furie rece îi lucea în ochi. Asta era mai mult decât putea suporta. Se ridică şi o trase spre el.

— Nu pleca, Sabrina. Nu acum! Nu pleca, îi repetă cu voce înăbuşită.

Ea încercă să se desprindă, dar braţele lui viguroase o ţinură lângă el.

— Ba da, am să plec! strigă ea.

Era încordată din tot corpul. Simţea că o să facă o criză de nervi.

— Ascultă-mă, Sabrina. N-ai ce să-ţi reproşezi. Dependenţa de heroină e o robie. Ia locul dragostei, prieteniei. Nimeni nu poate lupta cu un asemenea flagel. Aşa că nu era nimic mai normal decât să vrei să pleci. Şi ai făcut-o doar atunci când ai simţit că o să te distrugă şi pe tine.

Sabrina se relaxă uşor.

— De unde poţi şti toate astea? îl întrebă privindu-l mirată.

— Am avut un prieten foarte bun la Chicago, care era toxicoman. Era gata să se sinucidă. Până la urmă a reuşit să se salveze. Dar ajutorul nu i-a venit nici din partea familiei, nici din partea iubitei. A reuşit să se ajute singur, înţelege asta. A ales să trăiască şi nimeni nu putea face alegerea asta în locul lui! Alţii n-au avut puterea s-o facă. Ca Dean, de exemplu.

Se întrerupse şi o mângâie pe păr.

— Cu ce se ocupa? o întrebă, mai apoi.

— Era avocat, dar îi plăcea politica. Se gândea să se prezinte la alegerile pentru Senat. Ca să nu-şi compromită cariera, îşi ascundea cu grijă dependenţa de heroină. Eu eram singura care ştiam în ce stare se afla cu adevărat.

— N-a încercat să facă o cură de dezintoxicare?

— Ba da, de două ori, dar n-a durat mult vreme. De

fiecare dată a recăzut şi îmi jura că până la urmă se va opri, fiindcă mă iubeşte prea mult. Dar nu erau decât vorbe. Într-o zi, n-am mai rezistat.

Sabrina îşi plecă privirea şi genele-i prelungi aruncară o umbră pe chipul ei.

— N-a înţeles ce mare noroc a avut, murmură James, strângând-o în braţe. Te avea pe tine.

— Nu, nu-i mai aparţineam! Timp de doi ani, nici nu m-a atins, mărturisi Sabrina.

James o privi cu intensitate. Era atât de frumoasă. Înţelese ca într-o străfulgerare că e îndrăgostit de Sabrina, că o iubeşte mai mult decât orice. îi luă mâna cu blândeţe şi i-o strânse în a lui.

— Sabrina, într-o zi ai să poţi iubi din nou. Uită clipele acelea grele şi cu timpul, rănile ţi se vor cicatriza.

Ea dădu din cap.

— Nu, murmură ea. Suferi prea mult atunci când se sfârşeşte.

— Şi de ce ar trebui să se sfârşească? Ai trecut printr-o experienţă dureroasă, dar va veni vremea când o să vezi lucrurile altfel.

— Ce vrei sa.

El îi puse, cu un gest tandru, degetul pe buze.

— Să nu mai vorbim despre asta! Rămâi cu mine în noaptea asta. Nu vreau să te las singură.

— Şi mâine ce o să fie?

— Fiecărei zile îi ajunge necazul său, spuse el surâzător.

O sărută pe vârful nasului şi se depărtă uşor de ea, după care reluă:

— Încă nu trăim mari sentimente, Sabrina. Am să aştept să fii pregătită. Până atunci, nu te grăbeşte nimeni. În seara asta o să stau doar alături de tine. Fără promisiuni şi angajamente din partea nimănui. Ai încredere în mine.

Legănată de vocea lui, tânăra femeie îl asculta fermecată. Ştia atât de bine să discute cu ea, şi părea că o înţelege la fel de bine! Cum ar fi putut să-l părăsească în seara aceea?

— Doar în seara asta, murmură ea, punându-i capul pe umăr.

Se întinseră din nou în pat şi simplul fapt că se simţeau lipit unul de celălalt le aprinse dorinţa. În lumina slabă din încăpere, Sabrina reuşea cu greu să distingă trăsăturile bărbatului aplecat asupra sa. Îşi alungă gândurile negre din minte şi se abandonă mângâierilor lui. Numai ploaia ce lovea în ferestre mai tulbura liniştea care-i învăluia.

Când se trezi, Sabrina nu-l mai găsi pe James alături de ea. Se ridică de pe pernă.

Noaptea promisă se sfârşea. Şi începea o nouă zi. Gândul acesta o scufundă într-o tristeţe profundă. Dar îşi aminti că este Crăciunul şi îşi reprimă lacrimile.

— Nu credeam că te-ai trezit, spuse James, intrând în încăpere. Era îmbrăcat în blugi şi cămaşă albă, părând bine dispus şi relaxat.

— E doar ora nouă, mai adăugă el surâzând.

Ridicându-se din pat, Sabrina se întrebă dacă erau în stare să-şi spună şi altceva decât banalităţi. Îşi puse halatul pe care i-l întindea James şi îşi aranjă părul cu o mână cam nesigură. Dar văzându-l cu câtă tandreţe se uită la ea, se simţi iar plină de energie.

— Vrei să te duci la Murray? îl întrebă.

— Da. Trebuie să-i spun ce s-a întâmplat.

Rămase câteva secunde tăcut, cu fruntea încreţită.

— Vin cu tine, îi spuse deodată Sabrina.

Cum putuse să uite de Hannah? în acel moment, chipul lui Roy Lester îi reveni în memorie. Şi pe el îl uitase, de asemenea.

— James, am ceva să-ţi spun. Alaltăieri s-au dat secvenţe de la arestarea lui Wayne Concklin, la televizor. Roy făcea parte din mulţimea de curioşi şi cred că-l cunoştea pe Concklin.

James o privi mirat.

— Eşti sigură că era el?

— Sigură.

— Ciudat. În momentul ăla trebuia să fie în detenţie

provizorie. Dar n-au putut să-l reţină mult timp din lipsa probelor. O să sun la comisariat şi la televiziune, ca să văd dacă mai au noutăţi.

Se întoarse spre ea, înainte să iasă.

— Nu mai ai şi altceva să-mi spui? o întrebă el privind-o cu insistenţă. Sabrina simţi cum i se-nroşesc obrajii.

— Nu. ba da. Sunt fericită că mi-am petrecut noaptea cu tine. Dimineaţa vine întotdeauna prea devreme.

James surâse uşor.

— Pregăteşte-te, acum. Mergem să ne întâlnim cu Murray.

Închise uşa după el, iar tânăra închise ochii pentru o clipă, ca să-şi regăsească puţin calmul.

Când ajunseră în faţa intrării de serviciu de la Flaunder's, o oră mai târziu, Sabrina ezită înainte să deschidă portiera maşinii. Aruncă o privire fugară spre James.

— N-o să fie uşor, murmură acesta, strângând din dinţi.

Erau primele vorbe pe care le spunea de când părăsiseră apartamentul.

— Vrei să mă aştepţi în maşină? o mai întrebă el, evitând s-o privească.

— Nu, vin cu tine, îi spuse ea fără să ezite.

Ieşi din maşină, urmată imediat de James. Se îndreptară în tăcere spre restaurant, a cărui uşă se deschise aproape în aceeaşi clipă când bătură în ea.

— Bună, le spuse Carlo, lăsându-i să intre. Vă aşteptam. Ce vreme îngrozitoare, nu-i aşa?

— Aşa-i iarna, îi răspunse James.

Căldura plăcută din bucătărie îi învălui imediat. Pe masa de lucru erau aşezaţi cu grijă cozonaci de toate mărimile şi curcani înveliţi în folie de aluminiu.

Carlo închise uşa şi veni spre ei.

— Aveţi vreun mesaj de la Murray?

— În ceea ce o priveşte pe Hannah? întrebă James cu voce schimbată.

— Nu, în legătură cu William. Trebuie operat din nou. Prima oară a fost treabă de mântuială, după cum spune Murray.

— Unde e patronul dumneavoastră? întrebă Sabrina.

— La spital. Este cu adevărat îngrijorat. De altfel, aşa simţim cu toţii.

Tânăra femeie întâlni privirea lui James şi înţelese imediat că n-o să-i spună nimic lui Carlo.

— Mă duc să-l întâlnesc, declară James. Vrei să mă însoţeşti? o întrebă pe Sabrina.

Ea scutură din cap, oarecum tulburată de adresarea asta ceremonioasă.

— Nu, aş vrea să mă întorc acasă. O să iau un taxi. Nu vă faceţi griji pentru mine!

O încreţitură suspicioasă se ivi pe fruntea lui James.

— Mi-e teamă că n-o să vă mai găsesc acasă când o să vă sun.

Ea ridică din umeri, ca să-şi ascundă nervozitatea.

— N-o să mă mişc de acasă, dar.

— Atunci, n-o să telefonez chiar imediat. Dar am să vă ţin la curent.

Sabrina nu răspunse, dar acceptă cu un semn din cap. Uşa se trânti în urma lui şi rămase singură cu Carlo. Acesta se-ntoarse spre ea.

— Doriţi să vă chem un taxi?

— Da, da, vă rog, dacă vreţi.

— După tot ce aţi făcut pentru Hannah şi Murray, măcar puţinul acesta să-l fac şi eu, spuse Carlo îndreptându-se spre telefon.

Formă numărul şi închise telefonul după câteva momente.

— Nu-i niciun taxi prin apropiere. Trebuie să aşteptăm o jumătate de oră. Doriţi ceva, în timp ce aşteptaţi?

În acel moment sună telefonul. Carlo se grăbi să răspundă.

— Alo? Da. Oh, îmi pare rău, am uitat. Vin imediat.

Apoi se-ntoarse spre Sabrina, părând vizibil încurcat.

— Doamnă, vă rog, îmi puteţi face un serviciu? Trebuie să mă duc să caut un pachet. Puteţi aştepta până mă întorc? Dacă sună telefonul…

Sabrina îi surâse.

— Du-te Carlo. Rămân eu aici.

Omuleţul bâigui un mulţumesc şi dispăru în sala restaurantului. Nici nu părăsise bine încăperea că telefonul sună iar Sabrina ridică imediat receptorul.

— Restaurantul Flaunder’s, bună ziua.

Auzi o respiraţie sacadată, la celălalt capăt al firului, apoi un ţârâit.

— Cine-i la aparat? întrebă ea mirată.

— Aş putea vorbi cu Murray, Murray. repetă o voce de femeie, înăbuşită.

— Îmi pare rău, nu este aici, în momentul ăsta. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

Urmă un moment de tăcere. Apoi vocea se auzi din nou, mai insistentă ca prima oară.

— Trebuie să vorbesc cu Murray, vă rog.

— Nu se întoarce decât peste câteva ore, dar îi pot transmite un mesaj, zise Sabrina.

Motorul unei maşini acoperi răspunsul interlocutoarei sale. În cele din urmă un murmur uşor ajunse până la ea.

— Spuneţi-i că spuneţi-i că Hannah are nevoie de ajutorul lui. Nu uitaţi, Hannah.

Capitolul 14

— Hannah? Sunteţi cu adevărat Hannah Vickers? întrebă Sabrina, scuturând telefonul.

— Da. Dumneavoastră cine sunteţi? reluă vocea de la capătul firului.

Tânăra femeie simţi cum inima i se zbate în piept. Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Hannah, îţi sunt prietenă. Mă cheamă Sabrina şi te caut de multă vreme. cu Murray. Murray este foarte îngrijorat pentru tine.

„Nu trebuie s-o las să închidă, se gândi ea imediat. S-o fac să vorbească până când o să vină cineva”.

— Murray. Am nevoie de el, spuse Hannah. fiindcă nu mai pot rămâne aici din cauza bărbatului ăla. Ştiu că e aici.

— Cine e acolo? întrebă Sabrina uitându-se cu disperare la uşă.

— Un om rău… William trebuia să-i vorbească, dar nu mai era acolo. Vă implor, spuneţi-i lui Murray că am nevoie de ajutorul lui. El va şti ce trebuie să facă.

— Murray nu-i aici. Dar te pot ajuta eu. Unde eşti?

— Nu mă poţi ajuta.

Vocea i se pierdu într-o mormăială.

— Hannah, te rog, pentru Dumnezeu, nu închide. Spune-mi unde eşti.

— Îţi va face rău, nu, nu pot!… Este pe aici pe aproape, o ştiu.

— Unde eşti? o întrebă Sabrina disperată.

— Sunt jos. la William. Trebuie să închid acum, eu.

— Hannah? Unde locuieşte William? Te rog.

— Trebuie să plec. O să mă vadă.

— Nu, nu.

Dar un clic puse capăt conversaţiei. Sabrina puse încet telefonul în furcă, încă neîncrezătoare. Hannah trăia! Se simţea atât de uşurată că-i venea să strige de bucurie. Nu mai avea niciun minut de pierdut! Trebuia să-i spună lui James! Formă numărul de la Canalul Trei.

— Vreau să vorbesc cu James Chapman, e urgent.

— Nu este aici în acest moment, îi răspunse politicos centralista. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

Tânăra ezită o clipă.

— Hm. Eu. Brian Lake este acolo?

— O secundă, vă dau legătura.

Câteva acorduri muzicale o făcură să aştepte câteva secunde.

— Alo? Brian Lake la telefon.

— Bună ziua. Sunt Sabrina MacFarland! îi puteţi spune lui James să nentâlnim la Flaunder’s? E urgent.

— Bine. Ah, Sabrina! Am găsit numărul de telefon pe care-l căutaţi. Al tipului care conduce tipografia cu lucruri personalizate.

— Aşteaptă o secundă.

Sabrina îşi scoase hârtie şi stiloul din geantă, apoi luă receptorul şi notă numărul pe care i-l dicta Brian.

— Şi mai spune-i lui James că aştept un apel de la Los Angeles, în legătură cu Hannah, adăugă el. Pe curând, Sabrina, mai adăugă el.

Închise.

Tânăra femeie formă imediat numărul pe care-l scrisese în grabă. Îi răspunse un robot şi se hotărî să lase un mesaj.

— Mă numesc Sabrina MacFarland. Trebuie să discut în legătură cu o serie de cutii de chibrituri pe care aţi tipărit-o de curând. E un model argintat cu un F stilizat. Mă puteţi găsi la numărul.

În acel moment uşa se deschise şi intră Murray, urmat de James. Amândoi aveau figuri sumbre. Fără să se gândească, tânăra puse receptorul în furcă şi se repezi spre cei doi, aruncându-se în braţele lui James.

— Trăieşte! strigă ea, lipindu-se de el.

— Poftim? exclamă în cor cei doi.

Sabrina se desprinse de James şi începu să râdă.

— Da, Hannah trăieşte. Am vorbit cu ea la telefon. A sunat acum mai puţin de cincisprezece minute. James schimbă o privire uluită cu Murray.

— Dar. mi-aţi spus că este moartă! murmură acesta, ştergându-şi ochelarii.

Fără să-i răspundă, ziaristul se îndreptă spre telefon.

— Alo? Cal? James la telefon. Am noroc să te găsesc.

Ridică privirea şi pe buze i se desenă un surâs.

— Credeam că eşti în vacanţă. În sfârşit. Spune-mi, poţi să-mi dai nişte amănunte despre femeia care a fost găsită. E sigur că.

Se întrerupse o secundă, apoi lovi cu pumnul în perete.

— Eşti cu adevărat nemaipomenit! Da, Hannah trăieşte! A sunat la restaurant. Foarte bine, pe mai târziu.

Închise şi se-ntoarse spre Murray.

— O greşeală de identificare, spuse simplu. Hannah e

bine, întreagă şi nevătămată? Şi unde e?

— La William, răspunse Sabrina. Părea foarte speriată şi a închis brusc. Se auzea rău pentru că era un zgomot acolo.

— Ce fel de zgomot?

— Nu ştiu exact. Părea că se aude motorul unui compresor.

— Vorbea de pe stradă? Dintr-o cabină telefonică?

— Da, aşa cred.

— Acum cincisprezece minute?

Tânăra se uită la ceas şi dădu din cap.

— Nu, timpul trece repede. Acum o jumătate de oră.

Murray dădu din cap şi îşi puse ochelarii.

— E la William, murmură el. Dar unde locuieşte William? Nici măcar nu ştiu.

— În orice caz, nu departe de aici, replică tânăra femeie.

Deodată, o idee îi trecu prin minte. îl prinse pe James de braţ.

— Ştiu la ce m-a făcut să mă gândesc zgomotul ăla. Hannah a telefonat de la o cabină din apropiere şi se afla lângă o clădire pe cale de a fi vopsită şi restaurată. Am auzit un zgomot asemănător atunci când am fotografiat teatrul, înainte de inaugurare. Este zgomotul făcut de utilajele care se folosesc la tencuit şi la reparat o faţadă. Sau poate era un pistol de vopsit!

James încruntă din sprâncene.

— Dacă ar fi să rezumăm situaţia, Hannah a telefonat de la o cabină din apropiere şi se afla în apropierea unui imobil în reconstrucţie ori în restaurare.

— Asta poate fi oriunde, observă Murray. Trei sferturi din cartier e în reconstrucţie.

— Ai un plan al cartierului? întrebă James.

— Da, mă duc să-l caut, zise Murray, grăbindu-se spre salonul restaurantului.

În momentul acela, din stradă răsună un claxon. James se duse să deschidă uşa şi se întoarse spre Sabrina.

— E taxiul tău.

Ea făcu vreo câţiva paşi şi apoi se opri.

— Îl poţi ruga să aştepte cinci minute? întrebă ea.

În loc de răspuns, el îi făcu din ochi complice şi ieşi în stradă. Când se întoarse, Murray tocmai făcea curat pe masă ca să întindă harta.

— Problema e că sunt multe ulicioare şi fundături pe aici, murmură James. Ei şi! O să ne luăm după harta asta şi o să jucăm totul pe o aruncătură de ban.

— Trebuie că e multă lume pe străzi, spuse Murray. Nu uitaţi că e 24 decembrie. Mi-ar plăcea să vin cu voi, dar dacă Hannah va suna iar.

— Mulţumesc, Murray. E mai bine să rămâi aici.

James se uită la Sabrina.

— Vrei să te duci acasă? o întrebă el.

— Nu, vreau să merg la studio. Poate că o să fie nevoie să răspund la telefon.

Un surâs trecu pe buzele lui James.

— În orice caz, n-aş putea să stau acasă, mai adăugă tânăra femeie, un pic confuză.

Apoi îşi aminti mesajul lui Brian şi îi explică rapid lui James despre ce este vorba.

— Ei bine, am impresia că progresăm, observă acesta. Sabrina, ai vrea să mă aştepţi la Canalul Trei? mai adăugă el pe un ton care nu admitea discuţie.

Surprinsă, tânăra femeie nu încercă să se-mpotrivească. Apoi se gândi că n-are cum să mai dea înapoi.

— S-a făcut.

În timp ce se-ndrepta spre uşă, simţi că cei doi bărbaţi o urmăreau cu privirea.

— Este cu adevărat drăguţ din partea voastră că mă ajutaţi, spuse Murray! O povară împărţită cu alţii devine mai uşoară.

Sabrina se întoarse, înainte să închidă uşa şi privirea ei se întâlni cu cea a lui James. Timp de câteva momente, restul lumii încetă să mai existe. Apoi făcu un semn mic cu mâna şi se-ndreptă spre taxi.

* * *

Era ora trei după-amiază când James se întoarse în bucătăria de la Flaunder's. Carlo tocmai înfuleca ceva dintr-o farfurie.

— Murray s-a întors de la spital, spuse el imediat, ridicându-se. Se pare că operaţia lui William a mers bine.

Cuprins de o neaşteptată slăbiciune, James se lipi de zid. Gândurile îi alergau între Hannah şi Sabrina. Închise ochii şi îşi trecu o mână peste faţă.

— Îmi închipui că n-ai găsit nimic, zise Carlo.

— Nu, peste tot e numai un şantier. Asta înseamnă să cauţi acul în carul cu fân.

Deodată, simţi nevoia să audă vocea Sabrinei. Formă numărul de la studio şi ceru redacţia „Drept la inimă".

— Bună ziua, aici redacţia emisiunii „Drept la inimă" îi răspunse imediat vocea cristalină a tinerei.

— Alo? Sabrina? Aici James.

— James? Unde eşti?

— La restaurant. Am vrut doar să ştiu dacă ai noutăţi.

— Nu. E târziu şi oamenii au şi alte treburi de făcut. Dar tu?

— Nimic în plus, îi răspunse el.

„Nimic mai mult decât că nu pot trăi fără tine" îşi zise James în sinea lui.

— Aş vrea să plec. cât mai repede, spuse Sabrina după un moment de tăcere.

James trase adânc aer în piept.

— Sabrina, nu mă pot opri să mă gândesc tot timpul la tine.

Un nou moment de tăcere urmă mărturisirii acesteia.

— Iartă-mă, adăugă el imediat. Poţi să treci pe aici înainte să te duci acasă?

— Aşteaptă un minut, spuse tânăra femeie. Brian a intrat în birou. Ţi-l dau la telefon.

— Salut, James. Un prieten din Los Angeles m-a sunat acum puţin timp. Mi-a confirmat că Hannah a făcut într-adevăr film la Hollywood. Pe atunci se numea Hannah Winston. A fost măritată de trei ori şi Vickers este numele ultimului ei bărbat. La moartea lui era internată într-un

azil, dar a plecat de acolo, acum un an şi jumătate.

— A plecat imediat după moartea soţului?

— Aparent, da. A spus doar că pleacă în vacanţă. De atunci, n-a mai văzut-o nimeni.

— E curios, recunoscu James.

— Da. Fără-ndoială nu se simţea bine acolo. După părerea mea, trebuie că a luat trenul de Santa Fé. Gara nu e la mai mult de zece minute distanţă de cartierul portului. N-avea niciun motiv să se ducă în altă parte.

— Ca să-l găsească pe Murray, murmură James. Urmarea este logică. Ai făcut o treabă bună, Brian. Mulţumesc. Poţi să mi-o dai pe Sabrina?

— Tocmai a plecat acasă.

— Mulţumesc. Pe curând.

James închise telefonul şi se gândi o clipă. Avu presentimentul că Sabrina vrea să fugă de el. Numai la gândul acesta se simţi sfâşiat.

Cu un gest maşinal, deschise televizorul şi se uită distrat la chipul unui cunoscut imitator. Gândurile i se întorceau fără încetare spre Sabrina. Cum ar fi putut s-o reţină? Era ca un animal rănit.

Îşi mută atenţia spre ecran căci auzi genericul emisiunii de informaţii de la cincisprezece şi treizeci.

— Am aflat că Wayne Concklin a fost eliberat chiar în după-amiaza aceasta la ora unu.

Figura radioasă a unui bărbat chel apăru pe ecran. Lângă el se afla cel care probabil era avocatul lui.

— Lipsă de probe. Wayne Concklin nu poate fi acuzat de moartea detectivului Andrew Dawson. Avocatul său se consideră mulţumit de felul în care a procedat poliţia din San Diego, care a considerat că nu mai este necesară reţinerea clientului său.

James stinse televizorul şi se-ntoarse spre Carlo.

— Am intrat într-o fundătură, murmură el.

* * *

Hannah nu-şi mai găsea locul. Când încercase să-l sune pe Murray îi răspunse o doamnă drăguţă. Da, o doamnă foarte drăguţă. Dar nu putea s-o ajute. Numai

William putea. După ce o să se-ntunece, o să plece să-l caute. Începu să se-nvârtă în jurul camerei. Paltonul îi era sfâşiat. Se uită o clipă la ţesătura roşie şi la gaura de lângă tiv. „Un palton atât de frumos, ce păcat”. se gândi.

Se aşeză pe pat. Nu, n-are niciun rost să plângă. Totuşi, simţea un nod în gât. Inspiră adânc şi lacrimi uşoare porniră să-i lucească pe obraji. Îi era frică. Bărbatul acela, cu siguranţă îl găsise pe William.

Când Roy Lester îl văzu pe ziarist părăsind restaurantul, nu ezită nicio secundă. Cu precauţii infinite începu să-l urmărească de la distanţă.

Deodată, Roy avu impresia că Chapman nu ştie încotro s-o apuce. Îşi continuă totuşi filajul. James Chapman era singura persoană care l-ar fi putut conduce la bătrână. Şi trebuia, cu orice preţ, s-o găsească.

„Când îşi dădu seama că Chapman se întoarce la Flaunder’s”, se opri sub o streaşină. Apoi se-ndreptă spre maşina pe care o parcase lângă intrarea de serviciu a restaurantului. Nu putea decât să aştepte ca ziaristul să iasă iar.

* * *

James se lupta cu dezamăgirea imensă care-l cuprindea. Făcuse un tur al cartierului şi nu reuşise nimic. Descurajat, intră în bucătăria restaurantului. Sabrina îl aştepta, cu surâsul pe buze.

— Sunt atât de fericit că te găsesc aici, murmură el.

— Ce ţi se-ntâmplă? întrebă ea, examinându-l atent.

James scutură din cap.

— Nimic. Cred că sunt pur şi simplu obosit. Dar mintea mi-a rămas limpede!

Sabrina râse scurt. Se pregătea să-i răspundă, dar telefonul prinse să sune. Se duse şi ridică receptorul.

— Restaurantul Flaunder’s, bună seara. A, tu erai Murray? De acord. Cum îi merge lui William? Ţi-a spus ceva de Hannah?

James o văzu pe tânără că ciocăneşte nerăbdătoare în telefon.

— Da, bine. În orice caz, o veste bună. Ne vedem mai

târziu, Murray, spuse ea, şi închise.

— Ce ţi-a spus? întrebă James.

— Lui William îi merge mai bine. Dar Murray crede că delirează. Tot vorbeşte de Moş Crăciun şi prinţese. e genul de poveste pe care o spunea Hannah, nu-i aşa?

James ridică privirea.

— Sper că o să-şi revină. Bietul bătrân.

Telefonul sună din nou.

— Alo? Da, Sabrina MacFarland la telefon. Aţi primit mesajul meu. Voiam să ştiu doar dacă societatea dumneavoastră este cea care a tipărit nişte cutii de chibrituri argintate, cu un F stilizat. Da, cutii de chibrituri argintii.

Tânăra rămase tăcută un moment.

— Da, înţeleg, spuse ea în cele din urmă. Vă mulţumesc că m-aţi sunat atât de repede.

Sabrina puse încet receptorul în furcă. Când ridică privirea, avea un surâs triumfător pe chip.

— Ştiu unde se află Hannah, spuse ea, dintr-o suflare.

Capitolul 15

James o privi uimit.

— Ştii unde e?

— Da. La teatrul Fenwick.

— Cum ai putut.

Cuvintele dădură buzna pe buzele Sabrinei.

— Chiar înainte să vin aici, am primit un apel la Canalul Trei. Un bărbat mi-a spus că a zărit o bătrână îmbrăcată în roşu, în apropierea teatrului, acum câteva săptămâni. În plus, Hannah povestea întotdeauna istorii abracadabrante, iar acum William vorbeşte de prinţese. În sfârşit, firma de tipografie a imprimat efectiv o serie de cutii de chibrituri cu F. de la Fenwick! E vorba de o comandă pentru ceremonia de inaugurare, prevăzută pe 31 decembrie. Cei de la tipografie spuneau că aceste cutii sunt depozitate în subsolul teatrului.

James nu-şi credea urechilor. Dacă Sabrina avea dreptate, Hannah se găsea la doi paşi de restaurant.

— Tot ce spui este logic, recunoscu el. Hai să

mergem s-o căutăm imediat.

* * *

Acum, că şeful fusese anunţat, lui Roy nu-i rămânea decât să-l aştepte. Numai Chapman să nu plece înainte de sosirea lui.

Se sui în maşina parcată lângă restaurant şi îşi concentră atenţia asupra uşii din spate. Imediat ce Chapman o s-o găsească pe bătrână, afacerea o să fie ca şi făcută.

Zgomotul portierei din spate îl scoase brusc din gândurile sale.

— Ei? întrebă bărbatul care se aşezase pe banchetă.

— S-a făcut, îi răspunse celălalt.

Apoi îşi aprinse o ţigară şi arătă spre restaurant.

— Ce se-ntâmplă acolo?

— Cred că am picat la ţanc, răspunse Roy.

Uşa restaurantului se deschise.

— Azi e ziua când o să trag lozul câştigător, murmură celălalt bărbat, trăgând un fum din ţigară. N-o să fiu liniştit până ce sărmana bătrână n-o să dea ortul popii.

* * *

Cu mulţimea care se năpustea în magazin ca să-şi facă ultimele cumpărături, cu vânzătorii ambulanţi şi maşinile care claxonau întruna, strada părea un adevărat furnicar. Soarele era spre asfinţit şi Sabrina simţea cum o cuprinde un soi de exaltare ciudată. Hannah era la teatru, era sigură de asta. Intuiţia o trăda rareori.

Un scurt moment îşi aminti sărbătorile vesele petrecute în familie: masa aranjată cu grijă şi dragoste, bradul împodobit lângă şemineu şi foşnetul hârtiei de la pachetele cu cadouri. Alungă cu hotărâre valul de tristeţe care stătea s-o cuprindă şi grăbi pasul. Se făcea frig.

În momentul când ajunseră în parcajul situat lângă teatrul Fenwick, James se opri brusc şi o privi drept în ochi.

— Pot să te întreb ceva? întrebă el.

Ea îl privi mirată.

— Desigur.

— L-ai iubit cu adevărat pe Dean?

Sabrina păru că a amuţit pentru câteva clipe. Apoi ridică uşor din sprâncene.

— Da, îi răspunse simplu. Dar de ce întrebi?

— Pentru că nu mi te pot închipui măritată cu cineva pe care să nu-l iubeşti cu pasiune.

„Aşa a fost la început, se gândi Sabrina, dar după aceea”?

— …Şi fiindcă simt o mulţime de lucruri în legătură cu tine. Dar nu e momentul unei declaraţii.

Fără să-i răspundă, tânăra femeie îl urmări până la intrarea principală. Cele două uşi erau închise. Se putea zări prin geam holul de la intrare şi scara maiestuoasă, tapetată cu pluş roşu.

— Trebuie să găsim o cale de a intra, spuse James. O să-i telefonez lui Cal Browski să ne deschidă uşa.

— Am văzut din parcaj o cabină telefonică, spuse Sabrina.

— Parcajul nu este încă deschis pentru public. M-ar mira ca telefonul să funcţioneze.

— Atunci, hai să vedem.

Spunând aceasta, Sabrina se-ndreptă cu paşi hotărâţi spre intrarea în parcaj. James intră în cabină să-i telefoneze lui Cal, iar Sabrina aruncă o privire prin împrejurimi. În mod evident, construcţia clădirii abia se terminase, căci se simţea mirosul de vopsea proaspătă. James ieşi din cabină după câteva secunde.

— Cal tocmai a plecat. Trebuie să găsim o altă soluţie, spuse el.

Sabrina ridică din umeri.

— Sunt convinsă că Hannah nu este prea departe. În subsol, poate?

De comun acord, ocoliră teatrul ca să găsească altă intrare. Dar în afară de intrarea rezervată intrării actorilor, nu găsiră nicio altă intrare. Deprimată, Sabrina continuă să meargă până la capătul străduţei care devenea din ce în ce mai întunecată pe măsură ce înainta. Până la urmă se trezi într-o fundătură şi se pregătea să se-ntoarcă.

Atunci, avu sentimentul că este urmărită. Se uită grăbită împrejur, dar nu văzu nimic. Ridică din umeri şi îşi alungă temerile.

— Sabrina! Vino să vezi! strigă James.

Se îndreptă grăbită spre el şi făcu ochii mari. Între uşa de serviciu şi cea de la intrarea actorilor se afla un panou mare lipit de perete. Îndepărtându-l, ziaristul descoperise o altă uşă, de lemn vopsit.

— E o intrare secretă? întrebă tânăra femeie uimită.

James se uită pe gaura cheii.

— Evident, nu se vede nimic, spuse înainte să încerce să intre.

Nu era nevoie să forţeze. Clanţa îi rămase în mână. Şi uşa se deschise singură, scârţâind din balamale.

— Panoul o ţinea închisă, şopti Sabrina, ca şi când s-ar fi temut să nu fie auziţi.

Starea de teamă care o simţise uşor înainte era pe cale s-o stăpânească din nou. Dar preferă să-şi ascundă temerile.

James împinse uşa, se împiedică şi se opri lângă muchia unui zid din stânga lui.

— Fii atentă Sabrina, spuse el tinerei femei, care-l urma de aproape.

Descoperiră o încăpere boltită, slab luminată de lumina zilei. Un miros de umezeală şi mucegai umplea atmosfera.

— Ai o brichetă? întrebă James.

Tânăra căută prin geantă.

— Ar fi trebuit să am una, murmură ea. Da, avem nevoie.

James aprinse bricheta şi plimbă flacăra de jur-împrejur. Zări imediat urme de paşi care duceau spre un dulap mare răsturnat lângă un perete. Se apropie şi împinse dulapul. Cu răsuflarea tăiată, zări o deschizătură îngustă, dar suficient de largă pentru ca un om să poată să se strecoare.

Îi făcu semn Sabrinei să-l urmeze şi se aplecă pentru a putea intra într-un soi de gang întunecos. Deodată,

încremeni. Ghemuită într-un colţ, o bătrână îi privea cu spaimă, strângându-şi convulsiv pulpanele mantoului său roşu.

— Cine sunteţi? bâigui ea. Sunteţi ca celălalt bărbat? Spuneţi-i vă rog că n-am văzut nimic.

Sabrina se apropie încet, cu mâna întinsă.

— Hannah? îmi recunoşti vocea? Am vorbit azi la telefon. Eu sunt Sabrina. Murray ne-a trimis ca să avem grijă de tine.

Hannah făcu ochii mari şi arătă spre James cu degetul.

— Din cauza ta nu vine William, nu-i aşa?

— Nu, James este un prieten de-al lui Murray, răspunse blând tânăra.

— Este un om rău. Întâi l-a rănit pe Moş Crăciun şi acum vrea să-mi facă rău. O să mă omoare, sunt sigură!

Cu un gest liniştitor, Sabrina luă mâna bătrânei în a sa. Dar aceasta şi-o trase brusc. Deodată, tinerei îi veni o idee.

— Hannah ştii ce am la mine?

Hannah dădu din cap şi o şuviţă albă îi căzu pe frunte. Chipul îi era livid şi teribil de amărât.

— Am mica ta iesle. Ca şi fotografia cu Bill. Le-am aranjat frumos ca să ţi le pot da atunci când o să te întâlnesc.

Hannah rămase tăcută un moment şi apoi întrebă plină de speranţă:

— Aveţi fotografia pe care mi-a dat-o Bill?

— Da. Fotografia pe care el i-a dat-o micuţei lui Hannah.

— Dumnezeul meu, murmură bătrâna. Bill. este atât de drăguţ. Oh, Bill. de ce nu mă aperi de acest oribil. acest monstru.

Apoi de pe buze îi scăpară cuvinte spuse atât de încet încât nici nu se auzeau. Evident, nu mai era întreagă la minte.

— Mă duc să-l caut pe Murray, zise James care stătea mai deoparte.

— E o idee bună, răspunse Sabrina.

Simţi deodată că o cuprinde spaima, la gândul că o să rămână singură cu Hannah. Se uită în văgăună cu o privire nehotărâtă. Locul acela sumbru şi umed îi făcea pielea ca de găină.

— E în regulă, Sabrina? o întrebă James.

— Da, du-te! Nu-ţi face probleme.

După ce ieşi James, tânăra se întoarse spre bătrână.

— O să ieşim şi o să-l aşteptăm pe Murray la uşă, spuse ea oferindu-i braţul ca s-o ajute.

Dar bătrâna se încordă.

— Nu! gemu ea. Nu vreau să ies. Mi-e frică afară.

— Haide, Hannah! Ai încredere. Nu mai eşti în pericol, îi replică Sabrina hotărâtă.

O prinse pe bătrână de talie şi o duse cu blândeţe spre pasaj. Deodată, se auziră zgomote de geamuri.

— Lasă-mă să trec, tot ce vreau e baba aia, scârţâi o voce masculină.

Sabrina simţi cum unghiile bătrânei i se înfig în braţ.

— Bărbatul! El e. Mi-ai promis.

Bărbatul? Tânăra nu înţelese pe de-a-ntregul ce voia să spună, dar instinctiv o strânse lângă ea pe bătrână.

— Nu te speria, îi şopti ea la ureche. James e aici Şi suntem bine ascunse.

O duse încet la micul ei culcuş şi o făcu să se aşeze.

— Stai aici, mă duc să văd ce se întâmplă, adăugă Sabrina încet. Pe când se pregătea să iasă prin deschizătura îngustă, ajunseră până la ea frânturi de conversaţie.

— Chapman, ştiu că bătrâna Vickers este aici. Lasă-ne să trecem, comanda o voce de bărbat.

Sabrina aruncă o privire fugară prin încăpere. Lângă uşă, doi bărbaţi îl încadrau pe James. În penumbră, nu reuşea să le vadă trăsăturile. Unul dintre ei îl trase pe James de guler.

— Ei? Unde e?

James se zbătu cu putere.

— Lasă-mă în pace, animalule. Ţi-am spus că nu e

nimeni aici. Când îl auzi pe tip râzând batjocoritor, Sabrina se simţi cuprinsă de fiori. Se ascunse după panou şi deschise geanta cu precauţie. Nu avea decât o singură soluţie: revolverul! Ce bine că îl avea la ea. Bătăile inimii i se accelerară când atinse patul de plastic a revolverului.

— După cum vezi, Chapman, aici nu e televiziune. Ne spui ce ştii, sau.

Agresorul îl strânse mai tare de gât pe ziarist şi îşi lăsă fraza neterminată.

— Ei, Concklin fii atent cu el, mormăi celălălt individ. Concklin? Într-o străfulgerare, Sabrina înţelese situaţia.

Concklin îl omorâse pe detectiv, iar martor la crimă fusese Hannah!

— Dă-mi drumul, spuse James eliberându-se cu un gest sec.

— Roy! Dă-mi.

Dar nu avu timp să-şi termine vorba pentru că Sabrina dădu buzna în încăpere.

— Ia te uită, Roy Lester! Cum se mai potriveşte, spuse ea ridicând revolverul cu toată siguranţa de care era în stare.

„Dumnezeule, fă să nu observe că e un pistol de jucărie” se gândi ea cu disperare.

Surprinşi, Concklin şi Lester ridicară mâinile. James profită şi se agăţă de revolverul fetei. Privirile li se-ntâlniră. Ştiau amândoi cât de eficace putea fi arma de care dispuneau.

— Mâinile sus! spuse James, spre cei doi.

Îi întoarse cu faţa la zid şi după aceea îi spuse Sabrinei:

— Du-te şi anunţă poliţia.

Sabrina confirmă cu o mişcare a capului şi se-ndreptă spre uşă, ţinându-se cât mai departe posibil de cei doi bărbaţi. Dar când să treacă pragul, Concklin întinse mâinile şi o trase spre el. O prinse de gât şi scoase un cuţit. Un surâs rău i se ivi pe buze:

— Chapman, lasă arma, şuieră el, sau micuţa ta face buba.

Simţind lama rece pe piept, Sabrina îşi înăbuşi un geamăt.

În ochii lui James se aprinse o lumină turbată.

— Te previn, Concklin, spuse el cu o voce surdă. Dacă te atingi de ea, îţi trimit un glonţ între ochi, şi ţie şi prietenului tău.

Capitolul 16

Concklin se uită nehotărât la ţeava revolverului îndreptată spre el şi rânji larg.

— N-ai curajul, spuse el.

Nu apucă să-şi sfârşească fraza că un zgomot metalic se auzi de afară. În secunda următoare, Concklin se prăbuşi la pământ cu un horcăit. În deschizătura uşii se ivi Murray cu o bară de fier în mână. În continuare, totul se întâmplă atât de repede încât Sabrina avu impresia că visează. Lester se năpusti spre James, să-i smulgă pistolul. Surprins, acesta îşi pierdu echilibrul şi scăpă arma din mână.

— Aha! Credeaţi că ne-aţi dat gata! spuse Lester apăsând pe trăgaci.

Faţa i se schimonosi când auzi zgomotul sec făcut de jucărie. Aruncă pistolul cu furie şi tânăra femeie îl văzu pregătindu-se să se arunce asupra ei, când o voce îi tăie elanul.

— Nu mişcă nimeni!

Uluită, Sabrina îl văzu pe Cal în pragul uşii, cu pistolul îndreptat spre Lester.

— Ai picat la ţanc, îi spuse James ridicându-se. Îşi scutură hainele şi se apropie de detectiv.

— Te-a trimis Moş Crăciun? îl întrebă surâzând

— Murray Landers a telefonat la comisariat acum vreo oră. Mi-a spus că v-aţi dus s-o căutaţi pe Hannah la teatru şi, cum era în drumul meu, mi-am zis că aş putea să arunc o privire pe aici. Când am ajuns pe stradă, l-am văzut cu o bară de fier în mână şi asta mi s-a părut ciudat! adăugă el surâzându-i lui Murray.

— Sincronizarea a fost perfetă. de data asta! spuse James.

— Murray, se auzi o voce înăbuşită.

Patronul restaurantului se întoarse spre bătrâna care stătea timidă în fundul încăperii.

— Hannah?

Se repezi spre ea şi o prinse în braţe.

— Hannah? Trăieşti? Doamne. cât sunt de fericit! se bâlbâi bărbatul.

În timp ce Sabrina şi James păreau emoţionaţi de regăsirea celor doi, Cal îi puse cătuşele lui Lester. Apoi aruncă o privire spre Concklin, care zăcea la pământ fără cunoştinţă.

— O să chem o ambulanţă, spuse împingându-l pe Lester spre uşă. Mă întorc imediat.

Hannah, fericită că-l revăzuse pe Murray, părea că nici nu-l aude. Un surâs luminos îi strălucea pe chip. Acelaşi surâs din fotografie.

— O să te duc la William, spuse Murray. După aceea, o să te muţi la restaurant. Am nişte camere deasupra. Poţi locui acolo cât timp doreşti, dacă nu cumva vrei să te întorci la Los Angeles.

— La Ios Angeles? murmură Hannah. Oh, nu. Se agăţă de braţul lui Murray.

— Am trăit prin atâtea locuri. Ştiu că o să rămân aici, adăugă ea cu o voce tremurată.

Apoi se uită la James şi Sabrina.

— Cum aş putea să vă mulţumesc?

Ziaristul îi răspunse cu un surâs.

— Hannah, aş vrea să povesteşti din viaţa ta. dacă nu îţi e prea greu.

Bătrâna surâse şi ea.

— E o poveste lungă. Ştii, înveţi să accepţi durerea. Asta te ajută să înţelegi mai bine fericirea, atunci când o găseşti.

Dar surâsul îi încremeni când văzu intrând în încăpere doi poliţişti urmaţi de Cal. Deveni tăcută şi se uită cum se aplecau asupra lui Concklin şi cum îşi notară ceva într-un carnet.

— Ce ticălos îngrozitor, murmură Hannah privind la

Concklin.

Auzindu-i cuvintele, Cal îşi îndreptă privirea spre ea.

— Aveţi ceva de declarat? o întrebă el pe bătrână. Sunt detectivul Cal Browsky şi dacă doriţi.

Dar Hannah nu-l lăsă să termine.

— L-am văzut cum l-a omorât pe Moş Crăciun. L-a înjunghiat. Lumea a început să ţipe. Moş Crăciun avea şi el un pistol. Apoi bărbatul ăsta s-a aruncat asupra lui cu un cuţit. Am fugit. A fost oribil. El a luat-o la fugă după mine, William. William mi-a cerut să mă ascund aici.

Cal ridică privirea.

— Spune-mi, Hannah, vrei să dai o declaraţie la comisariat?

Hannah se crispă.

— Desigur. E de datoria mea. N-am făcut-o mai înainte fiindcă mi-a fost frică de bărbatul ăsta. William mi-a promis că o să discute cu el, dar cred că n-a putut. Poate fiindcă n-a ştiut ce să-i spună.

— Acum nu trebuie să-ţi mai fie frică, îi spuse Murray.

Apoi se uită la Cal.

— O duc să-l vadă pe William. Şi după aceea ne întoarcem la restaurant. Oh, Dumnezeul meu. aţi fost grozavi amândoi, adăugă el întorcându-se spre James şi Sabrina.

— E mai mult meritul tău, observă James, cu voce blândă.

Hannah îndreptă o privire admirativă spre Murray.

— Murray, n-ai observat. Mama spunea că un adevărat gentleman face orice pentru o femeie. Tu eşti.

Murray o conduse spre uşă şi ultimele cuvinte nu se mai auziră.

James o strânse la piept pe Sabrina, cu chipul luminat de bucurie. Ea nu încercă să se împotrivească. Când simţise cuţitul la gât, se gândise în primul rând la el. Era oare nevoie să înfrunte moartea pentru a înţelege puterea dragostei?

Cal îi întrerupse şirul gândurilor.

— Chiar dacă pistolul ăsta e de jucărie, este ilegal, observă el surâzând glumeţ. James vrei s-arunci chestia asta în primul coş de gunoi pe care-l întâlneşti?

James aprobă din cap şi vârî jucăria în buzunarul canadienei.

— Trebuie să dăm declaraţiile în seara asta? întrebă el.

Cal ridică din sprâncene.

— În ziua de revelion? Nici nu se pune problema, zise detectivul pregătindu-se să iasă.

Se opri şi se-ntoarse spre cei doi.

— Plouă torenţial! Vă pot duce undeva?

— Da. La Flaunder's, răspunse James.

O luă pe Sabrina de mână şi porniră grăbiţi prin ploaia în rafale. Se făcea deja noapte.

* * *

James conducea fluierând vesel. Se aflau la câteva minute de locuinţa Sabrinei şi ea se gândea la liniştea pe care o va găsi în casa aceea imensă. Cuvintele bătrânei încă îi mai răsunau în minte: „Trebuie să accepţi durerea. Asta te ajută să înţelegi mai bine fericirea, atunci când o întâlneşti".

Sabrina înţelese că bătrâna îi dăduse o lecţie de viaţă. Trăise aproape optzeci de ani şi mai era încă dispusă să lupte cu surâsul pe buze. Îşi dădu seama că se închisese în ea însăşi, după moartea lui Dean. Nu mai putea crede în nimic. Şi înainte de toate îi era frică să iubească din nou, îi era frică să nu sufere.

— Sabrina? La ce te gândeşti?

— La dragoste, murmură ea.

El privi înainte şi încetini puţin. Vizibilitatea era din ce în ce mai proastă, din cauza ploii.

— La dragoste. Sper că putem discuta din nou despre asta, adăugă el oprindu-se în faţa casei Sabrinei. Eşti singurul la care mă gândesc atunci când te văd. Pot să trec pe la tine, mai târziu?

Tânăra femeie rămase tăcută o clipă.

— Da, aş vrea foarte mult, murmură ea.

— Trebuie să mă întorc la studio pentru a înregistra „Drept la inimă” care se va difuza în jurnalul de la ora unsprezece. Cred că-i vom da recompensa lui William şi Murray. Ce zici?

— Da, e o idee excelentă, răspunse Sabrina, fără ezitare. O merită cu prisosinţă.

— Nu pot să vin înainte de miezul nopţii, dar am să vin precis.

— Atunci, te aştept, spuse ea deschizând portiera.

Se avântă prin ploaie. Când ajunse sub acoperişul de la intrare, căută cheile în sacoşă şi se trezi deodată cu James lângă ea, cu părul ud şi ochii strălucitori.

— Sabrina, acum pot să-ţi spun… Te iubesc, te iubesc la nebunie. Dar sunt dispus să te aştept, atât timp cât va fi nevoie.

Cuvintele acestea picurară un elixir magic în sufletul fetei. Închise ochii şi îşi simţi gura mângâiată de buzele lui James.

— Nu vei avea de aşteptat, murmură ea.

Bărbatul o privi cu intensitate. Apoi fără să mai zică nimic se întoarse şi alergă spre maşină.

Sabrina răsuci cheia în broască cu mâna tremurândă. Aprinse întrerupătorul şi închise uşa. Apoi se sprijini de zid şi izbucni în hohote de plâns. În sfârşit, viaţa îi acordase o nouă şansă.

* * *

Era puţin după miezul nopţii când James se aşeză la volanul Fordului său. Ploaia cădea în rafale şi o porni la drum rugându-se ca niciun incident să nu-i tulbure fericirea.

Îl convinsese pe Carson să trimită o echipă de filmare, la prima oră la Flaunder’s. Emisiunea „Drept la inimă” era programată în ziua de inaugurare a teatrului Fenwick, 31 Decembrie, iar Hannah, invitată de onoare a programului din San Diego, urma să fie vedeta evenimentului.

— Totul e bine când se sfârşeşte cu bine, murmură el când parca maşina în faţa casei Sabrinei. Nu-şi mai dorea

decât un singur lucru: s-o ţină în braţe pe tânăra femeie. Îşi ridică gulerul canadienei şi ţâşni spre intrarea casei. Sabrina îi deschise imediat.

— Intră repede.

James intră în hol şi observă cu plăcere că aprinsese focul în şemineu. Sabrina îi urmări privirea şi surâse. El îşi scoase canadiana şi o agăţă în cuier. Apoi ea îl invită să se aşeze pe canapea.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă.

James dădu din cap.

— Lasă-mă doar să mă uit la tine, murmură.

Sabrina se îmbrăcase cu o rochie violacee care i se mula pe formele armonioase.

— Vino lângă mine, mai adăugă el.

Un pic emoţionată, Sabrina îi aruncă o privire timidă înainte să se aşeze alături de el.

— Totul a fost în regulă? îl întrebă.

El încuviinţă din cap şi privirea i se opri asupra cutiei în care se afla ieslea lui Hannah. Sabrina o pusese pe televizor. I-o luă înainte cu răspunsul.

— N-ar fi trebuit s-o păstrez, nu-i aşa? îi spuse râzând uşor.

James rămase tăcut o clipă. Se uita la cutie cu un aer absent.

— Îmi închipui că ieslea asta simbolizează pentru Hannah toată fericirea de care n-a avut parte, spuse el în cele din urmă.

— Aşa cred. James, îţi mulţumesc că ai venit.

El îşi întoarse privirea spre ea. O lucire de încredere îi traversă privirea.

— Ţi-am promis că o să vin, îi spuse el luând-o de mână. N-ai avut încredere în mine?

— Ba da, bineînţeles. În sfârşit, vreau să-ţi spun că tu şi Hannah aţi avut dreptate.

— În legătură cu ce? întrebă James, surprins.

— Cu momentele grele din viaţă. Şi că există bucurie şi fericire. Aş fi putut să uit asta, dacă nu te întâlneam.

James o privi cu intensitate, refuzând parcă să-şi

creadă urechilor.

— Şi acum?

— Datoriţă ţie şi lui Hannah, am înţeles că trebuie să încep un nou capitol de viaţă, altfel totul este pierdut.

— Te mai simţi prizoniera trecutului tău?

— Am fost multă vreme. James, eşti primul bărbat care mi-a redat dorinţa de a crede în fericire. Te iubesc, James, te iubesc.

Fără a o mai lăsa să sfârşească, o luă în braţe.

— Mi-a fost atât de teamă, îi şopti ea la ureche.

— Sunt aici, lângă tine, cu tine! îi răspunse el. Şi te iubesc.

O mângâie pe buclele-i prelungi. Părea atât de fragilă. Şi totuşi, simţea că o forţă formidabilă iradia din interiorul ei. Se gândi că în sfârşit viaţa-i oferise cel mai preţios cadou: dragostea.

— Sabrina, te aştept de o viaţă, murmură el. Vreau să fii soţia mea.

În loc de răspuns, se strânse la pieptul lui.

— Crăciunul este un moment magic, nu-i aşa? adăugă el strângând-o mai tare.

Ea îşi ridică ochii spre el.

— Nu credeam în aşa ceva până să te întâlnesc, îi spuse dintr-o suflare.

Strâns lipiţi unul de altul, ascultau ropotul ploii pe caldarâm şi trosnetul vesel al focului în şemineu. Nu mai conta nimic în afară de fericirea pe care o descoperiseră împreună.

Sfârşit